

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 03 - Královna rebelů.pdb

PDB Name: Hohlbein Wolfgang - Charity 03
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.12.2003
Modification Date: 12.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 3

Královna rebelů

1

Za prvé: Místo: Chladná místnost z oceli. Všechny strany přesně stejně dlouhé - asi dva metry. Příjemná teplota, osmnáct stupňů, možná dvacet. Téměř žádný nábytek - úzké, nečalouněné lehátko, vpravo vedle dveří ve výšce hlavy obrazovka interkomu, pod ní jediné červené tlačítko. Dveře samotné jsou masivní, vyšší než dospělý člověk a nikde není patrný otevírací mechanismus. Místnost se dá otevřít pouze zvenčí. Vzduch je cítit sterilní čistotou. Vzduch, jaký dodává dokonale fungující klimatizace.

Za druhé: Popis a hodnocení situace: Je sám. Dorazil sem před časem, který nelze blíže definovat a má zatím rovněž blíže nedefinovatelný úkol.

Za třetí: Akce: Žádná.

Fáze klidu: Čas pro subjektivní dojmy.

Kyl byl sám, poslouchal rovnoměrné, těžké bušení svého srdce a pokoušel se vypořádat nějaký rytmus, podle něhož by mohl měřit plynutí času. Před chvílí opět nabyl vědomí a otevřel oči.

Pomalou, se stejnou rozvážností, jaká byla typická pro všechny jeho pohyby a která tak snadno zastírala jeho skutečnou mrštnost, se na lůžku napřímil, zadíval se chvilku na chladné videooko napravo ode dveří a pak zaujal obvyklou vyčkávací polohu: posadil se, ramena lehce skrčená dopředu a nohy složené pod tělem. Nezasvěcený by si myslel, že spí. Jenže on nespál.

Kyl nikdy nespál. Nevěděl, co je to spánek, a kdyby to věděl, považoval by to za plýtvání časem a energií. Čas plynul.

Pro jeho úkol bylo zcela lhostejné, kolik ho uplynulo, ale cosi v něm přece jen naprosto přesně registrovalo jeho plynutí: čtyři tisíce úderů srdce - více než tři hodiny při snížené srdeční činnosti a klidném dechu, k němuž přinutil své tělo. Pak se rozechvěla zem - sice jen docela mírně, ale přesto dost zřetelně na to, aby si Kyl poopravil odhad situace. Nebyl zřejmě v budově, ale v nějakém vozidle. Možná na lodi, nebo snad ve velkém letadle, do něhož ho dopravili, zatímco byl v bezvědomí.

K sluchu mu pronikalo sotva patrné bzučení a Kyl otevřel oči přesně ve chvíli, kdy kovové dveře vyjely nahoru. Tep i dech se mu opět zrychlily a krátký, jen zpola vědomý povel přinutil precitlivělou žlázu v jeho těle, aby uvedla do krevního oběhu látku podobnou adrenalinu. Když se dveře otevřely docela a vstoupila postava, byl Kyl připraven.

Do místnosti vešel humanoid a jeden ze služebníků. Kyl si čtyřrukého tvora letmo prohlédl - byl průměrného vzrůstu, průměrného vzhledu, ale měl trochu přesnější a rychlejší pohyby, než bylo obvyklé. Kyl ho okamžitě zařadil do elitní kasty a pak obrátil pozornost k humanoidovi. Muž byl vyšší než on, trochu štihlejší, a přesto měl možná trochu nad váhu. Jeho pleť byla poněkud bílá. Ten muž nebyl zrovna v dobré formě. Zřejmě praobyvatel světa, pro který byl sestrojen i on, Kyl. Červené plamenné "M" Moronů, které měl vytetováno na pravém zápěstí, napovídalo, že je oprávněn vydávat příkazy.

Kyl ignoroval služebníka a vykročil o půl kroku k humanoidovi.

Zachoval si strnulou tvář, zdvořilostní formulky nepatřily k jeho standardní výbavě.

"Ty jsi...?"

"Kyl," odpověděl Kyl, když humanoid zase zmlkl a jen se na něj tázavě díval. "Megabojovník první třídy, odvelený k..."

"Vím," přerušil ho humanoid. Jeho hlas prozrazoval nervozitu a Kyl kromě toho registroval jasné stopy strachu - zrychlený dech, silné pocení, drobné rychlé nekontrolované pohyby prstů a očí. Kyl nerozuměl důvodu toho strachu - anebo přece. Byl to strach z NĚJ.

Nechápal ovšem, proč se ho humanoid bojí. Kdyby toho byl schopen, možná by cítil opovržení.

"Všechny ty kecy si můžeš nechat," pokračoval muž po delší nervózní odmlce. "Vím, kdo jsi. Já jsem Daniel." Kyl přikývl. To bylo jméno, které mu řekli.

"Podléhám tvým rozkazům."

"I to vím," řekl nevrle Daniel. Jeho pohled přelétl nervózně po Kylově tváři, na chvíli se zastavil u jeho očí a pak klouzal dál. "Znáš svou úlohu?"

Kyl mírně přikývl. "Částečně."

"Částečně? Co to má znamenat?" Danielovi se opět zrychlil tep. Začal nervózně přecházet po malé cele sem a tam. "Jak to, že tě sem posílají, když..."

Zarazil se uprostřed věty. vztekle pohlédl na Kyla a zaťal ruku v pěst.

Kyl ten výbuch vzteku nechápal. Hněv je přece škodlivý a člověk Danielova postavení by to měl vědět. On, Kyl, si žádné chyby nebyl vědom. Nebylo zapotřebí znát detaily, než začne akce. Kyl se v duchu ptal, proč byl vládcem celé planety učiněn tvor, který se dokáže tak málo ovládat jako humanoid Daniel. Nahlas samozřejmě neřekl nic.

"Úloha je jednoduchá," pokračoval Daniel po chvíli. "Budeš někoho hledat. Člověka. Původní obyvatelku této planety, chceš-li."

Zvedl pánovitě ruku. Služebník podal Kylovi průhlednou plastickou obálku, v níž byla velká barevná fotografie a dva nepatrné datové čipy. Kyl vrhl letmý pohled na fotografii, vrátil ji Danielovi a datové čipy si zastrčil do kapsičky u opasku, aniž se na ně podíval.

Zdálo se, že to z jakéhosi důvodu Daniela rozzuřilo. Chvilku se na Kyla vztekle díval, pak se prudce otočil a odešel z místnosti, aniž řekl jediné slovo.

Kyl se vydal za ním. Nepokoušel se najít vysvětlení pro Danielovo podivné chování. Nebylo to součástí jeho úlohy.

Prošel lodí těsně za Danielem a služebníkem. Kyl teď viděl, že je to těžký dopravní kluzák, primitivní, ale velice účinné konstrukce, jaká se používala v mnoha světech při první fázi kolonizace.

Stroj už přistál, brány jeho přetlakových komor byly teď otevřeny a široká, mírně skloněná rampa vedla na povrch planety.

Zatímco kráčet za Danielem, rozhlédl se Kyl velmi rychle na obě strany. Průměrné žluté slunce typu A. Planeta sama - nebo alespoň ta část, kde se teď nacházeli, byla pustá, horká a poněkud sušší, než předpokládala jeho programová jednotka. Na severu bylo vidět rozvaliny vypáleného města, na jihu rozlehlou vysušenou planinu.

Velmi málo velmi primitivního života, pár křovisek a keřů, několik málo živých tvorů - většinou hmyzu. Téměř nulová vlhkost vzduchu. Kyl si nepatrně upravil koloběh tekutin v těle, změnil strukturu pokožky a zpomalil rytmus dýchání. Současně zúžil zřetelnic, aby přizpůsobil ostrost vidění prudkému světlu. Když potom za Danielem sestupoval z rampy, vnitřně se cítil jako dokonalý obyvatel pouště - jako tvor, který mohl celé dny, ne-li týdny, žít z vlastních zásob tekutin a téměř nepoznat, co je to vyčerpání nebo slabost.

Daniel se zastavil, netrpělivě se otočil a zdálo se, jako by chtěl něco říci, mlčel však a díval se na Kyla se zřejmým zmatkem. Pleť měl teď tmavší a oči ležely v jamkách hlouběji, aby byly chráněny před prudkým slunečním světlem. Kyl z Danielova zjevného zmatku usoudil, že Daniel, který se narodil na této planetě, nemá nijak velké zkušenosti s megabojovníky. Tento svět je příliš mlád. Možná je první, koho sem poslali lovit.

Kyl si tuto myšlenku pečlivě zaregistroval a rozhodl se, že ji co nejdříve prověří. Je-li tomu skutečně tak, má proti tomu člověku ze zdejší planety jistou výhodu.

Daniel konečně překonal svůj zmatek a pohnul rukou. Nejprve směrem ke Kylovi a pak ukázal na zničené město na severu. "Naši pátrači ztratili stopu kapitána Lairdové necelých sto mil jižněji," řekl. "Mohl bych tě tam zavést, ale bylo mi řečeno, že tě mám dopravit sem. Patrně tě pokládají za jakéhosi ohaře." "Správně," odpověděl Kyl stroze. "Je možné, i když ne příliš pravděpodobné, že objekt schválně zanechal falešnou stopu." "Objekt?" Danielovo levé obočí se o kousek zvedlo. Kyl nechápal proč, ale zdálo se, že se ten výraz Danielovi nelíbí. Kapitán Lairdová patřila ke stejnému živočišnému druhu jako on. Možná, že pocítil něco jako podvědomou, vrozenou solidaritu. Kyl pečlivě zaregistroval i toto podezření a připojil ho ke strohým informacím, které mu dali o obyvatelích tohoto světa.

"Jak chceš," řekl Daniel. "Je mi jedno, jak ji budeš říkat. Kapitána Lairdovou prostě najdeš a jakým způsobem, na tom vůbec nezáleží. Jen mi ji přiveď - živou. To je důležité, rozumíš?"

Kyl mlčel. Daniel na něj několik vteřin upřeně zíral, jako by čekal na odpověď, pak vztekle zavrtěl hlavou a ukázal na dopravní kluzák. "To je pro tebe ..."

"Nepotřebuji žádnou výbavu," přerušil ho Kyl klidně.

"Nepotřebuješ?"

"Mám s sebou všechno, co potřebuji." Kyl si na potvrzení svých slov plácl na opasek s přístroji. Bylo to zcela zbytečné gesto, ale on se naučil přizpůsobovat svým protějškům.

Mimikry znamenalo mnohem víc než jen vnější maskování.

"Máte ještě nějaké další rozkazy?" I tato otázka byla zbytečná, ale čím dříve se začne přizpůsobovat ne právě logickému chování obyvatel planety, tím lépe.

Daniel stiskl rty. Pak prudce zavrtěl hlavou. "Ne. Můžeš začít."

Kyl se chtěl otočit, ale Daniel ho ještě jednou zadržel. "Budeš se mi hlásit každých dvanáct hodin," řekl. Kyl přikývl.

"A... znáš časový limit?"

"Dvě stě čtyřicet hodin," potvrdil Kyl.

Tentokrát čekal, jestli ho Daniel zavolá ještě jednou, ale ten už to neudělal. Kyl se po chvíli definitivně otočil a zamířil k troskám vypáleného města na severu.

Hon začal.

2

Útok přišel naprosto bez varování. Před chvilkou byl písek ještě hladký a nehybný, ale pak se všechno semlelo neuvěřitelně rychle.

A díky velké vzdálenosti proběhlo vše v přímo strašidelném tichu.

Písek vybuchl, jako by se těsně pod povrchem probudil gejzír a uprostřed oné tryskající fontány se vzpřímla cosi obrovského, černého a lesklého, s příšernými drápy a prackami a černýma vypoulenýma očima. Něco, co bylo navzdory své absurdní velikosti nepředstavitelně mrštné. Bleskurychlé chmatání a šhubání doprovázené ošklivými mlaskavými a chroupavými zvuky - a tam, kde ještě před chvilkou seděl nic netušící kojot, teď do písku vsakovalo několik kapek krve. Když se ta černá věc opět stáhla do svého podzemního úkrytu, nezůstal po kojotovi ani chomáč srsti. Písek se zase urovnal, jako by ho uhladila neviditelná ruka. Pět vteřin po zákeřném přepadení byla zem zase stejně hladká jako předtím. Byla to smrtící léčka, která číhala na další oběť.

Charity se chvěly prsty, když spustila ruku s dalekohledem.

Net jí řekla, co se stane, ale přece jen jí svaly ochromilo zděšení.

"Už mi věříš?"

Charity neodpověděla. Několik vteřin upřeně zírala na světlou, tak klamně hladkou pláň na úpatí skal. Pořád ještě cítila zděšení a zmatek. Pak opět přiložila dalekohled k očím a zadívala se na východ.

Už celou půl hodinu sledovala Charity pevnost - nebo co to vlastně bylo, ale pohled na ni ji plnil stále toutéž směsí úžasu a strachu.

Na první pohled se stavba podobala sice gigantické, ale přesto primitivní pevnosti, nepravidelnému útvaru lesklých palisád a jaksi pokřiveně vypadajících věžiček a arkýřů. Jenže tato podoba rázem zmizela, když se podívala důkladněji a pokusila se rozeznat podrobnosti.

Bylo to šílené - ale Charity měla stále silnější dojem, že se ta stavba pokouší uniknout jejímu pohledu. Na žádný bod se nedokázala zaměřit déle než několik vteřin. Její pohled se neustále odrážel jako paprsek světla od povrchu zrcadla. Dokonce ani v této chvíli, když měla dalekohled přiložen k očím, by nedokázala pevnost popsat.

Všechno na ni působilo tak cizorodě a pochmurně a jakýmsi těžko popsatelným způsobem i hroživě.

Pomyslela si, že to vypadá, jako by se pokoušela nahlédnout do nějakého cizího nepřátelského světa. Zdálo se, že ocelový hrad byl postaven podle zákonů geometrie, které pocházejí z neznámého vesmíru.

Jak nazvali tuhle věc Gurk a Skudder? Chrám Shait?

Charity neměla ani nejmenší tušení, co je chrám Shait a koho nebo co v něm uctívají. Ale teď jí připadalo, že samo to slovo dostalo temný, výhružně znějící zvuk. Možná, pomyslela si, je nejtíživější představa, že tento monstrózní chrám sice postavili mimozemšťané, ale obývají jej lidé.

"Přiblížit se k tomu by byla sebevražda," řekla Net tiše.

"Ale co tam dělají?" zamumlala Charity. Tohle ... cosi přece nemůže být jenom chrám, pomyslela si, ať už se tam uctívá jakékoliv božstvo. Ta stavba je na to prostě příliš velká.

Net na její otázku odpověděla až za chvíli. "Myslíš kromě toho, že unášejí děti?" Pokrčila rameny. "To nevím. Neví to nikdo.

Nikdo se k té věci nepřiblížil natolik, aby to mohl zjistit."

Vstala. "K Shaitaanu se mohou na méně než pět mil přiblížit pouze kněží."

Charity se opět podívala na onu klamně hladkou písečnou plochu, v níž přecházela skalní plošina necelých deset metrů pod ní. A tato písečná pláň byla teprve prvním - a jak Gurk tvrdil, tím nejjednodušším - z celkem tří obranných kruhů, které obklopovaly Shaitaan, aby ho chránily před...

Ano, před čím vlastně? pomyslela si rozpačitě.

Byly to už dva týdny, co vystoupila ze spací kóje a ocitla se v tomhle naprosto cizím, zničeném světě. Neznala ho ještě dost dobře, aby si mohla dovolit dělat nějaké úsudky. Přesto si byla jista, že v okruhu několika tisíc mil neexistuje nic, co by mohlo být této monstrózní stavbě v dálce jakkoliv nebezpečné.

Otočila se k Net a bez dalších slov vykročila. Poušť ařka se vydala mlčky za ní. Těch dvacet minut, které proležely v písku a sledovaly obrovitý chrám, to byl ztracený čas. Skudder je varoval, aby se nepřibližovaly ke smrtící zóně, která obklopovala Shaitaan, ale ony se prostě chtěly přesvědčit, že to, co viděly z dálky, doopravdy existuje.

Teď toho téměř litovala. Proboha, pomyslela si, co to udělali se světem?

Než se vrátily, Skudder rozdělal oheň a Charity se už po několikáté v duchu ptala, jak se mu to jenom proboha podařilo, aniž způsobil sebemenší dým. Mlčky si sedla k němu, natáhla se pro jeden z klacků, na němž Bart opékal kus masa, a pustila se s chutí do jídla.

Shait. Shaitaan. To slovo jí nešlo z mysli. Někde už je slyšela a kdysi dokonce věděla, co znamená. I když na druhé straně zcela jasně věděla, že to není možné.

Zapudila tu myšlenku a opět se předklonila, aby si vzala další klacek. Bart se na ni přes oheň usmál. "Chutná, co?"

Charity přikývla. "Výborné," pochválila. "Co je to?"

Žralok se usmál trochu víc. "Chceš to vážně vědět?"

Charity zamrkala, nejistě se zadívala na kus masa, který držela v ruce a pak zavrtěla hlavou. "Vlastně ani ne. Hlavně," dodala s úsměvem, "že to zasytí."

"Přesně to si to asi myslelo o mně, když to ještě žilo." odpověděl Bart s úsměvem. Vstal, zamířil k motorce a vrátil se s láhví vody.

Když ji podal Charity, ta se po ní vděčně natáhla, pořádně z ní upila a vrátila ji Bartovi. Měla sice ještě pořádk žízeň, ale musela se ovládnout.

Tři poslední studny, kolem nichž projížděli, byly bez výjimky zamořené a jejich vlastní zásoby se velmi povážlivě tenčily. A to nejen pokud šlo o vodu.

Jich situace nebyla - opatrně vyjádřeno - rozhodně vůbec růžová.

Potravin, které si vzala z podzemní pevnosti, došly už před třemi dny a v nádržích tří harleyů už šplouchaly jen ubohé zbytky benzínu. Nenajdou-li rebely nejpozději během tohoto nebo příštího dne, budou muset svět osvobodit pěšky...

Pokud se svět předtím neosvobodí od nás, pomyslela si. Bylo by to ostatně pravděpodobnější než prvá možnost. Byl zázrak, že ještě vůbec žili. Bez Skudderových téměř nadpřirozených instinktů, Netiny vynikající orientace a Bartovy síly, především však bez neuvěřitelného štěstí by se nikdy nedostali tak daleko.

Byl tomu už týden, co odešli z tábora žraloků a jen během prvních dvou dní byli více než desetkrát napadeni. Osmkrát nebo devětkrát na ně zaútočili Jezdci, kterých zřejmě Daniel vyslal hned několik stovek a dvakrát byli napadeni malými plochými létajícími předměty, které se řítily z oblohy a střílely na všechno, co se hýbalo.

Skudder ji vysvětlil, že tihle malí létající zabijáci jsou možná to jediné, čeho se lidé, kteří dosud přežili, bojí více než Jezdců. A když Charity viděla jejich úžasnou palebnou sílu, docela mu věřila.

Skudder se na ni chvíli díval, jak jí a zdálo se, že čeká, až Charity něco řekne. Když ovšem stále jenom zálibně přežvykovala, nakonec sám přerušil mlčení. "Vidělas to, že?"

Charity neodpovídala. Skudderova otázka byla vlastně dost hloupá.

Charity nevyslovila nahlas odpověď, která jí páčila na jazyku.

Už proto, že neměla nejmenší chuť předvádět Net a dvěma ostatním další kolo ve svém souboji se Skudderem o moc.

A Skudderův cynismus si ostatně zasloužila - zatraceně, co se musí stát, než jí její hrdost konečně dovolí přiznat si, že se Skudder v tomhle světě vyzná mnohem lépe než ona?

Přesto ji pomyslení, že v jejich hře na kočku a myš zaznamenal další bod, rozzlobilo ještě víc. Tentokrát ovšem dala přednost mlčení.

Byla podrážděná, ale to bylo docela pochopitelné. Byla také jenom člověk. Občas se se vši vážností ptala, jestli je jím i on.

"Měli bychom odtud zmizet," řekla. "Necítím se moc dobře v blízkosti té... věci."

"Proč?" zeptal se Gurk. "Nic se ti nestane, pokud se k tomu příliš nepřiblížíš. Kromě toho jsme tady v bezpečí. Mravenci nás hledají všude, ale určitě ne v blízkosti Shaitaanu."

Charity se na skřeta zadívala s nelibostí. Pořád ještě ji znervózňoval, navzdory době, kterou už spolu strávili. A nebyl to jen jeho absurdní zevnějšek, i když i ten byl dost k smíchu: El Gurk - Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Euddel Čtvrtý, informace a zboží černého trhu všeho druhu, nájemný zabiják a drogy za přírážku, jak znělo jeho úplné jméno - měřil sotva metr a půl. Měl přitom tak divné proporce, jako by někdo vzal tři různá těla a pokusil se sestavit z nich čtvrté.

Gurk měl kostnaté a vyzáblé ruce a nohy, zato jeho hlava mohla klidně patřit obroví. Oči měl velké a zcela jednoznačně ne lidské: nebylo v nich bělmo, jen různé tóny černé barvy. Charity se ho na to nikdy nezeptala - a proč vlastně? - ale byla si naprosto jista, že Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Euddel Čtvrtý se nenarodil na Zemi.

Přesto to nebyl jeho vzhled, nad kterým se Charity občas otřásla, když na něj pohlédla. Tak či onak nikdo z nich nevypadal normálně.

Skudder, čistokrevný indián z kmene Hopi, vypadal ve svém černém koženém oblečení a s tmavými vlasy sčesanými z čela pořád jaksi bezmocně, jako zvíře, které vzlouzlo do kůže, v níž se necítí dobře.

Před osmi dny byl ještě vládcem malé armády a nejvěrnějším přísluhovačem Moronů.

Bart - obr měřící dva metry deset, s vlasy obarvenými na zeleno a rudě, měl tvář, o níž Gurk prohlašoval, že by ji mohl strašit malé děti. A pak Net se svou tmavou pletí a očima, které měly výraz divokého zvířete, které je od narození na útěku.

A nakonec ona sama - kapitán Charity Lairdová, nejmladší kosmonautka Space Force, proti své vůli vytržená ze svého světa a vysazená na planetě, která se sice jmenovala Země, ale kterou teď ovládali krutí okupanti z vesmíru.

Tvořili dost bláznivou skupinku.

A navíc dost bezmocnou.

Se zpožděním si všimla, že Gurk pořád čeká na její odpověď.

"Neměli jsme tě poslouchat," řekla nakvašeně. "Byla to naprostá hloupost, jezdit sem. Měli jsme jet hned na pobřeží."

Skřet se na ni vesele usmál a jinak zareagoval tak, jako vždy, když to Charity řekla - totiž vůbec nijak. Jenže Charity tentokrát nezůstala u rozzlobeného pohledu. Byla podrážděná, unavená a bylo jí zima.

"Kdo nám řekne, jestli ti bájní rebelové vůbec existují," pokračovala podrážděně. "A pokud ano, proč jsou takoví blázni, že se ukrývají v blízkosti toho... toho Shaitaanu?"

Gurk se na ni usmál tak, že se Charity jen stěží ovládla, aby nevzala hrst písku, nebo ještě lépe, aby neuchopila hořící klacek z ohně a nezapudila ten odporný škleb jednou provždy. "Z téhož důvodu, proč jsem sem přivedl já vás," odpověděl klidně. "Protože tady je čekají nejmiň. A existují. Mám spolehlivé informace, podle kterých..."

"Ty a ty tvoje informace," zavrčela Charity. "Možná vůbec nejsou."

A jestli ano, pak je nikdy nenajdeme!"

"To ani nemusíme," vložil se do hovoru Skudder. "Najdou si nás sami - pokud budou chtít." .

"To ano," odsekla Charity. "Ti určitě nemají nic jiného na práci, než hledat nějakého otrhaného indiána..." "Hopiho," opravil ji Skudder klidně. "... a nezaměstnanou kosmonautku," pokračovala vztekla Charity. "A kromě toho..."

"Ticho!"

Skudder nepromluvil příliš nahlas, ale tak ostře, že se Charity zarazila uprostřed věty a vyděšeně na něj pohlédla. "Co je?" zeptala se.

Skudder chvatně mávl rukou, nachýlil hlavu a naslouchal. Neslyšela samozřejmě nic, ale to ji příliš nepřekvapilo - Skudder už několikrát dokázal, že má bystřejší smysly než ona.

"Co se děje?" zeptala se ještě jednou.

"Někdo jde," zamumlal Skudder.

Vstal a ukázal směrem k jihu, odkud přišli. Také Charity se otočila a třebaže pořád neviděla nic kromě hnědých písečných dun, zaslechla to už také - zvuky které zatím nemohla identifikovat, které se ovšem přibližovaly.

"Máme návštěvu," zamumlal Bart. Vstal a sáhl po zbraní. "Už je to tak." Skudder si bez patrného spěchu sňal ze zad samopal, odjistil ho a udělal krátký rozkazovací posunek směrem k Net a Abn El Gurkovi. "Vy zůstanete tady," řekl. "My se koukneme, co se tam děje."

Aniž počkal na odpověď, zamířil k motorce, nastartoval ji a vyrazil. Vzápětí nasedl na harleye i Bart a rozjel se opačným směrem.

Nebylo zapotřebí plýtvat časem na vysvětlování. Jedním z hlavních důvodů, proč vůbec přežili posledních deset dní, byla skutečnost, že se velmi rychle naučili jednat jako dokonale sebraný tým.

Také Charity přesně věděla, co má dělat. Drobnými rychlými kroky se vyšplhala na nejbližší dunu, pak si lehla do písku a přiložila si k očím dalekohled. Po několika vteřinách zahlédla Jezdce.

Byli tři - velcí, hnědočerní lesklí brouci, jejichž obrysy se odrážely od světle žlutého písku. Jejich pohyby vypadaly nemotorné, ale Charity velice dobře věděla, že vypadají tak hromotlucky jen díky své velikosti - když bylo potřeba, dokázali se ti obrovití brouci pohybovat mnohem rychleji než kůň, přestože byli podstatně těžší než pancéřovaný Sherman.

A zadržet je bylo přibližně stejně těžké.

Charity si sundala zbraň z ramene, nařídila zaměřovač a zamířila na jednoho z obřích brouků. Siluety velikosti mravenců se najednou změnily v gigantické obludy, jimž v týle seděly čtyřruké postavy, o nic hezčí než tvorové, na nichž jely. Ten, na kterého Charity zamířila, se kolem sebe rozháněl hned třemi malými laserovými pistolemi a čtvrtou rukou držel uzdu Jezdce.

V pravém uchu jí cvaklo.

"Cherry?"

Charity zapnula bradou miniaturní mikrofon, který jí visel u krku. "Vidím je... vypadá to, že někoho pronásledují."

"Ženu," potvrdil Skudder. "Je mezi kopci."

Charity natočila zbraň. V zaměřovači se sluncem rozžhavené písečné duny změnily v matnou hru barev všech možných odstínů žlutí a hnědi. Ale po ženě, o které se zmínil Skudder, nebylo nikde ani památky. Na tom ovšem nebylo nic divného - dokonce i desetimetrové příšery se občas objevovaly na hřebenu dun a pak zase mizely jako vzdálené lodě na hladině rozbouraného moře.

"Chytíme je?"

"Jasně," potvrdil Skudder. "Ty Jezdce a já tu ženu."

"Blbče," zamumlala Charity. Skudder se zasmál, ale Charity slyšela, jak se mu zrychlil dech, když pokračoval dál. Na okamžik zalitovala, že nemá druhou vysílačku, aby mohla mluvit i s Bartem.

Ale na žraloka bylo spolehnutí. Bude si vědět rady. Charity ještě chvíli pozorovala blížící se chitinové kolosy, pak se pozpátku spustila po svahu, v polovině se zvedla a poslední metry ke svému harleyi seběhla co nejrychleji. Gurk na ni tázavě pohlédl.

"Jezdci," řekla Charity. "Tři, možná víc. Běž na kopec a sleduj je. A jestli se něco semele, vezmeš Net a odvedeš ji do bezpečí." Mladá poušťářka chtěla protestovat, ale Charity ji prostě ignorovala. Rozhodně nastartovala motorku a přidala plyn. Projížděla slalom mezi dunami, přičemž se orientovala podle kompasu a modlila se, aby Jezdci náhle nezměnili směr. Proč se ale neozývá Skudder? Musel nějak číst její myšlenky, protože v té chvíli jí v uchu zazněl jeho hlas. "Mám je teď přímo před sebou. Ta žena má u sebe dítě."

Dítě? Ta představa Charity z jakéhosi důvodu znepokojila. Co, k čertu, dělá v téhle pustině, padesát mil daleko od nejbližšího lidského obydlí, žena s dítětem? A proč ji Jezdci štvou, místo aby na ni zamířili robota a počkali, až provrtá její tělo?

"Dohánějí ji," řekl Skudder. Jeho hlas zněl vzrušeně. "Pustíme se do nich. Vezmi si toho vpředu."

"Fajn," potvrdila Charity. Mírně přibrzdila, zamířila na mírně se zvedající dunu a znovu přidala plyn. Motor jejího stroje zaburácel.

Motocykl vystřelil do svahu jako bíločerveně nalakovaná nestvůra, zpola se otočil kolem vlastní osy a uprostřed oblaku prachové jemného písku se zastavil. Charity zvedla zbraň a zamířila na Jezdce v čele.

Trochu se vyděsila, když zjistila, že první ze tří nestvůr je od ní vzdálena necelých třicet metrů - pro takový kolos jen několik kroků.

Ale nedala mu příležitost udělat je.

Charity už předtím nastavila laser na nejvyšší stupeň výkonnosti.

Z hlavně neskladné zbraně najednou vylétl krvavě rudý, téměř jako prst silný paprsek, na tisícinu vteřiny

vytvořil spojení mezi ní a Jezdcem a vypálil do chitinového krunýře malou díрку. Gigantický brouk udělal ještě jeden komplikovaný pohyb svými šesti nohama a explodoval, když se celá energie laserového blesku naráz uvolnila.

Současně zasáhl i Skudder. Druhý netvor se převálil uprostřed pohybu. Část chitinového krunýře se rozpadla a výron černé rohoviny, krve brouka a roztrhaných tkání vymrštil čtyřrukého tvora z týla hroutící se přišery.

Charity natočila laser, zamířila na posledního Jezdce a opět stiskla. Tentokrát ovšem mířila příliš ukvapeně. Paprsek energie netvora minul a explodoval ve výběžku kopce asi padesát metrů za ním.

Téměř ve stejné chvíli zvedla nestvůra v jeho týle tři ze svých čtyř rukou a zamířila malou lesklou zbraní na Charity.

Charity zoufale otočila zbraň, ale cítila, že není dost rychlá. Z dlaně čtyřrukého tvora vylétl oslnivě bílý paprsek energie a dva metry vedle ní vystříkl ze země gejzír písku a páry.

K Charity dolehlo tlumené bouchnutí. Čtyřruký tvor se zapotácel, předklonil se téměř groteskním pohybem v týle obra dopředu a upustil dvě ze svých tří zbraní. Opět se ozvala ona divná tlumená rána a najednou se kdesi mezi kopci rozštěkal samopal. K obřimu broukovi se blížila řada drobných explozí písku a najednou se od jeho krunýře odrážely jiskry. Jedna z nohou se podlomila. Pak Charity překonala ochromení a také vystřelila.

Paprsek laseru rozbil lebku obřího brouka a zlikvidoval i poraněného Jezdce. Bestie přesto ještě dvacet třicet metrů vrávorala, než se konečně svalila na bok a zůstala nehybně ležet.

Charity si s úlevou oddychla. "To bylo o vlások," řekla do mikrofonu.

"Díky."

"Zač?" zeptal se Skudder. "To jsem nebyl já."

"Tys to nebyl?"

"Jestli chcete někomu děkovat, madam," řekl čísi hlas za ní, "pak raději mně, přesněji řečeno, mým lidem."

Charity opět na chvíli strnula, pak se vyděšeně otočila a uprostřed pohybu se zarazila.

Muž, který pronesl ta slova, stál necelý metr za ní. A nebyl sám. V půlkruhu kolem něj a jeho motocyklu stálo několik postav ve skvrnitých maskáčích. Byli ozbrojeni - někteří měli samopaly, jiní pušky, jeden dokonce houfnici, ale všechny zbraně měly jedno společné: jejich hlavně mířily bez výjimky na Charity.

"Co...to má znamenat?" zeptala se Charity.

"Odložte zbraň, milostivá," řekl muž, který ji oslovil. Usmíval se, ale jeho pohled zůstával vážný. "Pak zvedněte ruce a sestupte z té věci. Prosím."

Skudder přišel za několik minut - a ani on nebyl sám. Soudě podle jeho nakvašeného výrazu tváře, nebyl překvapen méně než Charity.

A zdálo se, že jeho strážci se k němu nechovali s tak vybranou zdvořilostí jako k Charity. Jedna ze tří urostlých postav, které kráčely v odstupu za ním s namířenými zbraněmi, měla natržený ret, což Charity konstatovala s jistým pocitem škodolibosti.

"Tady je druhý do party," řekl muž, který odzbrojil Charity.

Vypadalo to, že je tu jakýmsi vůdcem, i když Charity neměla nejmenší tušení, čím by tihle muži vlastně mohli být. Možná, že to jsou rebelové, které už týden tak zoufale hledají - ale možná také ne.

Vrhla na Skuddera rychlý varovný pohled. Odpověděl jí stejně.

Pochopil. Ale bohužel nejen on.

"Prozradili byste nám vy dva, na čem se to domlouváte?" zeptal se celkem přívětivě muž se samopalem. "Je to nezdvorné, mít tajnosti před hostiteli."

"Vy jste hostitelé?" zeptala se Charity. "Naši hostitelé?"

Vyzývavě pohlédla na svůj protějšek. Z jeho tváře nebylo pod nánosem špíny a třídením vousů vidět mnoho, ale připadal jí trochu mladý na roli, kterou hrál. Přesto nebylo to, co Charity viděla, nesympatické - velmi výrazná a navzdory jeho mládí dosti mužná tvář s dobráckými očima, které teď ovšem vypadaly trochu unaveně.

Přikývl. "Myslím, že ano," řekl. "Jmenuji se Kent. Jste tady na našem území."

"Ano?" odsekla ostře. "A já si myslela, že jsme ve státě Colorado."

Po Kentově tváři přelétl rozzlobený výraz. Pak se usmál.

"Kdo jste vy dva?" zeptal se. "A co tady hledáte?"

Charity chvíli uvažovala. Vy dva? Zřejmě neměl tušení o Bartovi a ostatních. A co mohou ztratit? Jestli jsou tihle muži rebelové, které už týden hledají, pak nic. A jestliže ne - inu, pak sice zbývá ještě celá řada dalších alternativ, ale ani jedna z nich nebyla nijak zvlášť příjemná.

"Jmenuji se Charity," řekla. Pokynula hlavou ke Skudderovi a dodala: "Tohle je Skudder."

"Zajímavé," řekl Kent. "A co tady hledáte?"

"Možná vás," řekla opatrně.

"Och." Kent vypadal překvapeně. "A kdo podle vás jsme?"

"Zatraceně, co to jsou za kecy?" vložil se do debaty Skudder.

"Tady může každou chvíli vypuknout peklo a vy ..."

"To je pravda," přerušil ho Kent klidně, ale velmi chladně.

"Dokonce je to dost jisté. Co to do vás vjelo, že se tady oháníte laserovými zbraněmi? Táhle v tom krysím hnízdě teď už asi houkají všechny poplašné sirény." Zlobným gestem ukázal směrem, kde se za kopci tyčil Shaitaan. Ale navzdory těmto slovům zřejmě neměl příliš naspěch, Vrtěl hlavou, prošel kolem Charity, sebral laserovou zbraň a ze všech stran si ji prohlédl.

"Zajímavá věcička," řekl. "Dovoz z Moronů?"

"Ne," odpověděla Charity. "Made in USA - chráněno patentem."

Kent zamžikal. Kupodivu, jinak na ta slova nezareagoval, ale mlčky si zbraň zavěsil vedle svého samopalu přes rameno a střídavě se díval na Charity a na Skuddera. Pohledem, který se Charity vůbec nezamlouval. "Takže hledáte nás?"

Charity přikývla. "Jestli patříte k rebelům, kteří prý žijí v téhle oblasti, pak ano," řekla. Velice bedlivě při těch slovech sledovala Kenta i jeho lidi. V Kentově obličeji se nepohnul ani sval, ale dva nebo tři z jeho mužů sebou mírně trhli.

"Rebelové?" Kent přehnaně svažil čelo. "Ano, slyšel jsem o nich. Prý neustále existují hlupáci, kteří prostě nechtějí pochopit, že téhle planetě se pod vládou našich upřímně milovaných Moronů daří lépe, než kdyby byla svobodná. Ale jak jsi přišla na ten hloupý nápad, že bychom my mohli patřit k těm pošetilým rebelům?"

Charity neodpověděla a Kent po několikavteřinové odmlce pokračoval: "A i kdyby - jak bychom mohli vědět, že nejste Danielovi špióni?"

"Ty ho znáš?" uklouzlo překvapené Charity.

"Kdo by ho neznal?" řekl Kent a pokrčil rameny. "Ale teď vážně: Víte, kdybych byl rebel - což nejsem, ale dejme tomu - takže kdybych byl jedním z těch naivních rebelů, dovedu si představit, že bych každého cizince, který sem přijde a ptá se na rebely, prostě zastřelil.

Náš přítel Daniel je velice rázný, pokud jde o to, dopadnout tyhle nepoučitelné."

"Jenže my jsme skolili tři z těch bestií, ne?" řekl Skudder.

Kent jen lhostejně pokrčil rameny. "Dvě," opravil ho. "No a?"

Co na tom? Je to prastarý trik - odbouchneš jednoho z vlastních lidí, abys dokázal, že patříš k protivníkovi. Jsou to jen hloupá zvířata. A je jich hodně."

Hovořil by patrně dál, ale byl přerušen, protože v té chvíli se na vrcholku kopce objevili další dva z jeho lidí - vedli mezi sebou ženu s úzkými rameny, zahalenou do jednoduchých tmavě modrých šatů, nesoucí v náruči kojence - patrně tu, kterou pronásledovali Jezdci.

Měla zarudlou tvář. Špičky prstů na rukou i nohou měla zkrvavené a šaty potrhane. Dítě v její náruči bylo zahaleno pouze do tenounké roztrhané pleny. Nekřičelo ale. Zřejmě k tomu nemělo sílu.

Kent k ženě přistoupil a chvíli s ní hovořil - velmi tiše, rychle a v dialektu, jemuž Charity téměř nerozuměla. Pak pokývl na své lidi, aby jí dítě vzali. Žena nijak neprotestovala.

Nakonec se Kent obrátil na Skuddera a na Charity. "Takže vy hledáte rebely?" zeptal se zamyšleně. "To by snad mohla být i pravda.

Pátráte po nás už od dnešního rána, že?"

Skudder zmateně přikývl a také Charity dala najevo svůj souhlas.

"Fajn, tak jste nás našli," řekl nakonec. "Co s vámi uděláme, o tom rozhodneme později. Teď bychom odtud měli zmizet dřív, než na nás Daniel pošle stovky svých nohsledů."

Náhle byl jeho dřívější klid ten tam. "Pospěšte si. Mravenci určitě zaregistrovali výstřely."

Charity zaváhala. "My...."

"Jestli máš starosti o tři své další přátele, dámo," přerušil ji Kent, "je to zbytečné. Moji lidé se o ně postarají." Usmál se.

Charity jeho úsměv poněkud křečovitě opětovala, ale nenamítala už nic.

Cesta nebyla příliš daleká. Šli asi deset minut a setkali se s druhou skupinou stejně dobrodružného složení. Tu doprovázeli jak Bart, tak Gurk a poušťářka Net. Po chvíli zahrnuli směrem na západ.

Dorazili už téměř na konec skalní pouště a přiblížili se ke smrtící zóně kolem Shaitaanu, když tu se Kent opět zastavil a učinil rozkazovačné gesto. Tři z jeho lidí odvalili stranou obrovitý balvan, který ovšem pouze vypadal, jako by vážil několik tun. Za ním se objevil vchod do kulatého, velmi temného tunelu. Muži vjeli motocykly dovnitř a pak někdo drsně šťouchl do Charity, takže se nemotorně vpotácela dovnitř.

Na chvíli ji obklopila tma, pak se rozzářila matná kulatá očka dvou či tří kapesních svítilen a v černočerné umělé tmě se jako stíny objevily postavy Kenta a jeho mužů. Charity počítala s tím, že vezmou motocykly s sebou, ale Kent jen netrpělivě mávl rukou a ukázal svou svítilnou kamsi do tmy. "Vrátíme se pro ně později," řekl. "Teď rychle. A nehlučte zbytečně."

Poslušně vykročili. Polokruhovitá chodba se po několika desítkách kroků změnila ve vyzděný tunel s průměrem přes pět metrů, do jehož postranních stěn ústily v nepravidelných odstupech polokruhové štoly. Půda, po níž kráčeli, byla suchá, ale Charity napadlo, že chodba, kterou procházejí jdou, musí být součástí kanalizačního systému.

Rebelové se pohybovali po stejných cestách jako rebelové všech dob - v podzemí. Navzdory všemu se zřejmě přece jen jisté zásadní věci nezměnily, ať už šlo o boj proti lidským utlačovatelům, nebo proti těm, kteří pocházeli z nějaké jiné planety.

Mimoděk se při té myšlence usmála. Usmívala se však pouze do chvíle, než si uvědomila, že kanalizační systém sice pořád ještě existuje, ale město, k němuž kdysi patřil, už není.

Přece jen byl jistý rozdíl mezi těmito rebely a jejich předchůdci v minulosti.

Šli tmou asi deset minut a pak došli k prozatímnímu cíli - do vysoké, vlhké místnosti, jejíž stěny byly z rozdroleného betonu a jejíž podlaha byla dobrých pět metrů pod úroveň tunelu, takže museli do hlubiny sestoupit po zrezivělém kovovém žebříku. Světlo obstarávaly dvě mihotavé petrolejové lampy. Stůl a židle nahrazovaly jedna velká a několik malých dřevěných beden. Kromě toho zde bylo několik nízkých polních lehátek, která napovídala, že tato vlhká kobka zřejmě už delší dobu slouží mužům jako úkryt. Při té představě se Charity otřásla.

Ona sama bojovala už teď s počínající klaustrofobií. Kromě toho tady dole byla zima. Po vedru v poušti

snášela Charity chlad dvojnásob špatně.

Kent ji i Skuddera němým posunkem poslal, aby se posadili na dvě sedačky, stojící daleko od sebe. Mladé ženě s dítětem ukázal na jedno z lehátek a také se posadil. Barta a Gurka zavedli do opačného kouta místnosti, kde každého z nich hlídali dva muži a dokonce i u Net se postavil chlap s odjištěnou zbraní. Kentovi lidé byli opatrní.

Charity vrhla na Gurka vztekly pohled, který Gurk ignoroval.

Až tohle všechno skončí, pomyslela si vztekle, budeme si o tom muset promluvit. Zdálo se, že její a jeho chápání pojmu přátelé se ne vždy shoduje.

Rebelové se rozdělili po místnosti. Několik z nich se posadilo na bedny, jiní na polní lůžka, někteří zůstali prostě stát, ale nikdo si nesvlékl bundu, ačkoliv v maskáčích muselo být velice nepříjemně.

Charity si byla jista, že ještě nejsou definitivně u cíle.

Přesto však Kent zřejmě zatím nehodlal jít dál - a ani se nestaral o ně. Místo toho se obrátil na jednoho ze svých průvodců a začal s ním rychle polohlasem mluvit. Muž se přitom podíval několikrát směrem ke Skudderovi. Charity měla nedobry pocit, že při rozhovoru těch dvou nejde o nic menšího než o jejich životy. Vrhla na Skuddera ustaraný pohled, ale odpovědi jí bylo pouze pokrčení rameny.

"Fajn," pronikl do jejích myšlenek Kentův hlas. "Takže ještě jednou a hezky po pořádku."

El Gurk se napřímil a vypnul se, jak jen to je pro člověka půldruhametrového vzrůstu možné. "Jsme..."

"Jeden po druhém," přerušil ho Kent s úsměvem, ale ostrým tónem. "Však ještě dostaneš příležitost promluvit." Chvilí se na skřeta díval a kroutil přitom hlavou. Pak se otočil na sedátku a podíval se na ženu, která ležela schoulená na lůžku a tiskla si na prsa dítě.

"Začneme s tebou," řekl. "Kdo jsi a co tady hledáš?"

"Lydia," odpověděla žena. "Jmenuji se... Lydia." Její hlas zněl velmi slabě. Když odpovídala, dívala se sice směrem ke Kentovi, ale přímo na něho nehleděla. Pořád ještě to vypadalo, že strachem šílí.

Ale proč, napadlo Charity. Musí přece tušit, že je v bezpečí.

"To je tvoje dítě?" zeptal se Kent.

Lydia přikývla. "Můj syn ... mám ještě dvě děti, ale ty... ty..."

Rozeštkala se. Do jejího hlasu se vmísil pronikavý podtón.

I Kent poznal náznaky blížícího se hysterického záchvatu, protože ji rychle přerušil a naznačil rukou uklidňující posunek.

"Mravenci," řekl. "Co po tobě chtěli? Jak to, že se hnali za tebou?"

"Pronásledovali mě," odpověděla Lydia. "Chtěli... chtěli... mi vzít dítě. Vzali mi všechny děti - nejprve obě holčičky a pak syna. Ale to nesmí." Její hlas dostal opět pronikavý tón. Posadila se, přitáhla si kolena k tělu a kojence si přitiskla k prsům, jako by ho bránila. "Jeho mi už nesmějí vzít. Nikdo nesmí! Nedovolím, aby se ho kdokoli dotkl."

"To také nikdo nechce," řekl Kent na uklidněnou. "Uloupilas jim ho, že?"

Charity překvapeně vzhledla. Uloupila? Jak to myslíš?

Lydia dvě tři vteřiny vzdorovala Kentovu pohledu, pak svésila hlavu, dítě ještě silněji přitiskla k sobě a pak téměř neznatelně přikývla.

"Ano," přiznala. "Přinesli ho. Před dvěma dny ho přinesli, spolu s ostatními. Já... já jsem si ho vzala zpátky k sobě, ale oni si toho všimli a já... jsem utekla..." Najednou vzhledla. V jejích očích se zableskl vzdor. "Byla jsem jim vždycky věrná!" řekla. "Moje sestra je kněžka Shaitu a... já jsem jim taky sloužila po celý život. Nikdy jsem neporušila pravidla a vždycky..."

Nával vzdoru pomínul stejně rychle, jak přišel a Charity přímo viděla, jak se Lydia vnitřně zhroutila. Oči se jí najednou zaplnily slzami.

"Vzali mi dvě děti, ale tohle..." Zarazila se a rozplakala se tichým, křečovitým, vzlykavým pláčem.

Kent ji chvíli s lítostí pozoroval, pak chtěl vstát, ale Charity zavrtěla hlavou, zvedla se ze svého místa a přistoupila k Lydii sama.

Kent jí pohledem poděkoval za pomoc, zatímco Charity si sedla vedle ní a opatrně ji položila ruku na paži. Lydia se při tom doteku nejprve křečovitě stáhla, ale když pak poznala, kdo si to k ní přisedl, přitulila se k Charity a zabořila jí tvář do prsou.

Charity si najednou připadala strašně bezmocná. Měla velmi málo zkušeností s utěšováním zoufalých matek, ale Lydii patrně stačilo, že je u ní. Možná proto, že byla také žena a že jí dodávala pocit, že není úplně opuštěná.

Charity nejistě natáhla ruku, dotkla se Lydiiných nakrátko ostříhaných vlasů a druhou rukou chtěla pohlédit dítě v jejím náručí.

Neudělala to, neboť se podívala kojenci do tvářičky a pochopila, proč je dítě tak klidné.

Mělo bledou a chladnou pokožku a jeho rysy byly povadlé a klidné, jako by pouze spalo. Oči mělo vyřeštěné, ale strnulé a písek překryl panenky vrstvou jemnou jako jinovatka.

Charity se chvíli dívala na dítě se zděšením a smutkem. Pak si uvědomila, že Lydia přestala plakat a zírá na ni. Oči měla vyřeštěné a strnulé téměř stejně jako mrtvé dítě.

Charity chtěla něco říci, ale nedokázala to. Hrdlo měla stažené.

S námahou, jako by ji ten nepatrný pohyb stál nezměrné úsilí, uvolnila objetí a odstrčila Lydii kousek od sebe. Uchopila ji za paži a jemným pohybem vedla matčinu ruku. Takto společně zavřely kojenci oči. "Je mi to tak líto," zašeptala.

Lydia se smutně usmála. "Nedostali ho, že ne? Ani mi ho nesebrali."

"Ne," odpověděla Charity. "Nesebrali. A ani neseberou." Velmi opatrně vstala, pomohla Lydii natáhnout se na lůžko a přetáhla přes ni i přes dítě jednu z opelichaných přikrývek, které na lůžku ležely.

Pak se zhluboka a nahlas nadechla a nakonec se opět otočila ke Kentovi a ostatním.

Skudder na ni vydešeně hleděl a rovněž na tvářích většiny ostatních rebelů se objevil zaražený výraz. Jen Kent vypadal vztekle.

Charity však jeho vztek neděsil.

Zamířila k lůžku, posadila se na ně a na okamžik zabořila tvář do dlaní. Cítila se unavená, naprosto vyčerpaná a náhle rovněž pocítila vztek, i když zcela bezmocný. Marň se pokoušela soustředit se na tři Jezdce, které se Skudderem zastřelili. Považovala je za pouhé nástroje, o málo lepší než roboti. Jen náhodou jsou z masa a krve a ne z kovů a plastů. Chtěla něco říci, ale Kent rychle mávnul rukou a dal dvěma ze svých lidí pokyn, aby vyvedli Lydii ven.

"Jak dlouho je už mrtvé?" zeptala se Charity, když zůstali o samotě.

"Určitě od chvíle, co jsme ji našli," odpověděl Kent. "Možná už dlouho předtím." Pokrčil rameny. "Možná bylo mrtvé už ve chvíli, kdy ho unesla. Je to tak možná lepší. Stejně by asi zemřelo." Povzdychnul si, chvíli hleděl přes Charity kamsi do prázdna a přitom si evidentně dodával odvahy k nějakému kroku.

"Ale teď k vám!" pokračoval jiným tónem. "Vy tedy hledáte rebely?"

"Ne," odpověděla Charity ironicky. "Ne rebely, ale Gurkovy přátele." Vrhla na Gurka varovný pohled.

"Nevím, co vám napovídal," řekl Kent klidně, "ale já ho neznám."

"Jenže já tebe ano," řekl Gurk rozčileně. "Ty jsi..."

Kent udělal rukou znuděné gesto. Jeden z mužů chytil Gurka za zátylek a druhou rukou mu zakryl ústa.

"Tak tedy vy hledáte rebely," opakoval Kent ještě jednou.

Charity přikývla. "Myslím, že jsme je našli."

"Možná. Zbývá otázka, co s vámi uděláme. Jak mám zjistit, jestli vám mohu důvěřovat?"

"Ale ne!" řekl Skudder podrážděně. "Jak vám máme, sakra, dokázat, kdo jsme a co od vás chceme? To chcete písemné potvrzení od Daniela, že nepatříme k jeho lidem?"

Kent se lehce usmál. "Dobrá otázka," řekl. "Možná byste nám mohli pro začátek povědět, kdo jste a odkud jste sem přišli. Máme jisté možnosti, jak si vaše výpovědi ověřit."

Skudder chtěl na něho opět vyjet, ale Charity ho prudkým pohybem ruky zadržela.

"Ne," řekla po chvíli. "Má naprostou pravdu. My bychom byli stejně nedůvěřiví, kdyby se najednou u nás objevil, ne?" Obrácena ke Kentovi pokračovala: "Když jsi tak dobře informován, jistě jsi slyšel o žralocích."

Kent chvíli uvažoval a pak přikývl. "Danielovi pomahači," potvrdil pochmurně. "Každopádně aspoň do té doby, než na ně Moroni poslali tisíc bojových kluzáků, které je vybombardovaly."

Charity hned neodpověděla. Už jen z výběru Kentových slov poznala, že rozhodně nechová vůči žralokům přemíru sympatií. Velmi opatrně přikývla.

"Tak by se to snad dalo vyjádřit," řekla. "Nebyli ovšem tak docela jejich přísluhovači. A taky je všechny nezabili."

Chvíli trvalo, než Kent pochopil. "Vy... snad patříte k nim?" zeptal se nedůvěřivě.

"Skudder byl jejich vůdcem," potvrdila Charity a rychle mírně zvýšeným hlasem dodala: "Dokud nepochopil, kdo je Daniel skutečně, Kente. Daniel nechal žraloky docela vyhubit, protože se zdráhali zabít čtyři stovky lidí."

Kent na ni vrhl mrazivý pohled. Jeho ruka sjela k pistoli v opasku a také několik z jeho mužů se hrozivě přiblížilo. Charity viděla, jak se Skudder napjal. Oba muži, kteří hlídali Barta, zvedli zbraně.

"Je to pravda?" zeptal se Kent.

"Co?" opáčil Skudder. "Že jsem byl vůdcem žraloků nebo že na nás Daniel poslal eskadru bombardérů?" Vztekle přikývl. "Obojí je pravda. Jestli tě to uklidní, žraloci už neexistují. Jsme s Bartem jediní, kdo přežili."

Charity instinktivně vycítila, že se Skudder dopustil chyby. O tom, co se děje na opačné straně velké pláně, věděl rebel víc, než přiznával.

"Každopádně jediní, kteří nebyli rozprášení do všech směrů," dodala chvatně. "Pár jich uprchlo na sever. Možná se jim podařilo prorazit."

To neodpovídalo tak docela skutečnosti - bylo jich mnohem víc, když opustili město žraloků, ale jejich malá armáda se během posledních dní neustále zmenšovala. Nikomu z těch mužů nemohla zazlívát, že se od nich odtrhli. Charity přesně nechápala, proč Skudder lže.

Skudder sraštil čelo a Kent se na ni podíval významným pohledem.

Ale víc na její slova nereagoval. "Takže Daniel žraloky docela vyhubil," zamumlal po chvíli. Zdálo se, že ho to příliš nepřekvapilo.

Ani se ho to ovšem příliš nedotklo. "Takže teď jste tady. Proč?"

Jeho pohled byl teď velmi tázavý. "Hledáte někoho, kdo vám pomůže pomstít se mu?"

"To je nesmysl," řekla Charity rozzlobeně ačkoliv musela v duchu připustit, že se tím Kent přiblížil pravdě víc, než jí bylo milé.

"Hledáme někoho, kdo sleduje stejný cíl jako my ..."

"A co je to?"

"Zahnat ty, co poroučejí Danielovi, tam, odkud přišli," odpověděla Charity.

Kent se na ni chvíli zaraženě díval. "Och," řekl vzápětí. "Nic víc?"

"Nic víc," odpověděla Charity vážně. Záměrně ironicky pak dodala: "Ale já jsem si až dosud myslela, že to je i váš nejvyšší cíl."

Proč byste jinak bojovali proti Moronům?"

Tentokrát chvíli trvalo, než Kent odpověděl, a když to udělal, byla v jeho hlase nedůvěra a rezignace. "To jsou velká slova, Charity."

To se snáze řekne a hůř provede - nezdá se ti?"
"To je docela možné." Charity se nenamáhala skrýt své roztrpčení.
"Ale Daniela se nezavímáme tím, že tady budeme sedět a čekat, že odejde sám od sebe."
Kent si povzdychl. "Ani těch ostatních, to vím." Z jakéhosi důvodu ho najednou popadl vztek. "Co si vlastně myslíte, kdo jste?"
Lidé, kteří mají právo říkat nám, co máme dělat a co ne?"
Vztekle zavrtěl hlavou. "Co si ksakru myslíte, že děláme celá léta? Bojujeme proti těm obludám, jak jen můžeme."
"To jsem viděla." odpověděla Charity s úsměvem. "Stačí se jen podívat na východ a je vidět úplně jasně, jak proti nim bojujete, Kente."
Kentův pohled ztvrdl. "Co myslíš, že bychom měli dělat?" zeptal se a jen stěží se ovládal. "Není nás tady ani čtyřicet. To máme vzít zbraně a vrhnout se útokem na Shaitaan?"
"Ne," odpověděla klidně. Počítala s tou otázkou. "To by byla sebevražda. Víte, jak se řeší takové problémy tam, odkud pocházím?"
Hledá se důvod ohrožení a ten se pak eliminuje."
Kent na ni zmateně pohlédl. "Kdo jsi, Charity?" zeptal se náhle.
"Ty přece ke žralokům nepatříš, že ne?"
"Chvilí jsem u nich žila," odpověděla Charity vyhýbavě. "Od té doby, co Daniel žraloky zlikvidoval, jsme spolu. Už osm dní."
Kent se usmál, a to takovým způsobem, že bylo jasné, jak málo ho ta odpověď uspokojila.
"A co hodláte dělat teď?" zeptal se pořád ještě s úsměvem.
"To chcete Danielovi vyhlásit válku - v pěti?"
"Hledáme pomoc," řekla Charity. Cítila, jak se na ni Skudder varovně zadíval, ačkoliv se ani koutkem oka nepodívala jeho směrem.
Jestli teď udělá chybu, přijdou možná o mnohem víc než jen o potenciální spojence. Například o život.
"Pomoc? S čím potřebujete pomoc?"
"S něčím, nač sami nestačíme," odpověděla opatrně. "Máme potřebné zbraně," pokračovala a kývla hlavou směrem ke zbrani na Kentových kolenou, "ale potřebujeme informace. Někoho, kdo se tady dostatečně vyzná, kdo ví..."
"K čemu to?" zeptal se opět Kent.
Než Charity odpověděla, zhluboka se nadechla. A stejně jí připadlo obtížné ta tři slova vyslovit.
"Chceme Daniela," řekla.

3

Osada ležela ukrytá v úbočí. Bylo to vlastně jen asi deset malých kupolovitých staveb, ale Kyl viděl mnoho stop.

Mnohem víc, než by člověk normálně usuzoval z tak malého počtu domků. A nebyly to jen lidské stopy. Prohlédl si město na severním okraji pláně a dospěl ke stejnému závěru jako Daniel - totiž, že kapitán Lairdová a větší počet jejich průvodců muselo opustit tábor žraloků ještě předtím, než tam dorazily kluzáky a než přelétly nad plání směrem k jihu. K tomu, aby to zjistil, potřeboval ovšem mnohem méně času než Daniel. Už během noci poznal, že devadesát procent stop, po nichž se vydaly Danielovy kluzáky a komanda jezdců, bylo zcela nesprávných - buď to byly stopy jednotlivých uprchlíků, kteří se oddělili od hlavní skupiny, nebo je utečenci zanechali schválně, aby pronásledovatele zmátli.

Kyla ovšem nezmatli.

Mlčky shlížel na osadu, částí své pozornosti sledoval mezi nuznými chýsemi pohyb postav, oblečených do hnědých a šedých oděvů, a část mysli soustředil na to, aby extrapoloval chybějící části stop. Byla to velmi obtížná úloha. Dojezd vozidel, která k útěku použila Lairdová a její průvodci, byl omezený, stejně jako jejich zásoby vody a potravin. Bylo velmi pravděpodobné, že se v této osadě zastavili a doplnili si tady zásoby. Jenže Kyl také věděl, že nemůže jít jen tak dolů a zeptat se na ně. Stejně tak málo smyslu by mělo použít násilí.

To už zkusili Danielovi lidé - dokazovaly to ohořelé trosky jedné z chýší. Ti tvorové dole patřili ke stejnému živočišnému druhu jako Lairdová a její společníci. A zcela zjevně se jednalo o rasu, která měla výrazný smysl pro solidaritu.

Když Kyl dospěl ve svých úvahách do tohoto bodu, byl mu jeho další postup jasný. Mlčky, aniž by měl kdo tušení o přítomnosti něměho pozorovatele, se zvedl ze svého úkrytu a bez patrného spěchu se vrátil ke skupině balvanů, za kterými odstavil vozidlo. Byl to jeden z těch strojů na dvou kolech, které použila k útěku i Lairdová a ostatní.

Odmítl Danielovu nabídku, že mu dá k dispozici rychlý stíhací kluzák a místo toho si vzal jednu z motorek, kterých bylo v bývalém táboře žraloků spousta. Jedním ze základních principů lovu bylo sledovat oběť touž cestou, kudy přechala.

A motocykl se ukázal jako sice primitivní, ale na této ploché drsné planině překvapivě efektivní dopravní prostředek.

A prozradil mu toho spoustu o kapitánu Lairdové a žralocích, kteří přežili.

Kyl opatrně odepnul od sedla kanýstr s vodou, vylil cennou tekutinu do písku a nastartoval Harley Davidson. Vyrázil, od ukryté osady ujel nejprve dvě tři míle a potom zatočil velkým obloukem opět k jihu, přičemž dbal

na to, aby jel pouze po kamenitém podkladě, na němž nezanechával motocykl stopy. Levá ruka mu sjela k opasku a stiskla jedno z tlačítek malé přístrojové desky, umístěné na přezce.

Jeho speciální oděv se zbarvil do černa. Těsně přiléhající materiál, který měl ještě před několika vteřinami barvu pouštního písku, zdrsnel a zdálo se, že pulsuje jako kůže živé, horečně se chvějící bytosti.

Deset vteřin poté, co Kyl stiskl tlačítko, se oblek proměnil v kombinézu z černé, svařené kůže.

Kyl trochu přibrzdil, vrhl pohled do zrcátka motocyklu a změnil si i pigmentaci pokožky. Temný odstín jeho pleti se změnil v nezdravou hněd, v opálení, pod kterým byla patrná únava a slabost. Pod očima se mu objevily výrazné tmavé kruhy.

Rty měl vyschlé a popraskané. Současně mu zesvětlily vlasy - černá kštice se změnila v plavou hřívu, v níž se objevil i pramínek světla zelené. Kyl si tuto poslední změnu chvíli kriticky prohlížel a pak ji zase zrušil.

Rychle se blížil k osadě. Ohrazení z trnitých keřů se rychle zvětšovalo a Kyl musel téměř proti své vůli obdivovat dokonalost maskování. Sám jen stěží rozpoznal, co to ve skutečnosti je.

Kyl zpomalil, po krátkém hledání objevil místo, které si ze skály vyhlédl pro nejsnadnější průjezd a pak prudce přidal plyn.

Motor zaburácel a doslova ho vystřelil vpřed. Šlehaly ho trny a vyschlé větve, trhaly mu kombinézu a zanechávaly mu na rukou a na tváři hluboké krvavé šrámy. Stroj se smekal, chvíli se nebezpečně nakláněl a pak se zase s kymácením zvedl. Dole ve vsi se mezitím ozývaly vyděšené výkřiky. Obrátilo se k němu několik tváří. Pár postav se rozběhlo. Kyl teď už nejel tak rychle, jen pozvolna, s námahou, zpola zhroucený v sedle, jako by stroj ovládal už jen z posledních sil.

Krátce předtím, než dorazil k první chatrči, doplnil své maskování posledním rozhodujícím prvkem. Jeho tělo rázem zadrželo všechny zásoby vody, které nashromáždil za poslední dny. Současně zvýšil teplotu své pokožky na téměř čtyřicet stupňů. Kyl cítil, jak se mu stáhlo patro a jak ho přepadla přímo zvířecí žízeň. Současně mu začala praskat kůže. Na tváři a na rukou mu vznikly odporně hnědé skvrny a prsty měl najednou poseté nesčetným množstvím malých, zpola zahojených jizev.

Když se zastavil před první chatrčí, ještě naposledy se soustředil.

Tentokrát k tomu potřeboval veškerou sílu. Kyl vykřikl, když se mu levé rameno ve vteřině proměnilo v jednu velkou zanícenou ránu. Nával slabosti, který ho vymrštil ze sedla padající motorky a po němž zůstal ležet v bezvědomí, už ani nemusel předstírat.

Charity záblo. Záblo ji od chvíle, kdy se probudila, a teď už asi dvě hodiny se to zhoršovalo. Láhev malého propanbutanového teplometu byla prázdná a Charity vlastně až teď pocítila, jak je tady dole doopravdy chladno. Dost chladno na to, aby se jí při dýchání kouřilo od úst a aby jí prsty na rukou i nohou zkřehly. Přitom si byla docela jistá, že ji nechťeli nechat zmrazit záměrně. Kent samozřejmě věděl, jak chladno tady, deset nebo dvacet metrů pod povrchem pouště, může být. Její malá cela byla dokonce vybavena přepychem - plynovým teplometem. Strážci ovšem prostě zapomněli vyměnit plynovou náplň.

Nebyl by to ovšem asi nijak velký rozdíl, pomyslela si Charity vztekle. Nanejvýš bude nápis na jejím náhrobním kameni znít trochu jinak: Zde odpočívá Charity Lairdová, záchránkyně světa a cestovatelka časem proti své vůli, omylem podruhé bohužel poněkud důkladněji zmrazená.

Pokusila se ještě víc zabalit do přikrývky, kterou jí dal Kent, ale měla už příliš ztuhlé prsty. Škoda, pomyslela si sarkasticky, že se sem Kent nepřijde ani podívat, aby ji viděl. Možná by ho přece jen dokázala zabít, prostě mu způsobit šok mrazem, tím, že by na něj jedinkrát dýchl. Nebo... Charity byla v myšlenkách asi u sedmého nebo osmého druhu smrti, který přála Kentovi a těm jeho idiotským společníkům, a teprve pak si všimla, že není v cele sama. Kdosi stál u jejího lůžka, neustále jí cloumal ramenem a mluvil na ni. Nerozuměla však jedinému slovu. Unaveně zvedla zrak a spatřila vousatou tvář, v níž se objevil vyděšený výraz.

Muž vypadal velice ustaraně. "Jste v pořádku?" zeptal se. Charity se jen s námahou zvedla a odvrátila kolem něho ke dveřím.

Trvalo deset minut, než se jí do rukou a nohou začal vracet život.

Bolest vehnala Charity do očí slzy. Odvážně vypila vřelý čaj, který se do ní pokoušel nalít její záchránce.

"Už je to lepší?" zeptal se vousáč, kterého zahlédla prve.

Charity se na něj vztekle podívala, ale přesto viděla, že výraz zděšení v jeho očích je opravdový.

"Jde...to," vysoukala ze sebe. Mluvení jí pořád ještě působilo těžkosti. Měla zkřehlé i rty. "To jste mě chtěli zabít?"

"Já to nechápu," řekl vousáč slabým hlasem. "Láhev byla plná.

Alespoň jsem si to myslel." Zavrtěl hlavou. "Měla vydržet tři dny!"

Charity na něj upřeně pohlédla. Tři dny? Kdyby plamen ztlumila na minimum a spokojila se se sedmi nebo osmi stupni Celsia, možná, ale ne když...

Nadechla se, aby mu vztekle odpověděla - a opět zavřela ústa, aniž řekla jediné slovo. Její pohled totiž padl na malý modrý plamínek teplometu, který hořel bezprostředně vedle ní. Byl stažený na minimum a v místnosti bylo skutečně pouze sedm nebo osm stupňů. Náplň propanbutanové láhve byla skutečně dostačující - jen se nepočítalo s člověkem, který se narodil v éře plýtvání, a který ještě pořád nepochopil, že přežití a pohodlí nemusí vždy znamenat totéž.

"Už je to docela dobré," řekla s úsměvem. "Chybička se vloudí.

Nebyla to vaše vina."

V očích jejího protějšku se objevila úleva. Přesto ještě pořád vypadal vyděšeně a Charity se najednou zdálo,

že ví, proč.

"Opravdu je už všechno v pořádku," řekla, jak nejpřesvědčivěji dovedla. "A slibuji vám taky, že o tom Kentovi neřeknu, jestli mi dáte ještě aspoň šálek toho odporného čaje."

Muž s úlevou přikývl, vyskočil a vrátil se s horkým nápojem tak zbrkle, že než mu Charity mohla vzít hrníček z ruky, polovinu ho vylil na zem. Čaj chutnal skutečně odporně, ale byl alespoň horký.

"Kde je Skudder?" zeptala se. "To jste podchladili i jeho?"

Vousáč se nervózně usmál, ale Charity viděla, že si vůbec není jist, jak ta slova doopravdy mínila.

"Váš průvodce je u Kenta," odpověděl váhavě. "Mám k němu odvést i vás, ale..."

Charity se povzbudivě usmála. "Tak nač ještě čekáme?" Vstala a udělala první opatrný krok. Rebel ji očekával ve vysoké polokruhové betonové síni, v níž byl dokonce i přepych elektrického osvětlení - a která bezpochyby nebyla ničím jiným než sběrnou nádrží bývalé čističky odpadních vod. Charity to poznala hned na první pohled.

Kent nebyl sám. Kromě Skuddera a obligátního tuctu ozbrojenců, kteří se na něj a na Charity dívali velmi nedůvěřivě, byli v hale ještě další tři muži. Jeden z nich mluvil s Kentem, ale pak se uprostřed slova zarazil a učinil pohyb, který přiměl Kenta k tomu, aby se otočil.

"Kde jste tak dlouho?" zeptal se namísto pozdravu.

Charity si všimla, jak sebou oba její průvodci provinile škubli, a lhostejně pokrčila rameny. "My ženy potřebujeme vždycky trochu víc času, než se ustrojíme," řekla. "Copak to nevíte? Kromě toho jsem se nedokázala jen tak snadno rozloučit s tím kouzelným budoárem, který jste mi přidal."

Kent udiveně zamrkal a pak se chystal k odpovědi. Nakonec z toho však bylo také jen pokrčení ramen. Charity ho ignorovala a obrátila se ke Skudderovi.

"Je všechno v pořádku?" zeptala se.

Skudder se usmál a řekl: "Není."

"Ne? Co..."

"Nic hrozného," řekl. "Jen jsem tu zahlédl někoho, kdo mi kohosi připomíná, víš?"

Kent vztekle skočil Skudderovi do řeči: "K čertu, co je to za nesmysly? Jestli jste si toho ještě nestačil všimnout, Skuddere, jde vám o krk!"

"Já vím," odpověděl žralok bez vzrušení a na vysvětlenou dodal:

"Musíte mě považovat za blázna, ale ta podoba je prostě úžasná, víte? Měl jsem přítele, který..." Nepokračoval dál, ale opět pokrčil rameny. "Mrzí mě, jestli vás nudím. Ale podobáte se Raulovi, jako byste byl jeho bratr," obrátil se na jednoho z Kentových společníků.

Charity se zarazila. Ten muž se ani v nejmenším nepodobal bývalému Skudderovu zástupci, ale velmi dobře pochopila, co tím chce Skudder naznačit.

A sama to v následující chvíli pocítila. Muž, kterého Skudder oslovil, sraštil zmateně čelo a vypadal stejně bezradně jako Kent.

Patrně nepochopil, co chtěl Skudder Charity říci.

"A teď už toho mám dost," řekl podrážděně Kent. "Zdá se, že si ze mě chcete pořád utahovat..."

Charity konečně překonala překvapení a prudce se otočila. "To je pravda!" řekla vztekle. "Už je toho opravdu dost, Kente. Co jste sledoval tím, že jste nás se Skudderem zavřel na dva dny do lednice?"

Přišli jsme sem, protože potřebujeme vaši pomoc."

Kent si povzdychl. Ale s její zlobou se vyrovnal zřejmě daleko snáze, než se Skudderovým výstupem, protože i Charity viděla, jak se vnitřně uvolnil. Muž vedle něj ne. Jeho nedbalý postoj klamal.

"Mrzí mě, jestli to tam bylo pro tebe nepohodlné," řekl Kent tónem, který potvrzoval spíše opak. "Ale řekl jsem vám, že vaše tvrzení prověřím. A že takovéhle rozhodnutí nemohu učinit sám. Jak vidíte, dal jsem zavolat další vůdce naší organizace."

"Ano," vydechla Charity. "Jen ses zapomněl zmínit o tom, že museli přiletět až z Timbaktu."

Kent se provinile usmál. "Teď jsou tady," řekl chladně. "A nejen oni. Prověřoval jsem si i tu vaši historku."

"No a?" zeptala se Charity. Musela se ovládat, aby neustále nezírala na toho muže vedle Kenta.

"Zdá se, že mluvíte pravdu," odpověděl Kent. "Několik žraloků tomu masakru uniklo a mezi nimi i jedna žena," ostře pohlédl na Charity, "která se u nich objevila za velmi podivných okolností."

"Ano," řekla Charity. "Přímo spadla z nebe."

"Ta žena jsi ty?" zeptal se Kent s předstíranou lhostejností.

"Kdo vám o ní řekl?" odvětila Charity otázkou. A nebyla ani nijak zvlášť překvapena, když Kent kývnutím hlavy ukázal na muže vedle sebe. "Faergal. Jeho skupina pracuje na hranici pouště. Prošli jste přímo jeho územím - jestli jste ti, za které se vydáváte."

Charity vděčně využila příležitosti, aby si údajného rebela prohlédla poněkud důkladněji. Byl o půl hlavy menší než Kent, ale mnohem silnější; muž kolem padesátky s kosmatou tváří a velmi silnými zjizvenými rukama. Měl bystré oči a vyzařovala z nich přímo absurdní upřímnost. A něco na něm bylo zatraceně divného.

"Ty jsi Faergal?" zeptala se.

"Otázky tady kladu já," řekl Kent drsně. Charity si všimla, že vypadá jaksi napjatě, jako by se necítil dobře.

"Tak jo, my jsme ti dva, o kterých mluvíte," připustila. Aniž spustila zrak z Faergala, dodala: "Nevím ovšem, jak to dokázat - teď a tady."

Na její poznámku odpověděl místo Kenta Faergal. "Například tak, že nám řekneš, odkud máš tohle." Ukázal na laserovou zbraň, kterou měl Kent zavěšenou přes rameno.

"Hned - jakmile budu vědět, na čí straně stojíš," odpověděla Charity tvrdohlavě. Faergalova tvář se

zachmuřila vztekem, ale neodpověděl jí a jen se pronikavě zadíval na Kenta. Charity se stejně pronikavě dívala na něho. Chvilí se vážně zabývala možností, že to prostě riskne - energický skok, chvat, bleskurychlá otočka, ale pak usoudila, že by to bylo marné.

"Takhle se dál nedostaneme," povzdychl si Kent. "Chcete od nás pomoc, tak nám důvěřujte." Opět ukázal na Faergala. "Skudder a ta cizinka nebyli sami. Kde jsou ostatní?"

"Jak to mám vědět?" zeptala se Charity. "Pravděpodobně jste je zmrazili stejně jako Skuddera a mne."

Kentova tvář se zachmuřila hněvem, ale pořád ještě se ovládal.

"Nemluví o té dívce ani o žralokovi," řekl stísněně. "Kam jste odvedli ty lidi, co utekli z krytu?"

"Jaké lidi?" zeptala se Charity lhostejně.

"Kde jsou?" sykl Faergal. "Když je najdeme, bude to důkaz."

"Tam, kde jsou i laserové zbraně," odpověděla Charity s úsměvem. Zvedla ruku, ukázala na zbraň na Kentově rameni a současně udělala krok k Faergalovi a Kentovi.

"Nezdá se vám, že tahle hra na schovávanou nemá smysl?" zeptal se Kent s povzdechem. Charity na něj pohlédla s předstíraným vztekem a přistoupila k nim o další krok. Byla teď velmi blízko, ale přece ještě ne dost. Kent jistě s útokem nepočítal, ale jeho lidé byli ostražití a Charity nepochybovala, že Faergalovi místo krve koluje v žilách tekutá nedůvěra.

"To ne," odsekla. "Ale co si vlastně představujete? Přepadnete nás se svými lidmi, vezmete nám výzbroj, zavřete nás na dva dny a dvě noci do ledové kobky a pak ještě čekáte, že vám budeme pomáhat?"

Udělala další krok a vztekla se rozmáchla. "Vy jste se snad úplně zbláznili!" dodala.

"Tak poslouchej, maličká," řekl Kent stísněně, "už mi dochází trpělivost. Zavolal jsem své přátele, protože jsem si myslel, že jsi pro nás důležitá. Nevěděl jsem ovšem, že mám co dělat s hysterickou ženskou!"

Při posledních slovech zvýšil hlas. Teď už skutečně soutil vztekem, a to bylo přesně to, co Charity chtěla. Rozhodla se, že přileje ještě trochu oleje do ohně.

"A myslím si, že jste všichni zbabělci," řekla. "Přesně tak jsem si to představovala - hrstka bláznů, kteří si hrají na bojovníky, a jakmile jde do tuhého, stáhnou ocas."

Kent vytřeštil oči, chvíli na ni nechápavě zíral a pak natáhl ruku, aby jí zabránil v další řeči. A přesně na to Charity čekala. Seběhlo se to tak rychle, že Kentovi lidé už neměli šanci cokoliv podniknout.

Charity ho chytila za zápěstí, praštila ho, a když se instinktivně vrhl dopředu, prudce ho strhla opačným směrem. Zároveň se rychle sehnula.

Kent najednou ztratil půdu pod nohama, narazil do ní a s ostrým výkřikem jí přepadl přes záda.

Charity se zmocnila zbraně.

Ani se nenamáhala stáhnout Kentovi zbraň z ramene. Těsně přilepená k němu se vrhla na zem, odjistila zbraň a se zoufalým vynaložením všech sil převalila Kenta, aby ústí hlavně laseru směřovalo na Faergala a stiskla spoušť. To všechno v jediném bleskurychlém pohybu.

Ze zbraně vylétl úzký paprsek energie a zaryl se Faergalovi do břicha.

Všechno další se stalo současně. Charity slyšela, jak Skudder vykřikl, zaslechla kroky a jasné kovové cvakání zbraní honem narychlo odjížděvaných, pak zvuky souboje a opět výkřiky. Najednou jí připadalo, jako by ji uchopilo a rvalo snad deset rukou. Kdosi ji praštil do žaludku, někdo jiný jí sevřel ruku a zkroutil ji tak surově, že bolestí vykřikla a padla na kolena. Mířilo na ni snad deset hlavních. Nikdo ovšem nevystřelil.

Faergal se zhroutil k zemi, když ho zasáhl laserový paprsek.

Ale neležel tiše.

Běsnil. Jeho tělo se svíjelo jako v křečích, jeho ruce a nohy sebou prudce škubaly. Takové pohyby prostě nemohlo provádět lidské tělo, ať už se mu dělo cokoliv.

Pak se najednou rozpadl. Čistě a rychle, jako dva díly dokonale slicované formy, které najednou přestaly držet pohromadě. A z jeho nitra vyhrězlo cosi... Velký černý tvor s tenkými pavoučími končetinami, který nenávistně hleděl na Charity desítkami složených hmyzích očí.

Charity se prudkým škubnutím vyvlékla ze sevření, zvedla laserovou pistoli a namířila na to. Nikdo se ji nepokoušel zadržet. Tentokrát nastavila laser na maximální výkon a stiskla spoušť.

"Pořád tomu ještě nevěřím," řekl Kent. "Vidím to na vlastní oči, ale prostě tomu nevěřím. To není možné!"

Zbledl. Měl zastřený hlas, jaký mívají starci, a navzdory zděšení, které pocíťoval, nemohl odtrhnout pohled od zuhelnatělého čehosi, co zbylo z Faergala. Z rány na obličej, kterou si způsobil pádem na betonovou podlahu, mu stékalo trochu krve. Zdálo se, že to ani nevnímá.

"Přesně totéž jsem říkal i já, když jsem viděl, kdo byl Raoul ve skutečnosti," řekl Skudder tiše. Muži ho opět pustili, a on si stoupl mezi Charity a Kenta. Zdálo se, že je kromě Charity jediný, kdo se nemusí ze všech sil snažit ovládat se.

Kent zvedl unavený pohled. Oči se mu leskly jako šilenci. Pohlédl na Charity. "Tys to věděla?"

Charity přikývla. "Skudder taky," odpověděla. "Poznal ho dokonce ještě dříve než já. Nebo co myslíte, že měla ta komedie jinak znamenat?"

"Ale jak to?" zamumlal Kent. "Jak se...?"

"Cítím je," odpověděla Charity. "Cítím, když je v mé blízkosti někdo z cizinců. Skudder také."

Kent zmateně přejížděl pohledem mezi Charity a Skudderem.

"Co jste vy dva vlastně zač?" zeptal se. Zdálo se, že jeho strach ještě neopadl, naopak.

"Nejsme nic zvláštního," řekla chvatně. "Myslím, že každý jejich blízkost vycítí. Já jsem jen možná trochu citlivější než většina z vás tady." Ukázala na rozpadlé tělo a pak na Kenta. "Sledovala jsem tě, když jsi předtím stál

vedle něho. Tys to přece cítil také."

Kent váhavě přikývl. "Ano. Ale to..."

"Nezdálo se ti to důležité, já vím," přerušila ho Charity.

"Skudder si to o Raoulovi taky myslel. Averse, antipatie... Možná prostě cítíme blízkost naprosto cizorodé formy života." Pokrčila rameny.

"Daly by se najít tisíce důvodů."

"Ale jak to, že to cítíš tak zřetelně?"

"Možná je to tím, že jsem nevyrostla v jejich blízkosti," odpověděla Charity. Koutkem oka zaregistrovala Skudderův varovný pohled a zareagovala na něj. Někdy je skutečně lepší sdělovat pravdu po malých dávkách.

"Vyrosla jsem v prostředí, kde se nevyskytují," dodala.

"Možná tkví celé tajemství právě v tom. Skudderův zástupce byl první živý Moron, k němuž jsem se přiblížila víc než na několik mil.

Za pár let se to možná ztratí."

"Znamená to snad, že je těch bytostí možná ještě víc?" zeptal se jeden z ostatních vůdců rebelů.

"Ne," řekla Charity. "Ne možná. Určitě." Smutně se usmála.

"Překvapilo by mě, kdybych tady nikoho z nich nepotkala."

"Ale Faergal patřil už dvacet let k nám!" namítal vůdce rebelů.

"Znám ho, co je živ! Je to naprosto nemožné."

"Možná ho vyměnili později," odtušil Skudder.

"Ale když o nás věděli, jak to, že nás už dávno nezabili?" zamumlal Kent.

"Proč by to dělali?" zeptal se Skudder. "Nepřítel, kterého známe, už není nebezpečný." Velice tiše se zasmál, ukázal na ohořelou mrtvolu a pak rozmáchlým gestem na rebely. "Nechali vás trochu si hrát na válku a byli si zřejmě naprosto jisti, že kromě vás žádní další rebelové neexistují."

Nikdo neodpovídal a Charity také pochybovala, že kromě Kenta vůbec někdo z mužů skutečně pochopil, co měl Skudder na mysli. Šok byl ještě příliš živý.

Charity vrhla na Skuddera rychlý, varovný pohled, aby to příliš nepřeháněl, a zamířila k rozpadlé slupce Faergala. Chtěla se jí dotknout, ale nedokázala to. Ačkoliv se ze všech sil pokoušela namluvit si, že to není nic než technika, dokonalá napodobenina z počítače a možná klonovacího tanku, odvrátila pohled s nepřekonatelným pocitem hnusu. Nedokázala ani vztáhnout po té věci ruku.

Jednoho ze svých strážců požádala o nůž. Muž jí ho podal a Charity ostřím objela rozpadlou lidskou masku. Skudder a Kent se pomalu shlukli kolem ní.

To, co spatřili, bylo hrůzostrašné a fascinující zároveň. Slupka, napodobující lidské tělo, byla jen o něco málo silnější než malíček, ale ještě i teď působila nesmírně živoucím dojmem. Bylo v ní množství mikroskopicky jemných žilek, ve kterých pulsovalo cosi jako krev, ale i další podivně beztvaré orgány, které v lidském těle neexistují a jejichž funkci se Charity ani nenamáhala odhadnout. Dokonce i nyní, když věděla, co má před sebou, by byla přísahala, že to je živé maso a krev a ne jen umělý materiál.

"To je neuvěřitelné," mumlala. "Moc se v tom nevyznám, ale řekla bych, že to je ta nejdokonalejší maska, která kdy na téhle planetě existovala. Ta věc krvácí, když je poraněna, že ano?"

Muž, který přišel ve Faergalově doprovodu, přikývl. "Minulý rok si zlomil ruku. Sám jsem mu ji dával do dlahy. Já... ani tehdy jsem si toho nevšiml."

"Možná byl tehdy ještě sám sebou," řekl Skudder. Svrástil čelo, když viděl, že Charity se s námahou pokouší umělé tělo rozříznout a dívá se do útrob. "Co hledáš?"

Charity neodpověděla a pokračovala ve zkoumání, ačkoliv jí připadalo, že se jí při tom žaludek obrátí naruby. Teprve za chvíli vstala, utřela nůž do kalhot mrtvého a vrátila ho majiteli.

"Něco, co tam naštěstí není," odpověděla. "Vysílačku nebo něco takového."

Kent se zcela očividně vyděsil. "Ty myslíš..."

"Ne," přerušila ho Charity rychle. "Nemyslím. Obávám se toho. Ale není tam nic. A teď se jen musíme modlit, aby ta věc nebyla telepatická," pomyslela si v duchu. Raději to ovšem neřekla nahlas. Najednou téměř litovala, že toho hmyzího špióna zlikvidovali docela. Jeho mrtvola by jim bývala mohla poskytnout cenné informace.

Nedovedla tu myšlenku do konce, neboť si uvědomila, že uvažuje chybně. Cenné informace by mrtvola mohla poskytnout týmu vědců, kteří by pracovali v plně vybavené laboratoři.

Jenže nic takového tady už neexistuje. Ještě dlouho jí potrvá, než si zvykne na tenhle svět. A možná si na něj nezvykne nikdy.

Možná dokonce ani nechce.

"Odklid'te to," řekla unaveně a hlavou ukázala na rozřezané tělo.

"A pak bychom asi měli už konečně udělat to, kvůli čemu jsme sem přišli - promluvit si spolu."

Trvalo však ještě přes hodinu, než se konečně sešli v Kentově improvizované velitelské centrále. Charity požádala, aby přišli všichni, kdo byli svědky těch příšerných událostí, a samozřejmě aby se zúčastnili i Bart, Net a El Gurk. Trvala také na tom, aby se o Faergalově odhalení zatím nikdo nedozvěděl. Kent s obojím bez námitek souhlasil a rovněž ostatní vůdce rebelů se tomuto nařízení podrobili.

V Kentově útočišti bylo dost těsno. Malá betonová komůrka byla snad dost velká pro deset lidí, teď jich tam ale byl téměř dvojnásobek.

Takto však bylo chladno aspoň trochu snesitelnější.

Charity nepřekvapilo, že Kent dal zavolat i Lydii, ženu, kterou před dvěma dny zachránili před Jezdci. Seděla

na bedně a zírala do prázdna. Charity se několikrát přistihla při tom, že se na ni dívá s pocitem provinění, který sama nechápala.

Cítila se i se Skudderem jaksí odpovědná za smrt Lydiina dítěte.

"Takže vy hledáte Daniela," začal Kent. Hovořil pořád ještě velmi tiše a poměrně pomalu. Ze všech přítomných se zatím z té hrůzy vzpamatoval nejméně a Charity se to nelíbilo.

Jistě, musel to být obrovský šok, ale člověk Kentova postavení si mohl pocity dovolit jen tehdy, když k tomu byla vhodná doba. Nebyla si jista, může-li se spolehnout na někoho, kým bylo tak snadné otřást. Poprvé si uvědomila, jak je ještě mladý. Váhavě přikývla.

"Daniela nebo ty, kteří mu dávají pokyny. Nejlépe by bylo obojí. Ale Daniela nejdříve."

"A není v tom nic osobního?" zeptal se další ze tří vůdců rebelů.

Když si všiml Charitina rozzlobeného pohledu, omluvně se usmál.

Pak rozpráhl ruce a na vysvětlenou dodal: "Není nás mnoho a trvalo to dlouho, než jsme vybudovali tuto organizaci. Nejde nám..."

"...o to, abychom byli zataženi do nějakého vyřizování osobních účtů," dokončil větu muž stojící vedle. "Na to je totiž ve hře příliš mnoho." Hovořil tišším hlasem než ostatní, ale jaksí odhodlaněji.

"Možná máte dokonce pravdu," řekla Charity nevzrušeně.

Muž na ni vrhl ostrý pohled a pak se prudce otočil. Nataženým prstem ukázal přímo výhružně na Skuddera.

"Vypadá to, že jste skutečně ti, za které se vydáváte. Ale nejsem si jist, jestli budou moji lidé chtít spolupracovat se žralokem."

Skudder cosi vztekale namítl, ale Charity už neposlouchala.

Využila příležitosti a podívala se na tři muže vedle Kenta důkladněji.

Byl tu jednak Arson, stojící hned vedle svého velitele. Byl vysoký, ještě dosti mladý, měl bystré oči a otevřenou tvář. Charity ovšem cítila, že navzdory fyzické síle je to měkkota.

V duchu se ptala, jak to vůbec dokázal, že se stal vůdcem armády rebelů. Vedle něj stál Tidwell, muž sotva po třicítce, štíhlý, ale houževnatý, který se díval na svět očima, v nichž jako by nikdy neutichal vztek. A pak tu byl muž, jehož jméno už zase zapoměla. Jediný z rebelů, na něhož si ještě nedovedla utvořit názor. Možná proto, že jako jediný ze všech dosud neřekl ani slovo. Jen se střídavě díval na Skuddera, na Kenta a na ni.

Arson si všiml jejího zkoumavého pohledu a nervózně se začal vrtět na své sedačce. Najednou vypadal, jako by chtěl být odtud co nejdál.

"Není snad něco v pořádku?" zeptala se Charity Arson se nejistě usmál. "To ne," odvětil. "Ale ten poslední, na kterého ses dívala tak zkoumavě, už u nás není."

Charity vypadala na chvíli překvapeně a pak se usmála.

Tidwell a Skudder se přestali hádat a zmateně na ni pohlédli.

Jen Kent zůstal velice vážný.

"Arson nemá tak docela nepravdu," řekl. "Nikdo nemůže zaručit, že Faergal byl jediný špión u nás." Chvilí váhal. "To si myslíš, že dokážeš zkontrolovat všechny?"

Charity přikývla. "V tom nevidím problém. Také muže v ostatních úkrytech bychom měli prověřit, ale já to dělat nebudu."

"Jak to?" zeptal se Tidwell ostře.

"Protože by to bylo to nejhlupejší, co bychom mohli udělat," řekl Skudder. Vrhla na Tidwella opovržlivý pohled. Zdá se, že ti dva uzavřeli přátelství, pomyslela si Charity ironicky.

"Bude už tak dost těžké najít přesvědčivé vysvětlení pro Faergalovo zmizení," pokračoval Skudder. "Copak si myslíte, že si Daniel nedá dvě a dvě dohromady, když mu najednou zmizí ze scény všichni špióni?"

"Skudder má pravdu," přidala se Charity, dříve než stačil Tidwell cokoli říci. "Všechno musí zůstat tak, jak to bylo. Proto jsem taky chtěla, aby se nikdo nedozvěděl, co se tady stalo. Víím, že to je velice tvrdé, ale nesmíte důvěřovat nikomu, kdo s námi teď není v této místnosti. Ani svým nejlepším přátelům."

"No jasně," řekl Tidwell ironicky. "Je nás skoro dvacet mužů."

Prostě na Danielovu pevnost zaútočíme sami. Proti takové přesile nic nezmůže."

"Nepotřebuji armádu," odpověděla Charity. "Půjdeme se Skudderem sami. Potřebujeme vaše vědomosti, ne vaše lidi."

"Vy dva proti Danielovi?" Tidwell se nuceně uchechtl. "Vy jste se zbláznili!"

"Možná," vložil se do věci Kent. "Ale ona má přesto pravdu, Tidwelle." Pokusil se dodat svému hlasu poněkud smířlivějšího tónu.

"Dva nebo dvě stě, na tom nezáleží." Povzdechl si a podíval se na Charity.

"Problém je někde docela jinde," pokračoval. "Nikdo se nedostane ani do Danielovy blízkosti. Po tom kousku, cos nám předvedla, bych dokonce řekl, že jsi schopna ho dostat. Ale nedostanete se k němu."

Neexistuje cesta do nitra New Yorku."

"Nesmysl!" namítl ostře Skudder. "Danielovi lidé to taky dokážou a..."

"Neexistuje cesta, po níž byste se tam dostali," pokračoval Kent. Hlavou neurčitě kývl kamsi k severu. "Copak si myslíte, že jsme to už stokrát nezkoušeli? Jediná cesta do města vede vzduchem. My ovšem nemáme letadla. Ale i kdybychom je měli, Danielovy kluzáky je sestřelí, jakmile se k městu přiblížíme. Totéž platí o cestě přes kopce."

"Máme prostředky a umíme se bránit," řekla Charity. Ale ta slova nezněla přesvědčivě ani jejímu vlastním sluchu. Bylo to zřejmě tak, že pravdu prostě ještě nechtěla přijmout.

"Proti zóně smrti ne," řekl Kent s přesvědčením. "Zkoušeli jsme to. Zaplatilo za to životem pěkných pár našich

lidí. Copak si myslíte, že už dlouho neuvažujeme o možnosti zasáhnout je tam, kde to bude skutečně účinné?" Když chtěla Charity odpovědět, zavrtěl hlavou a pokračoval trochu tišeji, téměř smutně: "S tím, co jste nám včera vyčítali, jste měli pravdu. Nejsme rebelové, které by někdo musel brát opravdu vážně."

Tidwell na něho zle pohlédl, ale Kent pokračoval klidně dál:

"Přesto děláme, co můžeme. Jenže Moronům přece nemůžeme vypovědět válku. K tomu nemáme ani potřebné lidi, ani prostředky."

"Ani vědomosti," dodal Arson.

Charity na něj překvapeně pohlédla. "Jak to myslíš?"

"Nevíme přece ještě ani, proti komu vlastně bojujeme," odpověděl rebel. "Nikdo nikdy nevšiml do té jejich Černé pevnosti. Nikdo neví, kdo v ní vlastně sídlí."

"Černá pevnost?"

"Hlavní stan Moronů," vysvětlil Arson. "Myslíme si, že do ní nikdy nevšiml ani Daniel."

"A kde leží?"

"Kdybych to věděl, nebyl bych tady," odpověděl Arson.

Charity chvíli mlčela. Všechno to do sebe zapadalo. To, co slyšela, ať to bylo jakkoliv neuvěřitelné, zcela logicky zapadalo do obrazu, který si udělala o tomto novém světě. Panství Moronů spočívalo na dvou velkých pilířích: byla to přítomnost okupačních vojsk na jedné straně a naprostá dezorientace obyvatelstva na straně druhé.

Lidem nejenže prostě vzali jejich svobodu. Vzali jim i jejich historii a tím i jejich identitu. To, co se jí v první chvíli zdálo směšné - absolutní zákaz vzpomínat na historii Země, to, jak Moroni žárlivě dbali na to, aby zničili sociální podmínky těch, kteří přežili - to se ukázalo při bližším pohledu jako zcela geniální. Podívala se na Net a poušť a její pohled opětovala. Charity ovšem nevěřila, že Net tuší, co v ní skutečně vidí. Dvě generace, pomyslela si. Před dvěma generacemi byli předkové této dívky stejnými lidmi, jako je ona, Charity. Byli to Američané, kteří se narodili a vyrostli ve svobodné zemi. Net a její rodiče si už ani nevzpomínali, jaký byl tenhle svět kdysi...

Když pochopila dosah této myšlenky, zmocnilo se jí roztrpčení.

Možná už přišla pozdě. Ještě jedna, nanejvýš dvě další generace a lidé zapomenou, že to kdy bylo jinak. Plán Moronů byl mnohem důvtipnější, než si zatím hodlala připustit. Černí hmyzí bojovníci už pravděpodobně dobyli tisíce jiných světů, ale nespokojovali se zřejmě s tím, že jejich původní obyvatelé zotročovali. Postarali se vždy o to, aby zapomněli, že byli kdy svobodní.

"O důvod víc, abychom Daniela zajali," řekl Skudder. "A to živého."

"Tohle nás napadlo taky," řekl Tidwell zlostně. "Jenže to nejde."

Viděls ten smrtící okruh kolem Shaitaanu?" Skudder přikývl.

"Podobný kruh je kolem New Yorku," pokračoval Tidwell.

"Jenže má průměr stovku mil." Hlavou pokývl k Charitině laserové zbrani. "I se stovkou takovýchhle věcíček by to byla čirá sebevražda."

I kdybyste si poradili s těmi příšerami, které žijí ve smrtícím pásmu, postřílejí vás Danielovy kluzáky dřív, než urazíte deset mil."

Řekl vy, pomyslela si Charity, ne my.

Potlačila tu myšlenku. Její nedůvěra začala nabývat chorobných rysů. Musí si dát pozor, aby za každým bezmyšlenkovitě vyřčeným slovem neviděla hned zradu a úklady.

"K té pevnosti přece musí existovat cesta," řekla. New York, hlavní město kontinentu, je střediskem, z něhož Daniel ovládá celou Severní i Jižní Ameriku. Není přece možné, aby to dokázal jen pomocí několika telekomunikačních linek a s hrstkou kluzáků.

"Proč se nezeptáte mne?"

Charity se překvapeně otočila na židli a zírala na Lydii.

A nejen ona. Najednou jim všem došlo, že na Lydii prostě zapomněli.

Ale ona jim naslouchala. A rozuměla každému slovu. Její tvář zůstávala i nadále nehybná, ale v očích se jí najednou objevilo cosi, co Charity téměř vyděsilo. Propastná nenávisť, jakou ještě nikdy u žádného člověka nespatriila.

"Tebe?" zeptal se Kent překvapeně.

Lydia přikývla. "Vím, jak se do města dostanete," řekla.

Na několik okamžiků nastalo v malé podzemní kobce naprosté ticho. Všichni se dívali směrem k Lydii, ta však upřeně hleděla na Charity, jako by vše, co chtěla říci, bylo jen věcí jich dvou.

"Ty?" řekl Tidwell nakonec. Jeho hlas zněl velmi pochybovačně a Charity si najednou uvědomila, jak velký má Lydia strach i z něj a z jeho lidí.

Zdálo se, že Kentovi rebelové nemají mezi obyvateli pouze přátele.

"Děti," pokračovala Lydia hlasem jako v transu. "Děti, které shromažďují v Shaitaanu, pak odvázejí do New Yorku."

Charity se překvapeně nadýchla, ale Kent ji rychlým pohybem zadržel a přistoupil o krok blíž k Lydii. "Jak to víš?" zeptal se nedůvěřivě.

"Nikdo přece nikdy v Shaitaanu nebyl. Alespoň ne nikdo, kdo k nim nepatří."

"Moje sestra tam byla," odpověděla Lydia. "Ona je kněžkou v Shaitaanu."

"O důvod víc, abychom ti nevěřili," namítl prudce Tidwell.

"Zradí nás," dodal otočen ke Kentovi a ostatním.

"Nezradím!" bránila se Lydia. "Nenávidím je. Ukradli mi děti."

Unesli mi dcery a zabili syna."

Tidwell chtěl něco namítnout, ale Charity se opět obrátila na Lydii. "Co se děje s dětmi, které přivedou do Shaitaanu?" zeptala se.

"Zasvěť je Shaitu... a odvezou pryč," odpověděla Lydia roztřeseným hlasem.

"Kam?"

Lydia pokrčila rameny. "To nikdo neví," odpověděla. "Ale moje sestra byla... byla několikrát u toho. Říkala mi, že zasvěcení jsou odvedeni do velkého prostoru pod Shaitaanem, odkud pak nastupují cestu do New Yorku."

"Do New Yorku?" Kent se ani nenamáhal zakrýt, že jí nevěří.

"Vždyť je to téměř tisíc mil."

"Já vím," řekla Lydia. "Ale přesně tak to sestra říkala. Povídala, že u toho jednou byla."

"Ale to je naprosto nemožné!" protestoval Tidwell. "Lže!"

"Ne," řekla Charity tiše. "Nelže."

Tidwell na ni zachmuřeně pohlédl a i Kent svažtil čelo. Charity si jich ovšem nevšímala a opět se otočila k Lydii. "Velká místnost s kovovým kruhem uprostřed, který se vznášá nad podlahou jako bez tíže?"

Lydia přikývla. "Přesně tak," řekla. "Ale odkud to víš?"

"To by mě taky zajímalo," dodal Tidwell ostražitě.

"Transmitér hmoty," řekla Charity. Vysvětlení bylo tak snadné, že by si nejradyji sama dala pohlavek.

"Shaitaan není nic jiného než stanice pro přenos hmoty. Z Kentova pohledu bylo patrné, že mu tento termín nic neříká.

"Něco jako... vysílač," řekla tedy na vysvětlenou.

"Jenže nepřenáší vlny nebo obraz, ale pevnou hmotu."

"To přece nemyslíš vážně," zamumlal Kent zmateně.

"Dostali se sem takovým způsobem, Kente," odpověděla Charity.

"Poslali nám sem předem jeden z těch proklatých vysílačů. Měli jsme ho zničit. Dokonce bychom to dokázali, jenže jsme nevěděli, co to vlastně je... A když jsme to poznali, bylo už pozdě." V hlase se jí objevila trpkost. Podívala se na Arsona. "Ta věc, které říkáte Černá pevnost - myslím, že je to kosmická loď na severním pólu. Nic jiného než základna transmitéru. Zřejmě jsou jich po celé Zemi stovky."

Chvilí trvalo, než si všimla náhlého ticha. A pak trvalo ještě několik vteřin, než pochopila, proč všichni upřeně hledí na ni a ne na Lydii.

"Řeklas my?" zeptal se Kent. "Jak to myslíš? Je snad takových jako ty víc?"

"Ano," řekla Charity, hned se však opravila a zavrtěla hlavou.

"Přesněji řečeno ne. Myslím, že už ne." Ještě chvíli se odmlčela a pak začala tichým, ale velmi pevným hlasem vyprávět.

4

Na čele mu ležela čísi dlaň - útlá, chladná a velmi lehká - dlaň dítěte, nebo dospělého domorodce velmi malého vzrůstu. Vnímál zvuky: změť hlasů, příliš daleko, než aby mohl rozumět slovům, kroky, smích - běžné zvuky lidské osady. Žádná hrozba.

Kyl otevřel oči. Měl omezený rozhled a v první chvíli mu činilo potíže zaostřit zrak. Všechno bylo rozmazané, pochmurné, světlé mělo červený nádech. Vedle něj seděla postava, dívala se mu do tváře a pořád ho něžně hladila po čele. Měl horečku. Dotek chladivé dlaně mu dělal dobře. Kyl měl šílenou žízeň.

"Rozumíš mi?"

Hlas zněl stejně mladě, jak mladá byla dlaň na dotek. Kyl slabě přikývl a chvíli se soustředil na to, aby znovu zaostřil zrak. S mírným údivem zaregistroval, kolik ho to stojí úsilí. Rozmazaná světlá skvrna nad ním se proměnila v úzký oblíček lemovaný dlouhými černými vlasy - jak vytušil, byla to tvář dívky. Chtěl něco říci, ale hlas mu selhal. Měl nateklé a ztvrdlé patro. Žízeň dosáhla intenzity skutečně fyzické bolesti.

"Počkej," řeklo lidské mládě. "Přinesu ti vodu. Nehýbej se."

Vstalo a zmizelo mu z očí. Nevyšlo ovšem z chatrče. Kyl slyšel, jak štrachá kdesi napravo od něj.

Ustaraně se zaposlouchal do vlastního nitra. Zhroucení a mdloby byly naprogramovány. Čtyři, maximálně pět hodin ležel zmítán horečkou a koktal nesrozumitelná slova, jež pedanticky kontrolovalo jeho neustále bdělé podvědomí. Věděl, že už získal důvěru obyvatel osady. Slova zdánlivě postrádající souvislosti a útržky vět ukazovaly, že je skutečně tím, kým se jim zdá být.

Rychle si ještě jednou zrekapituloval, co řekl ve spánku a spokojeně zaznamenal, že se nedopustil chyby. Přesto se mu nedařilo tak, jak očekával. Byl mnohem víc vyčerpan, než se předpokládalo a měl velkou žízeň. Nedostatek vody nabyl nebezpečných rozměrů. V pravé noze mu pulsovala prudká bolest.

Kyl se na nohu chvíli soustředil a zjistil, že ji má zlomenou.

Několikrát, a ne hladce, takže mu úlomky kostí vnikly do masa a už způsobily zánět. Pád z motocyklu byl těžší, než předpokládal.

Škoda ovšem nebyla nenapravitelná. Ještě předtím, než se lidské mládě vrátilo, zaktivizoval Kyl několik odpočívajících obranných mechanismů, které jeho tělu umožňovaly poradit si během několika hodin s infekcí. Současně odstartoval postupný hojivý proces. V pravé noze mu začalo brnět a bolest zmizela, jako by ji vypnul tlačítkem.

Kyl by dokázal zlomeninu zahojit během několika minut, ale to nemohl udělat. Získal už sice důvěru zdejších lidí, avšak zatím ještě neměl potřebné informace.

Lidské mládě se vrátilo a drželo v dlaních plochou dřevěnou misku. Opatrně k němu pokleklo, misku odložilo, pak mu podsunulo ruku pod týl a podepřelo mu hlavu. Pak opět druhou rukou zvedlo misku a přiložilo mu ji ke rtům.

"Na," řeklo. "Napij se. Ale opatrně."

Jen malé doušky, slibuješ?"

Kyl naznačil přikývnutí, otevřel ústa a pil. Voda měla odpornou chuť. Byla teplá, zvětralá, plná bakterií a Kyl by ji vlastně ani nepotřeboval. Teď, když se zase zcela ovládal, mohl by uvolnit část z nashromážděných zásob tekutin, aby upravil hrozivý nedostatek vody.

Přesto pil velkými lačnými doušky, takže mládě nakonec zavrtělo hlavou a miskou mu zase se smutným povzdechem odtáhlo.

"Ne tak rychle," řeklo. "Dostaneš, kolik budeš chtít, ale musíš pít pomaleji."

"Žízeň," zašeptal Kyl. Hlas se mu chvěl a zněl přepadle.

"Já vím," řeklo humanoidní mládě. "Máš horečku. Ale Stanley mi zakázal, abych ti dávala příliš mnoho vody, dokud tě neprohlédne."

Ležel jsi dvanáct hodin a blouznil jsi."

Dvanáct hodin? Kyl se zděsil. Více než dvojnásobek předpokládané doby. Něco se dělo. Jeho tělo bylo postiženo víc, než bylo záhodno.

Dívka si všimla jeho zděšení a vysvětlila si je samozřejmě zcela nesprávně. "Neměj obavy," řekla rychle. "Jsi mimo nebezpečí."

Stanley je dobrý lékař." Vstala. "Zajdu pro něj, ano?"

Kyl přikývl. Dívka se na něj ještě jednou povzbudivě usmála a pak vyšla z chatrče.

Dvanáct hodin? Nepočítal s tím, že tady bude ležet a blouznit dvanáct hodin. A pak je tady ten lékař, což je patrně zdejší označení pro biochemika. Co udělal a co zjistil? Kyl věděl, že jeho tělo by při letmé prohlídce celkem obstálo. Na první pohled se ničím nelišilo od těl zdejších obyvatel, ale tomu, kdo se trochu vyzná v biologii, by určité byly nápadné jisté rozdíly.

Ustaraně se zamyslel. Jeho podezření se potvrdilo. V těle měl látky, které tam nepatřily. Primitivní chemikálie, které mu lékař zřejmě podal ve snaze srazit horečku a stabilizovat jeho zdravotní stav.

Dosáhl ovšem opaku - Kyl sice vypadal jako člověk, ale nebyl jím.

Cizorodé chemikálie značně nabouraly procesy v jeho těle a způsobily destabilizaci, která vzbuzovala obavy.

Kyl pochopil beze stopy zděšení, že jen o vlásek unikl smrti.

Rychle vyloučil všechny organické jedy, jimiž ho ten humanoid téměř zabil, a pečlivě přitom dbal, aby se nezměnil jeho zevnějšek.

Vypadal pořád ještě víc mrtvý než živý, když se vrátilo lidské mládě v doprovodu tří dalších obyvatel planety - dvou mužských a jednoho ženského exempláře. Všichni byli mnohem starší než lidské mládě. Jeden z mužů beze slova poklekl vedle něj a špičkami prstů prohmatával obvázanou nohu. Kyl usoudil, že to musí být Stanley.

"Nevypadá to špatně," řekl Stanley, když dokončil prohlídku.

"Zdá se, že jste z nejhoršího venku. Jste tvrdý chlap, že?"

Jeho hlas zněl poněkud nejistě. Kyl uvažoval, jestli snad má nějaké podezření. Možná přece jen hojivý proces příliš urychlil. Umínil si, že lékaře při nejbližší vhodné příležitosti zabije.

Nahlas řekl: "Jde to. Cítím se už mnohem lépe."

Lékař se usmál. "No jistě," řekl ironicky. "Co nevidět vstanete a budete lámat skály!" Usmál se, opět vstal a uvolnil místo dvěma dalším humanoidům. Kyl si je pozorně prohlédl. Muž byl starý - v poslední čtvrtině svého života, žena poněkud mladší, ale zbědovaná, s velkými, špatně zahojenými jizvami na ruce a předloktích. Pohyby měla poněkud rychlejší než muž a pohled drsnější. Bezpochyby z těch dvou byla nebezpečnější ona.

"Jsem Antony. Tohle je Stanley a Liz. Můžete mluvit?" začal muž. Žena mlčela. Kyl cítil její nedůvěru.

Přikývl. "Kde to jsem?"

"Možná byste nám měl zodpovědět několik otázek, dřív než je sám začnete klást," řekla žena ostře, než mu stačil muž odpovědět.

"Kdo jste? Co tady u nás chcete?"

"Kyl," odpověděl Kyl. "Jmenuji se Kyl. Hledám Skuddera."

V očích muže se objevil jasný výraz úlevy, ale ženina tvář zůstala nehybná. "Kdo to má být?" zeptala se.

Kyl si povzdychl. S námahou se opřel o lokty a pokoušel se posadit. Pak ovšem zase klesl. Neměl sílu.

Horečka byla pořád ještě příliš vysoká. Trochu ji snížil. "Poslyšte, Liz," řekl. "Chápu vaši nedůvěru, ale nemáme čas na hraní. Musím najít Skuddera a ostatní."

"Musíte?" Liz se mírně usmála. "A proč?"

"Protože jsou v nebezpečí," odpověděl Kyl s námahou. "Prosím vás... musím k nim."

"Nikam nepůjdete," přerušil ho Stanley rozhodně. "Je zázrak, že jste vůbec ještě naživu, člověče. Poležíte si tady nejméně týden."

"Do té doby budou Skudder a Charity Lairdová mrtví," řekl Kyl klidně.

"Co to má znamenat?" vyštěkla Liz.

Kyl chvíli počkal a pak odpověděl. "To se vám tady celou dobu snažím vysvětlit," řekl. "Daniel nasadil jednoho člověka. Specialistu..."

Musím je varovat."

"Tak?" řekla Liz nedůvěřivě. "A co když jste ten specialista vy? Jen tak čistě teoreticky..."

Kyl si povzdychl. "To bych byl pořádný idiot, abych sem přijel polomrtvý a podstoupil riziko, že mě tenhle váš felčar zabije," řekl prudce. Stanley se usmál. Kyl zvolil správný tón. Hrál roli žraloka a o těch se vědělo, že si na zdvořilosti nepotrpí.

"Poslyšte," pokračoval po chvíli. "Vím, že tady byli. Patřím k nim. Rozdělili jsme se, ale jsme dohodnutí, že se tady sejdem."

Okamžitě pochopil, že se dopustil chyby. Antony na něj překvapeně pohlédl a nedůvěra v Liziných očích ještě více vzrostla.

"Tady?"

"Tady, v první lidské osadě jižním směrem," řekl drsně.

"My..."

Liz ho energickým posunkem zarazila. "Dobře," řekla. "Dejme tomu, že je to tak. Kdo jste? Když patříte k němu, jak to, že jste se tak opozdil? Skudder a ostatní tady projeli před týdnem."

Otevřenost té odpovědi Kyla na chvíli překvapila. Pak ale pochopil, že tím Liz nic neriskuje. Bude-li odpovídat špatně, zabijí ho.

"Povídejte od začátku," řekl Antony. "Věříme vám, ale musíme mít jistotu."

Liz na něj vrhla rozzlobený pohled. Antony si ho nevšímal.

Povzbudivě se usmál směrem ke Kylovi a pokynul mu. "Prosím."

"Tak dobrá," začal Kyl. "Rozdělili jsme se. Já jsem zůstal ve městě, abych ještě posbíral pár věcí. Ne dlouho, možná hodinku. A když jsem pak chtěl vyrazit, přiblížily se kluzáky." Hovořil přerývaně, jako by mu už pouhá vzpomínka působila fyzickou bolest. Liz na něj hleděla bez výrazu, ale v očích Antonyho, Stanleyho i dívky spatřil náznak soucitu. Rozechvělým hlasem a s pohledem upřeným do prázdna pokračoval: "Bylo to příšerné, stříleli po všem, co se hýbalo."

My... jsme se stáhli. Několik z nás se pokoušelo prorazit, ale všechny je dostali. Pár se nás ukrylo ve sklepě."

"No a dál?" zeptala se Liz, když nepokracoval a záměrně se odmlčel, jako by mu připadalo obtížné vyjádřit vzpomínky slovy.

"Pak přišli mravenci," zašeptal. "Byly jich stovky... Obklíčili město a prohledávali dům po domu. Bojovali jsme, ale bylo jich prostě příliš mnoho. Všechny zabili."

"Všechny?"

Kyl přikývl. Pak ukázal na své obvázané rameno. "Já jsem měl štěstí, to je všechno. Postřelili mě, ale já jsem toho zatraceného mravence dostal dřív, než mě mohl dodělat. Pak..." Zarazil se a bezradně zvedl ruce. "Nevím, jak dlouho jsem ležel v bezvědomí. Možná pár hodin, snad i dní. Nějak mě přehlédli. Asi si mysleli, že jsem mrtvý."

"A dál?"

Kyl chvíli hleděl za Liz kamsi do prázdna. "Bylo to včera... ne, předevčím," zašeptal. "Našel jsem vodu a nějaké morfium, takže jsem trochu utišil bolesti. Když mravenci všechny zabili, odtáhli. A pak přistál kluzák."

"Jaký kluzák?" zeptala se Liz nedůvěřivě.

Kyl musel předpokládat, že dopravní loď prolétla rovnou nad osadou. Nevěděl, jaký kurs nabrala. "Obrovská věc," odpověděl. "Taková jako... deska, snad půl míle velká. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl a pak ..." Podíval se na Liz, jako by sám nevěřil tomu, co říká.

"Myslím, že to byl Daniel osobně," pokračoval. "Muž v černém oděvu se znakem Moronů. Každopádně někdo, kdo má moc. Nebyl sám. Byl s ním mravenec a ještě jeden muž. Slyšel jsem, že spolu mluví."

"A ten druhý muž byl ten lovec, o kterém jste hovořil?"

Lizina nedůvěra rozhodně nepolevila.

Kyl přikývl. "Ano... Nevím, kdo je to, nebo co je to, ale musím Skuddera varovat."

Liz se mírně pousmála. "Jak vás mohlo napadnout, že by jediný člověk mohl najít Skuddera?" zeptala se. "Danielovi ani všem mravencům dohromady se to nepodařilo."

"Není to normální člověk," odpověděl Kyl rozčileně. "Nevím, kdo je to, ale... musí to být něco jako lidský ohař." Zvedl vzrušeně ruce. "Poslyšte, Liz. Sledoval jsem ho. Pár z našich hochů se probilo do hor, ale on je našel. Nezanechali žádné stopy, nic, co by je mohlo prozradit a měli dokonalý úkryt. Netrvalo mu ani hodinku a našel je."

Všechny je pozabíjel."

Antony na něj upřeně hleděl a také Liz se na chvíli odmlčela.

Pak řekla: "A teď se tedy domníváte, že jde po Skudderovi."

"Vím to!" namítl Kyl. "Sakra, copak nechápete, že i vám hrozí nebezpečí? Přijde sem. Jel jsem jak ďábel, ale nemyslím si, že mám nějak příliš velký náskok. Všechny vás zabije!"

"Tomu nevěřím," odpověděla Liz klidně. "Nejsme tak docela bezbranní." Otočila se k Antonymu. "Rozestav pár stráží."

Muž přikývl a vzdálil se. Liz se opět otočila ke Kylovi. "To, co tady povídáte, je dost fantastická historka, nezdá se vám?"

"Ale je to pravda!" přerušil ji Kyl prudce. "Sakra, jestli mi nevěříte, tak aspoň pošlete za Skudderem někoho, kdo ho bude varovat. Nemusíte mi vůbec říkat, kde je!"

Liz se na něj zadívala velmi hloubavě. Pak pokrčila rameny, otočila se, zamířila ke dveřím, ale ještě jednou se zastavila. "Budeme o tom uvažovat," řekla. "Jestli je to, co říkáte, pravda, uvidíme dál."

Kyl se za ní díval s dokonale předstíraným vztekem, ale už nic neřekl.

"Nesmíte jí to mít za zlé," řekl Stanley. "Liz je ztělesněná nedůvěra."

Ale bez ní bychom už dávno nebyli naživu." Na chvíli se odmlčel a vypadalo to, že čeká na Kylovu odpověď. "Stejně na tom nezáleží," pokračoval jiným tónem. "Jestli vám věříme nebo ne - s tou vaší nohou se stejně během dvou tří dnů nikam nedostanete." Otočil se k dívce. "Zůstaň tady a dohlídneš na něho, ano? Ještě se tady později zastavím."

Kyl mlčel, dokud i Stanley nevyšel z chatrče. Pak se pomalu obrátil k dívce a zavrtil hlavou. "Co je to s těmi dvěma?" zeptal se.

"To jim docela přeskočilo, nebo pracují pro mravence?"

Lidské mládě se usmálo, ale vypadalo to dost bolestně. "Musíš to chápat," řeklo a přiblížilo se. "Ještě trochu vody?"

Kyl přikývl a dívka mu opět přiložila misku s vodou ke rtům.

"Před čtyřmi dny jsme tady měli návštěvu Danielových lidí," pokračovala dívka, zatímco Kyl pil. "Hledají Skuddera. Zabili tři z nás a spálili jednu chýši. Liz už nikomu nevěří. Ale ví, že říkáš pravdu," dodala.

Kyl na ni překvapeně pohlédl.

"Mluvil jsi ze spaní," vysvětlila dívka. "Byly to jen nesouvislé řeči, ale teď to dává smysl, víš? Myslím, že ti věří.

Je jen opatrná. A Stanley má pravdu," dodala s kývnutím směrem k jeho noze. "S tou nohou stejně nic nezmůžeš."

"Můžu jet," řekl Kyl trucovitě. "Má motorka je v pořádku?"

Dívka pokrčila rameny. "Já tomu nerozumím," odpověděla.

"Myslím, že ano."

"Jenže to na věci nic nemění. S tou nohou nemůžeš ani jet, věř mi."

"Ale někdo musí Skuddera varovat," trval na svém Kyl. Hovořil teď tišeji a něco v jeho tónu se změnilo. Byly to jemné náznaky, které dívka ani vědomě nezaregistrovala, které však působily jako jistý druh té nejsubtilnější hypnózy. Aniž to dívka chápala, začala se vytrácet její i tak slabá nedůvěra.

"Já vím," řekla.

Kyl se usmál. "Takže mi něco slib," řekl mírně. "Dřepím tady, ale ty se můžeš postarat, aby někoho poslali za Skudderem. Varujte ho. A zmizte, než se tady objeví ten zabiják."

Dívka mlčela. Vypadala zmateně. Pak přikývla, ale hned nato zavrtila hlavou. "Udělal bych to, ale..."

"Ty mi nevěříš," konstatoval Kyl. Jeho hlas zněl dotčeně, ale ne vyčítavě. Přesto věděl, že v dívce vzbudil značný pocit viny. Tihle humanoidi byli snadno ovlivnitelní.

"V tom to není," řekla. Nervózně se usmála a najednou se otočila.

Rychle a téměř vyděšeně se zadívala ke dveřím, jako by se bála, že je někdo poslouchá.

"Tak v čem?"

"Byli tady, to je pravda," pokračovala dívka zdráhavě. "Ale Liz přesně neví, kam šli. Skudder si myslel, že to tak bude lepší. Měli jít směrem na východ."

"K pobřeží?"

Dívka bezradně pokrčila rameny. "Nevím," řekla nejistě. "Ten trpaslík, co byl s nimi, mluvil o jakýchsi rebelech. Ale nikdo přesně neví, kde je hledat."

Kyl na chvíli mlčel. Necítil zklamání. Měl stopu - ne sice zrovna skvělou, ale přece jen stopu. Věděl, že dívka říká pravdu. Sám by na místě Skuddera a Lairdové nejednal jinak.

Rázně se posadil. Dívka se lekla a zarazila se uprostřed pohybu, když viděla, jak se Kyl příšerně změnil.

Jeho zjizvená tvář se vyhladila. Stopy horečky a žízně zmizely během několika vteřin. Na rukou najednou neměl žádné jizvy a šedý obvaz na jeho rameni se náhle začal pohybovat jako živá bytost, když se svaly pod ním vyhladily a rána, kterou Kyl vytvořil silou své vůle, zmizela.

Kyl nedal dívce žádnou šanci, aby vykřikla a varovala ostatní.

Zabil ji, vstal a soustředil se v následujících třech minutách na to, aby zhojil zlomenou nohu. Pak vyšel z chýše.

Když o půl hodiny později odjížděl z osady, nebylo v malém údolíčku jediné živé duše.

5

To, co bývalo kdysi město Denver ve státě Colorado, leželo nyní v rozvalinách. Pyšné mrakodrapy trčící do závratných výšek zmizely stejně jako malé upravené vilové čtvrti, které kdysi obklopovaly střed města.

Ten pohled dolehl na Charity víc, než si byla ochotná připustit.

Sebral ji víc než ostatní, dokonce ještě víc než Lydii, která ještě před necelou hodinkou plna roztrpčení vyprávěla, co udělali útočníci z jejího domova. Možná proto, že byla ze všech přítomných jediná, kdo toto město znal.

"Támhle je to." Lydia ukázala na budovu šikmo na druhé straně ulice. Byla velmi široká, měla mnoho oken a asi šest nebo sedm pater. Dvě nejvyšší poschodí byla vypálená a ohořelá a po obou stranách budovy sahala daleko do ulice hromada rozvalin.

"Tady jsi bydlela?"

Lydia zavrtila hlavou. "Moje sestra," řekla. "Já se nemám kam vrátit. Vědí, co jsem udělala. Hledají mě."

Charity opět soustředila pozornost na budovu. Vypadala klidně skoro jako po vymření, stejně jako celé město - nebo to, co z něj zbylo.

Potkali sotva deset lidí. Ale Lydia je varovala - Moroni měli oči všude. Noví vládci Země strpěli mnohé, jen jedno ne - když jim někdo odporoval. Nevzdají se, dokud se opět Lydie nezmocní.

"Nač čekáme?" zeptal se netrpělivě Kent. Charity na něj vrhla varovný pohled. Na její vkus tady bylo až příliš klidno. I když měl Denver, jak se dozvěděla od Lydie, už jen necelých pět tisíc obyvatel, měli by přece jen potkat více lidí. Così tady nebylo v pořádku. Město jako by zatajilo dech. Jako by na něco čekalo.

"Možná bych měla jít napřed já sama," řekla Lydia. "Jestli nastražili léčku, pak jenom na mne. Nevědí, že jste

tady."

"Blbost," řekl Gurk.

"Drž hubu, skřete," přerušil ho Kent hrubě. "Má pravdu."

Chvilí se na Lydii zamyšleně díval, pak si sáhl pod bundu a vytáhl samopal.

"Na. Jenom pro jistotu. Vydáme se za tebou, jakmile budeš uvnitř."

Mladá žena několik vteřin váhala, má-li po zbrani sáhnout. Pak ji vzala Kentovi z ruky, zdánlivě nedbale si ji zastrčila pod bundu a rychle, bez dalšího slova vystoupila ze stínu řady domů. Když přecházela přes ulici, Charity, Kent, Gurk a Skudder ji pozorně sledovali.

Pohybovala se beze spěchu, téměř ledabyle, jako chodec, který ani přesně neví, kam má namířeno. Charity pocítila jistý obdiv k chladnokrevnosti té mladé ženy. Ale možná to bylo jenom zoufalství. Lydia, která tady kráčela přes cestu, už neměla nic společného s tou zoufalou bytostí, kterou zachránili před Jezdci.

Charity tu myšlenku zapudila. Její opatrnost byla tentokrát zbytečná. Lydia dorazila bez problémů na protější stranu ulice a zmizela uvnitř budovy. Za několik okamžiků se její postava opět objevila ve dveřích. Zamávala. Všechno je v pořádku.

Postupně se vydali za ní. Charity a Gurk byli poslední, kdo přešel přes ulici. Drželi se za ruce, aby vypadali jako matka s dítětem, nebylo ovšem koho mást. Ulice byla i nadále prázdná jako v mrtvém městě.

Přesto si s úlevou oddechla, když vstoupili do zrušené haly bývalého mrakodrapu. Gurk se jí prudce vysmekl z ruky a sundal si z hlavy slamák. Kent se Skudderem na něj hleděli s nepokrytou škodolibostí.

"Proč si ho nenecháš na hlavě?" zeptal se Kent a ušklíbl se.

"Náramně ti sluší," dodal Skudder.

Gurk probodl oba muže jedovatým pohledem. "Klidně se mi posmívejte," odsekl. "Já se budu smát pak, až Daniel..."

"Dost," řekla Charity. "Nechte toho, vy tři. Teď máme na práci něco důležitějšího."

Gurk zavřel něco nesrozumitelného a Charity se obrátila na Lydii. "Kde bydlí tvoje sestra?"

Lydia ukázala na schodiště. "Ve druhém poschodí. Ale musíme být opatrní. V tomhle domě bydlí... sluhové Moronů. Pojdte za mnou, ale dávejte pozor."

"Ještě něco jsi nám zapoměla říct?" zeptal se Skudder znechuceně.

Lydia si ho změřila chladným pohledem a beze slova se obrátila.

Charity se pozorně rozhlížela, když se ubírali po schodech za Lydii. Stavba musela dříve sloužit jako hotel nebo velká administrativní budova - u jedné ze stěn byly ještě zbytky velkého recepčního pultu. A bylo tu dokonce pět výtahů, z nichž ovšem samozřejmě ani jeden nefungoval.

Na stropě i na stěnách bylo vidět stopy po požáru a stovky děr velikých jako pěst - zcela zřejmé známky boje, který musel zuřit i zde.

Přesto bylo všechno překvapivě čisté a největší škody byly dokonce opraveny. Lidé, kteří zde bydleli, se přece jen alespoň pokusili vytvořit si jakýsi domov. Když vešli do šachty se schodištěm, objevili na stěnách pár obrázků a schody z holého betonu kdosi zakryl pestrou směsicí různých kousků koberců. Ten pohled by jim měl dodat odvahy, ale naplnil je spíš ještě větší hořkostí. Prošli kolem dveří do prvního patra. Lydia jim posunky naznačila, že mají zůstat stát, otevřela si ramenem těžké protipožární dveře a zmizela v chodbě za nimi. Tentokrát trvalo dlouho, než se vrátila. A vypadala přitom dosti ustaraně.

"Co se děje?" zeptal se Kent.

Lydia zaváhala. "Sestra je doma," odpověděla. "Ale není sama."

Slyšela jsem... hlasy."

"Kolik?"

Lydia pokrčila rameny. "Nevím. Tři, možná i čtyři. Zněly velice vzrušeně. Jako by se tam hádali."

Kent si sáhl pod bundu a vytáhl samopal. "Proč se k nim nepřidat?"

Charity neodpověděla. Kent samozřejmě žádnou odpověď nečekal.

Věděl stejně dobře jako ona, že v žádném případě nesmějí vzbudit pozornost.

"Tak počkejme tady," řekla Charity po krátké úvaze. "Dříve či později ta návštěva odejde. Tvá sestra snad bydlí sama, ne?"

"Angelika je kněžkou Shaitu," odpověděla Lydia, jako by toto vysvětlení stačilo. Když si všimla Charitiných a Skudderových nechápavých pohledů, dodala: "Musí bydlet samy."

"Takže počkáme tady," rozhodla Charity.

"A co když někdo přijde?"

"Pak mu vysvětlíme, že tady děláme dotazníkový průzkum pro Pepsi Colu," odpověděla Charity. Kent, Skudder i Lydia na ni udiveně pohlédli a Charity si pospíšila s dodatkem: "Musíme být prostě opatrní."

"Možná byste mohli začít tím, že budete tropit poněkud méně hluku," řekl Gurk jedovatě. "Je vás slyšet určitě až do New Yorku."

Kyl dostal žízeň. Byl na cestě něco přes čtyři hodiny a zásoba vody v jeho těle měla vystačit přibližně na dvojnásobek této doby - něco nebylo v pořádku.

Vycítil to krátce poté, co opustil tu malou osadu. Chemie jeho těla byla jaksí narušena. Ovládal je stále virtuózně jako nějaký nástroj, ale stálo ho to mnohem více úsilí než obvykle.

Tato skutečnost sama ho příliš neznepokojovala. Byl si vědom, že je bytost z masa a krve, nepředstavitelně dokonalá bytost, ale přece jen zranitelná, která může i zemřít.

Mnohem víc mu vadilo, že neví, co se s ním vlastně stalo.

Zranění, která si sám silou vlastní vůle způsobil, byla už dávno zahojená a jeho tělo nasbíralo dostatek energie, aby mohlo fungovat několik dní, než se dostaví první příznaky výpadku.

Možná ho otrávil preparát, který mu podal lékař.

Kyl si to ovšem nedokázal představit. Byl imunní vůči většině jedů, které byly v kolonizovaném vesmíru známy. Kromě toho se před nastoupením tohoto úkolu zvlášť připravil na tento svět. Bylo nepředstavitelné, že by v rámci přípravy přehlédl nějaký jed nebo škodlivou látku. Jenže co se s ním potom děje?

Kyl pochopil, že odpověď na tuto otázku přemítáním neodhalí.

Přestal tedy plýtvat energií. Momentálně nebyl schopen nalézt a odstranit příčiny svého stavu, soustředil se tedy na to, aby si poradil se symptomy. Když odcházel z osady, nevzal si žádnou vodu, ale to byl ten nejmenší problém. Věděl, že jen několik mil od jeho trasy je pramen.

Odhadl, že tím ztratí hodinu, což bylo politováníhodné, ale směr přece jen změnil. Bylo už jedno, zda Lairdovou dopadne o hodinu dříve nebo později, ale velmi záleželo na tom, jestli se v rozhodující chvíli nedopustí chyby třeba proto, že bude trpět nedostatkem tekutin.

Přesně za dvacet minut dorazil Kyl k vodě, sestoupil z motocyklu a opatrně ochutnal špinavě hnědou tekutinu. Ponořil do ní prst a olízl si jej. Byla otrávená, jak předpokládal a Kyl na okamžik zase pocítil opovržení k humanoidovi jménem Daniel.

Jestli je kapitán Lairdová jen zpola tak schopná, jak tvrdil - o čemž Kyl stále více pochyboval - určitě se u otrávené vody nezdrží.

Zato však přírodnímu prostředí této oblast to způsobí nenapravitelné škody, protože jde o jed, který působí na všechny formy života. Kyl si umínil, že až se bude vracet, poohlédne se, jestli poblíž otrávené vody nejsou mrtví jezdci nebo služebníci a požene Daniela k odpovědnosti.

Vrátil se zpět k motocyklu, vytáhl si polní láhev a naplnil ji.

Teprve pak se sklonil k vodě a napil se, jeho metabolismus uměl totiž jed odbourat. Když utišil žízeň, vrátil se k motocyklu a pokračoval v jízdě. Odhadoval, že za dvě, nejpozději za dvě a půl hodiny zdejšího času se setmí. S trochou štěstí snad už do té doby kapitána Lairdovou najde.

Než se návštěva u Angeliky odporoučela, museli čekat přes dvě hodiny. Během té doby slyšeli ovšem nad sebou čtyřikrát bouchnutí dveří a rychle se stáhli na chodbu, dokud kroky na druhé straně kovových dveří zase neutichly. Charity později připadalo jako malý zázrak, že nikdo z chodby nevyšel a nepřekvapil je.

Unikli tomu jen o vlásek, protože se tolik soustředili na kroky ze schodiště, že si téměř pozdě všimli těch, které se blížily z druhé strany. Až v poslední chvíli Gurk varovně sykl a všichni se honem stáhli o patro výš. Právě včas, protože dveře dole se rozlétly a do šachty schodiště vyšlo postupně asi půl tuctu postav, které divoce gestikulovaly.

Charity nerozuměla, co říkají, ale neznělo to příliš přívětivě.

Opět si vzpomněla, že Lydii připadalo, že muži v bytě její sestry se hádají.

Počkali, až kroky a hlasy pod nimi zmlkly a pro jistotu ještě přidali další dvě minuty. Pak Charity pokynula Lydii, že je vzduch čistý. Lydia šla kousek před ostatními. Vstoupili do chodby před bytem její sestry.

Charity neměla dobrý pocit. Pohled na chodbu potvrdil její tušení, že tato budova bývala kdysi hotelem. I zde bylo na stěnách vidět skvrny po požáru. Nebyla zde okna. Pokud je v tomhle domě někdo překvapí, budou v pasti. Všimla si, jak Kent začal nervózně škubat zbrání pod bundou a vrhla na něj varovný pohled. "Ne," šeptla. "Jsme jenom milá návštěva, nic víc."

Kent na ni chmurně pohlédl a ruku stáhl. Charity si už dávno nebyla jista, jestli bylo správné brát Kenta s sebou. Byl příliš mladý a nezkušený a Charity se obávala, že by mohl v rozhodující chvíli ztratit nervy. Ale koneckonců to byl jeho revír a v podstatě mohli být rádi, že jim dovolil, aby doprovázeli oni jeho.

Před posledními dveřmi v chodbě se Lydia zastavila. Skudder se přitiskl ke stěně, zatímco Kent se postavil na druhou stranu dveří, aby ho hned nebylo vidět.

Lydia musela zaklepat na dveře celkem třikrát. I pak to trvalo hodnou chvíli, než se ozvaly kroky. Rozladěně znějící hlas potom zvolal něco, čemu Charity nerozuměla a pak zaharašil řetízek.

"Co ještě chcete? Řekla jsem vám přece..."

Angelika zřejmě očekávala někoho jiného, protože když dveře otevřela dokořán a viděla, kdo tam stojí, zarazila se uprostřed věty.

Angelika byla o hodně starší než její sestra, ale nevypadala zbědovaně a unaveně. Měla tmavé, dlouhé vlasy spadající až na ramena a na krku měla jemný řetízek s nápadně velkým kamenem. Šaty měla jednoduché, ale tak dobře ušité, že musely stát hotové jmění. Na prstech se jí třpytilo mnoho těžkých prstenů. Zdá se, že být na straně okupantů má určité výhody, pomyslela si Charity. Jisté věci jsou patrně pořád stejné.

"Lydie?" zašeptala. "Ty? Ty ses..." Opět se zarazila. Její pohled krátce a zkoumavě přelétl po Charity a utkvěl na Gurkovi, který si opět nasadil slamák a stál tady se svěšenou hlavou. "Co tady chceš?" řekla ledovým hlasem. "A kdo jsou ti lidé?"

"Puť nás dovnitř, Angeliko," poprosila Lydia. "Jsou to... mí přátelé. Pomohli mi a teď potřebují sami pomoc."

"Pomoc?" Angelika stáhla rty do chladného, opovržlivého úsměvu.

"Pomoc - a s čím?" zeptala se. "Copak jsi už nenapáchala dost škody?"

Kent vrhl za dveřmi na Charity tázavý pohled. Ta ho nevnímala.

"Prosím tě, Ag," řekla Lydia. "Jenom na chvíli." Charity přímo viděla, jak to Angelice v hlavě pracuje. Uběhlo ještě několik nekonečných vteřin, než se zjevnou nevolí přikývla.

"Tak dobrá," řekla. "Pět minut. A nenamáhejte se s vymyšlením nějakých bláznivých historek. Nemohu vám věnovat ani o vteřinu déle."

Ta je ale miloučká, pomyslela si Charity. Nahlas řekla: "Děkuji vám," prošla kolem Lydie a její sestry do bytu. Gurka přitom strkala jako dítě před sebou. Tímtěž pohybem a bez sebemenšího náznaku spěchu si stoupla za Angeliku, položila jí ruku kolem krku a zvrátila jí hlavu do týla, zatímco druhou rukou jí přikryla ústa.

Angelika byla příliš překvapená, než aby se pokusila o jakýkoliv odpor. Ale Charity ji přesto svírala železnou silou, dokud nevstoupili do místnosti i Skudder s Kentem a nezavřeli za sebou dveře.

Teprve pak odtáhla ruku z Angeličiných úst a uvolnila poněkud tlak do týla. Současně volnou rukou uchopila Angeliku za paži a zkroutila jí ji za zády.

"Jestli budeš křičet, zlomím ti ruku, zlato," řekla přívětivě.

"Rozumíš?"

Angelika přikývla. "Rozumím. Můžete mě pustit."

Charity zaváhala. Pak ale zachytila Lydiin pohled. Lydia přikývla a Charity pustila Angeliku. Rychle ustoupila o krok nazpět.

Angelika se pomalu otočila a střídavě se dívala na Gurka a oba další muže. S bolestí ve tváři si mnula zápěstí. Neřekla ani slovo a jen se vztekale otočila na svou sestru. "To máš tedy rozkošné přátele," řekla.

"Tys ale nikdy neměla příliš vybraný vkus. Takže - co chcete?"

"Otázky tady klademe my," řekl Kent.

Angelice zablýsklo v očích. "Ano?" řekla. "Já jsem myslela, že jsme tady v mém bytě."

Kent se chladně usmál. "Někdy se člověk dokáže velice mýlit, milostivá. Ale nemějte obavy, nezůstaneme dlouho. Položíme vám jen pár otázek. Když na ně odpovíte, zmizíme stejně rychle, jak jsme přišli."

"A teď už toho mám dost," vyprskla Angelika. "Zmizte - všichni. Jestli hned nevypadnete, zavolám strážu!" Otočila se, dvěma třemi rozmáchlými kroky přistoupila ke skřínce u dveří a natáhla ruku k ploché černé krabičce.

"Na vašem místě bych to nedělal," řekl Skudder. S naprostým klidem si sáhl pod bundu a vytáhl malý skládací samopal, kterým ho vybavil Kent. Odklopil páčku pojistky.

Angelika se nedívala jeho směrem. Ale to, jak ztuhla uprostřed pohybu, když se ozvalo kovové cvaknutí západky, přesvědčilo Charity, že neslyší tento zvuk poprvé v životě. Zbledla ještě o něco víc a s nuceným klidem se otočila.

"Vy patříte k těm rebelům," řekla klidně.

Skudder přikývl. "Tak jest."

Angelika na něj hleděla plná nenávisti a pak se obrátila na svou sestru. "A ty?" zeptala se. "Ty ses taky dala k těm buřičům?"

"Ano," odpověděla Lydia. "V každém případě mi zachránili život."

"To je ovšem ušlechtilé," odpověděla Angelika uštěpačně. "A co za to žádají? Můj život?"

"Ne, pokud budete rozumná, Ag," odpověděla Charity místo Lydie. "Nejsme tady kvůli vám." Ukázala na Kenta. "Je to tak, jak říkal Kent. Máme jen několik otázek. Jakmile nám na ně odpovíte, půjdeme."

"A když neodpovím?" zeptala se Angelika ironicky. "Zabijete mě, nebo se spokojíte s tím, že mě budete jen trochu mučit?"

"Ani jedno, ani druhé," řekl Skudder. "Budete mluvit, má milá."

Tím jsem si jist."

Angelika se zasmála. Opět nabyla dřívější sebejistoty. Až překvapivě rychle, pomyslela si Charity znepokojeně. Nechovala se jako člověk, který se cítí být v nebezpečí.

"Zbláznili jste se," řekla. "Ale prosím, co chcete vědět?"

"Jste kněžkou Shaitu?" začala Charity. "Ať už to znamená cokoliv."

"Jsem," prohlásila Angelika hrdě. "Proč se ptáte, když to víte?"

Charity její otázku přešla. "Takže patříte k těm, kteří pomáhají unášet děti a kteří je dopravují do té proklaté věci za pásmem smrti?" pokračovala.

Angelika zírala na sestru s nenávistí a odpověděla. "Ne, to nepatřím."

"Vážně ne?"

Angelika ze sebe vydala zvláštní zvuk, smích a vzlyk zároveň.

"Nevím, co vám napovídala tahle pomatená," řekla a ukázala na Lydiu.

"Ale my neunášíme děti. Mou úlohou a úlohou mých sester je přivést vyvolené do Shaitaanu a předat je pánům."

"Aha, už chápu," řekla Charity. "To mi připadá povědomé."

Ale vodíte tam ty děti, že ano? A ony se nikdy nevrátí, že? Viděl snad ty děti někdy někdo znovu?"

"Samozřejmě že ne!" řekla Angelika pobouřeně. Opět pohlédla na sestru s krajním opovržením. "Znám ty historky, co se o nás povídají."

Nejsou pravdivé. Vyvoleným se nestane nic, naopak! U našich pánů je čeká lepší život!"

"Zabijíte je," řekla Lydia.

"Některé zemřou, to je pravda," odpověděla Angelika bez pohnutí.

"Ale jen ty slabé a neschopné života. Ostatní jsou převezeny do nového, lepšího světa."

"Aha," řekl Kent. "A co se s nimi v tom lepším světě stane?"

"Slouží pánům," odvětila Angelika hrdě. "Ale proč s vámi vůbec mluvím? Jste už mrtví. Vztáhli jste ruku na kněžku."

"Vztáhnu na tebe ještě něco, zlato," řekl Skudder, "jestli nebudeš trochu hodnější."

Angelika na něj pohlédla s opovržením a Charity pocítila, že se mezi ní a Hopim cosi stalo. Přes všechny rozdíly si byli ti dva velmi podobní - oba byli hrdí a oba velmi silní. Rychlým krokem vstoupila mezi Angeliku a Skuddera.

"Nejsme tady, abychom vám ublížili, Ag," řekla chvatně.

"Chceme od vás jen pár informací, to je všechno."

"Tak?" řekla Angelika. "A jakých?"

"Znáte cestu do Shaitaanu," řekla Charity. "A tu nám prozradíte."

Angelika vytřeštila úžasem oči. Chvilíčku se dívala na Charity v nevýslovném údivu a pak se hlasitě rozesmála.

"Co je na tom k smíchu?" zeptal se Gurk nedůvěřivě.

"Vy... chcete proniknout do Shaitaanu?" zeptala se Angelika, pořád ještě smíchem sotva popadajíc dech.

"Zbláznili jste se. Nikdy se k němu ani nepřiblížíte, i kdybych vám prozradila cestu - a to neudělám."

Lydia přistoupila mlčky k ní, strhla ji za rameno k sobě a dala jí facku, až to mlasklo. Angelika s hlavou otočenou na stranu se potácela ke dveřím a teprve v poslední chvíli nabrala rovnováhu. Dlaní si přikryla skráň a v očích ji zablýsklo. Charity však ani teď nespátřila v jejím pohledu sebemenší náznak strachu. Bylo v něm jen opovržení a vztek.

Angelika se najednou odlepila ode dveří, dvěma rychlými kroky přistoupila k sestře a hrubě ji chytila za ruku. Lydia se pokusila její ruku setřást, ale Angelika ji odvěkla za sebou k oknu a teprve potom ji pustila.

"Co vlastně ještě chceš?" vykřikla. "Koukni se ven a řekni mi, co tam vidíš?"

Lydia zmateně poslechla. Několik vteřin mlčky hleděla na liduprázdnou ulici a pak se zase podívala na sestru.

"Nic tam není," řekla.

"No právě!" Angelika to pronesla přímo vítězoslavně. "Před třemi dny tam ještě žili lidé, sestřičko. Jsou tady pořád, ale neodvažují se už ven. A víš proč? Protože mají strach. Kvůli tobě!"

"Co to má znamenat?" zeptala se Charity ostře.

"Páni vyslali trestnou výpravu," odpověděla Angelika nasupeně.

"Ale proč se na to nezeptáte Lydie? Ta přece stejně dobře jako já ví, jaký trest je za zabití Jezdce. Sto za jednoho."

Charity v první chvíli vůbec nepochopila, co má Angelika na mysli. Pak jí projela hrůza. Nevěřicně hleděla střídavě na Lydiu a její sestru.

"Sto za jednoho?"

"Zabijí tři stovky lidí, ano," řekla Lydia rozechvělým hlasem.

"Sto za každého Jezdce, kterého jste zastřelili. Je to tak vždycky.

Když... když někoho z nich zabijí, vyšlou Jezdce a ti si pak libovolně vybírají oběti. Nikdo neví, koho to postihne."

"Tos věděla?" zeptal se Skudder nechápavě.

"Samozřejmě to věděla," odpověděla Angelika místo Lydie.

"Ale myslím, že vám to zapomněla říci."

Charity se otočila a zadívala se na Kenta. Mladý rebel se jejímu pohledu vyhnul. "A ty?" zeptala se. "Tys o tom věděl?"

Kent přikývl. "Ano," řekl. "Ale co bych změnil, kdybych vám to řekl? Jednou se to stalo. Zatraceně!" dodal vztekle, ale pořád ještě se nepodíval ani na Charity ani na Skuddera. "Proč si myslíte, že jsme tak opatrní při všem, co děláme? Je to prostě zákon Moronů, a nejen tady - sto za jednoho!"

"Myslím, že sestra vám neřekla zdaleka všechno," dodala Angelika zlomyslně. "Pověděla vám například, že Moroni odměňují ty, jejichž děti jsou vybrány?"

"Odměňují? Jak?"

"Životem," odpověděla Angelika. "Deset let za každé dítě, které jim vezmou. Och, dovedu si představit, co vám Lydia napovídala.

Jenže ona bude žít o třicet let déle než já."

Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala ironickým tónem dál:

"To vám neřekla, že?"

"O třicet let déle...?" opakovala nechápavě Charity.

Angelika přikývla. "Možná taky čtyřicet, kdo ví? Má dobré geny, jinak by asi nebyla vybrána třikrát za sebou, že?"

"Ale to je přece nesmysl!" protestovala Charity. "Chci tím říct, že... nikdo přece neví, jak dlouho bude žít a ..."

Zarazila se, když spatřila zachmuřený výraz Skudderova a Gurkova obličej. Kent se na ni díval jen vyjeveně.

A jí se najednou zmocnilo hrozné podezření.

"Jak dlouho?" zeptala se. "Jak dlouho nechávají Moroni žít lidi na této planetě, Skuddere?"

Hopi se podíval stranou. Kent a Angelika si vyměnili zmatené pohledy, zatímco Gurk začal nervózně přešlapovat z nohy na nohu.

"Jak dlouho?" zeptala se Charity znovu, "Padesát let," odpověděl Skudder potichu.

zbrani, to Kyl okamžitě poznal. Energie, kterou zbraň uvolnila, musela být minimálně dvojnásobně větší než ta, kterou vysílaly malé ruční zbraně, jimiž byli vybaveni služebníci Moronů. A ať už jí použil kdokoliv, dovedl s ní zacházet.

Jen jedna střela šla mimo. Ostatní dvě zničily cíl na místě.

Kylův pohled ještě jednou přešel po třech mírných písečných vyvýšeninách, pod nimiž se někdo snažil ukrýt mrtvoly tři Jezdců - ne ovšem nějak důkladně. Ty tři mrtvoly by objevil, i kdyby neměl tak dokonale ostré smysly. Nad pouští kroužilo množství tmavých ptáků mrchožroutů, kteří zavětřili mrtvoly a už je zase zpola vyhrabali z písku. A zápach rozkládajících se obrovitých těl bylo jasně cítit už na míli daleko. Ať už pomáhal Charity Lairdové kdokoliv, nedal si příliš záležet, aby zahladil stopy. Mohlo to znamenat dvě věci: Buď to byl neuvěřitelně lehkomyslný tvor, nebo se cítil absolutně jistý. Kyl se prozatím rozhodl, že se bude chovat, jako by platila druhá eventualita.

Nikdy nepřítele nepodceňoval.

Pomalu zamířil k motocyklu a nasedl. Zatím ovšem nevyjel.

Chvilí se nedovedl rozhodnout, co udělat. Doposud se domníval, že cílem Charity Lairdové je město na severu - malá osada obyvatel planety s názvem Denvercolorado - ale teď už si tím nebyl jist.

On sám by si na místě kapitána Lairdové pořádně rozmyslel, má-li pokračovat v nastoupeném kursu, kdyby narazil na hlídku. To, že zabila tři Jezdce, neznamenalo nic. Jednak existovala možnost, že ještě před smrtí vyslali volání o pomoc a za druhé se muselo zjistit, že chybějí. A Lairdová přece musí znát pravidlo sta.

Pohledem přelétl rozeklané stíny na západě. Shaitaan. Chvilí zvažoval možnost, že se Lairdová rozhodla jít tam, ale téměř vzápětí tu myšlenku zase zavrhl. Ani on by neměl velkou šanci, kdyby chtěl do Shaitaanu proniknout.

Kyl natáhl ruku po startéru motocyklu - a zase ji stáhl. Nebyl už sám.

Rytmus dravců na obloze se změnil, když pod sebou spatřili nový objekt. Kyl nevěděl, kolik jich je, ale věděl, že ho sledují.

Ani ne ve vteřině opět natáhl ruku a tentokrát skutečně motocykl nastartoval. Prudce se rozjel, ale pokračoval celkem mírnou rychlostí. Jel přesně tím směrem, v němž tušil pozorovatele. Vnitřně se připravoval na souboj: jeho tělo produkovalo látku podobnou adrenalinu, která způsobovala, že jeho reflexy byly desetkrát rychlejší než u normálního člověka, a jeho pokožka se změnila. Vypadala přesně jako předtím, ale byla mnohem odolnější, tuhá jako vyčištěná kůže a zadržela by dokonce i střelu malé ráže, pokud by nebyla vypálena z bezprostřední blízkosti.

Kyl řídil harleye nahoru do duny. Ke sluchu mu pronikal jakýsi hluk - skřípot písku, který se uvolňoval pod jedním či několika těžkými těly. Nereagoval na to, aby se neprozradil, stejně jako nereagoval na stín, který se mu na zlomek vteřiny mihl v zorném poli. Ucítil rozpálený kov a lidský pot a ještě než dojel na vrcholek duny, věděl, že na druhé straně písečného kopce na něho čekají minimálně tři muži. Pravděpodobně jich ovšem bylo víc.

Kdyby byl Kyl normální člověk, útok by ho dokonale překvapil.

Když se s harleyem vyhoupl na hřeben duny, vrhla se na něj postava v zelenohnědých maskáčích. Ten pohyb byl i na Kyla příliš rychlý. Instinktivně se přikrčil a levou ruku vymrštil do výše. Muž dopadl na něj a pokusil se ho zmáčknout. Byl odmrštěn zpět, když ho hřbet Kylovy dlaně praštil do spánku. Bezmocně se svalil do písku.

Náraz ovšem vyvedl Kyla z rovnováhy. Harley se zakymácel, zpod kol vystříkla fontána písku, a když pak Kyl zařadil menší rychlost a přidal plyn, aby podkluzující stroj zastavil, motor se burácivě rozeřval.

Bylo by pro něj velice snadné vlastní silou motocykl zase ovládnout, ale tím by se už úplně prozradil. Kyl teď litoval, že prvního útočníka odrazil, ten se ovšem objevil tak náhle, že překvapil dokonce i jeho. Místo toho, aby harleye otočil a uháněl co nejrychleji pryč, nechal motorku, aby se překloupila na bok. Až v posledním okamžiku seskočil ze sedla a zakryl si rukama obličej. Motorka se ještě o kus svezla ze svahu a Kyl sám se praštil o kus balvanu, který trčel z písku.

Uplynulo několik vteřin, během nichž Kyl nehnutě ležel. Zaslechl výkřiky a ve zviřeném písku zahlédl tři čtyři temné postavy, které se k němu blížily. Kyl napjal všechny smysly.

Když se začal s dokonale předstíranou námahou zase škrábat na nohy, dorazili muži k němu. Čísi ruka ho drsně chytila za rameno a zvedla ho, druhá ho chytila za ruku a prudce mu ji zkroutila za záda. Z Kylových rtů vyšlo bolestné zasténání.

Když se mu do žeber zabodla hlaveň zbraně, zase utichlo.

"Fajn, kamaráde," řekl jeden z mužů. "A teď ani hnout, nebo se pohneš naposledy."

Kyl ztuhl. Zkřivil tvář předstíranou bolestí a rychle, ale velmi pozorně si prohlédl všechny tři muže, kteří ho drželi. Dva z nich byli asi stejného stáří jako on, ale i na obyvatele planety vypadali velice zuboženě. Na jejich tvářích a pokožce zaregistroval Kyl příznaky různých chorob a nedostatků.

Třetí muž byl starší, měl tmavé vlasy, vousy a ohromné svaly.

Pro bytost jako Kyl to nebyl žádný protivník, ale z těch tří byl jednoznačně nejnebezpečnější, a to nejen díky lepší fyzické kondici. Z očí mu hleděla bystrá, nedůvěřivá inteligence.

Kromě těch tří tady byli ještě dva muži - ten, který na něj skočil a další v maskáčích, který se sehnul k nehybné postavě. "Kdo jsi?" zeptal se vousáč. "A co tady hledáš?"

Kyl vyplivl z úst krev a písek, aby mohl vůbec odpovědět.

Přece jen právě absolvoval dost ošklivý pád. "Na kterou otázku mám odpovědět nejdřív?" zeptal se s námahou.

Vousáč mu dal facku.

Nebyl to nijak prudký úder, ale Kyl přesto zasténal, jako by cítil bolest, a zaklonil hlavu, aby se vyhnul další ráně.

"Kyl," řekl. "Jmenuju se Kyl. Jsem... na cestě do Denveru."

"A co tam chceš?" zeptal se ho vousáč nedůvěřivě.

"Hledám někoho," odpověděl Kyl. Vzдорovitě pak dodal: "Co je ti, k čertu, do toho. Kdo vůbec jste?"
Samozřejmě nedostal odpověď. Místo toho se vousáč otočil a zvýšeným hlasem oslovil muže na vrcholku duny: "Co se děje? Jak je Peteovi?"

Postava v maskáčích zvedla hlavu a Kyl v její tváři spatřil výraz neuvěřitelné hrůzy.

"Je mrtev."

Kyl se v duchu proklínal. Cítil, že udeřil příliš tvrdě a kromě toho na něj ten muž skočil v dosti nevýhodném úhlu. Jeho vlastní pohyb zesílil účinek rány. Takovou chybu prostě udělat neměl!

"Mrtev?" ujistil se vousáč.

"Má zlomený vaz. Musel dopadnout nějak nešťastně."

"To jsem nechtěl," řekl Kyl chvatně. "Vážně, já... byl jsem tak vyděšený..."

Úder pěstí mu vyrazil vzduch z plic. Kyl zasípal, dopadl na kolena a zkroutil se bolestí, když ho zasáhla další, ještě tvrdší rána.

"To stačí!" řekl vousáč ostře. "Nechte ho být."

"Ta svině zabila Petea!"

"To je možné, ale možná to byla opravdu jen nehoda." Vousáč si u Kyla podřepí a hlavní zbraně nadzvedl Kylovi bradu. "Bylo to tak, nemám pravdu?" zeptal se.

Kyl jen s námahou přikývl. "Já... ani jsem nevěděl, že tady jste," řekl zdráhavě. "Vážně mě to strašně mrzí. Tohle... jsem nechtěl."

"No dobrá. Věřím ti. Vstaň," odpověděl vousáč tónem, z něhož Kyl pochopil, že je to možná pravda, ale že to vůbec nic nezmění na jeho osudu, kdyby vousáč dospěl k závěru, že Kyl není na jejich straně.

"No tak," zeptal se, když se Kyl zvedl. "Někoho hledáš. Koho?"

Kyl dlouho a zamyšleně přejížděl pohledem po maskáčích a zbraních čtyř mužů a pak odpověděl: "Možná vás."

"Nás?" Vousáč přimhouřil oči. "A kdo jsme?"

"Jste přece rebelové, ke kterým chtěla Lairdová, ne?" odpověděl Kyl.

"Rebelové?"

"Sakra, nemám čas na hlouposti!" vyjel na něho Kyl. "Musím varovat kapitána Lairdovou. Jestli je u vás, zaveďte mě k ní, a jestli ne, nechte mě laskavě jet dál."

"O jakých rebelech to mluvíš?" zeptal se vousáč, "a kdo má být kapitán Lairdová?"

"Zabij ho, Arson," řekl jeden z mužů, kteří drželi Kyla. "Já mu nevěřím."

"Je Charity Lairdová u vás nebo ne?" zeptal se Kyl ještě jednou.

"Prosím vás - je v nebezpečí. A vy taky, jestli je opravdu u vás."

"V nebezpečí? V jakém nebezpečí?"

Kyl si povzdechl a předstíral, že úplně rezignuje. "Daniel na ni nasadil zabijáka," řekl. "Jakéhosi Supermana. Chvilí jsem ho sledoval, ale pak jsem jeho stopu ztratil. Nemůže ovšem být příliš daleko. Jeho stopa se ztratila v osadě."

"V jaké osadě?" zeptal se Arson.

"Nemám tušení, jak se jmenovala," odpověděl Kyl. "Lidé, kteří tam bydleli, mi to už nemohli říci. Všechny je pozabíjel."

Arson zbledl a Kyl mu poskytl přesně vyměřený čas, aby hrůza skutečně zaúčinkovala. Posléze dodal: "Tak co? Víte, kde je kapitán Lairdová, nebo ne?"

"Já mu nevěřím," řekl muž, který se předtím věnoval mrtvému kamarádovi.

"Já také ne," řekl Arson. "Ale jestli říká pravdu..."

Zaváhal, na okamžik se zahleděl kamsi do prázdna za Kyla a nakonec dospěl k rozhodnutí.

"Vezmeme ho s sebou," řekl. "Pochovejte Petea a zahrabejte i tu motorku." Kývnutím hlavy ukázal na Kylův motocykl.

"Ta věc je vidět na míle daleko jako signální oheň."

"Počkejte!" namítl Kyl. "To je..."

"Neměj strach," přerušil ho chladně Arson. "Jestli mluvíš pravdu, vrátíme se a přivezeme ti ji. Dokonce ti ji sám pomůžu očistit."

A jestli lhal," dodal s úsměvem téměř přívětivým, "slibuju ti, že tě pohřbíme rovnou vedle ní."

"Měli jste mi to říci!" řekla Charity.

"Proč?" Skudder se pořád ještě na ni nedíval, když odpověděl.

"Co by se tím změnilo?"

"Všechno," odpověděla Charity prudce. "Já..."

"To je nesmysl," přerušil ji Gurk. "Jen by tě to ještě víc rozzuřilo."

A tvé plány by to vůbec nezměnilo. Kromě toho," dodal a pohnul hlavou směrem ke Skudderovi, "nechtěl tě ranit."

"Nechtěl mě ranit?" Charity téměř vykřikla. "Ty zrůdy nám ukradly svět a naši civilizaci vrhly zpátky do doby kamenné, celou naši planetu ovládají příšery, pod trestem smrti se zakazuje mít třeba jen hodinky - a ty mě nechceš ranit? Ty..." zarazila se uprostřed věty, když si uvědomila, že říká nesmysly.

Gurk měl samozřejmě pravdu - Skudder se pro ni už dávno stal více či méně dobrovolným spojencem. Navzdory trvalým hádkám cítila Charity vůči urostlému indiánovi z kmene Hopi hlubokou náklonnost a tušila, že i on cítí něco podobného k ní. Jestli Skudder vůbec něco záměrně zamlčel, pak jistě ne ze zlomyslnosti, ale skutečně proto,

aby ji chránil. Jenže to nic neměnilo na skutečnosti, že to bolelo.

A Charity to šíleně rozčilovalo. Euthanasie... Po tom všem, co dosud zažila, by ji vlastně ani další hrůza neměla překvapit. Téměř s přemáháním musela zaměřit myšlenky opět na důležitější věci.

Prudce se otočila a oslovila Angeliku. "Řekneš nám, jak se dostaneme do Shaitaanu," řekla.

"Vážně?" opáčila Angelika. Lehce se usmála. "Vlastně tomu ani nevěřím. Já..."

"Můžu tě taky nechat čtvrt hodinku samotnou s Kentem nebo Skudderem," přerušila ji chladně Charity.

"Možná pak trochu změníš názor..."

Angeličin úsměv skutečně přestal vypadat přesvědčivě. V očích se jí zablýsklo.

"To neuděláš," řekla. "A když ano, jak se pak přesvědčíte, že vás nenechám vběhnout do léčky?"

"To je to nejmenší," řekla Charity. Ukázala na Gurka. "Zůstane s tebou. Pokud se nevrátíme, nebo kdyby se tady dokonce místo nás objevil některý ze tvých hmyzích přátel, pak tě s potěšením zabije."

Výhrůžka neudělala na Angeliku nijak zvláštní dojem. "Stala jsem se kněžkou Shaitu," odpověděla domýšlivě.

"Mé tělo a má duše jsou zasvěceny bohům kosmu. Myslíš si, hloupá, že mám strach ze smrti?" Změřila si Charity dlouhým, opovrhlivým pohledem, pak ještě rychle a mnohem chladněji pohlédla na svou sestru a afektovaně si povzdychla.

"Ale mám pro vás návrh," pokračovala. "Teď zmizíte - všichni a hned. Počkám hodinu a teprve pak spustím poplach. Neměla bych to dělat, ale přesto počkám."

"To je ovšem velkorysý," řekla ironicky Charity. "Čím jsme si zasloužili takovou milost?"

"Riskuji život, když vás hned neoznámím," odpověděla Angelika vážně. "Ale udělám to, protože Lydia je má sestra. Víím, že mě nenávidí, ale to na věci nic nemění."

"Teď toho už mám dost," řekl Kent. "Proč mě prostě nenecháte s tou dámou o samotě? Hned se dozvíme, jak se dostaneme do Shaitaanu."

"Buď zticha, Kente," řekla Charity. Usilovně a soustředěně přemýšlela. Angeličina povýšenost nebyla ani trochu hraná. Lydiina sestra absolutní jistotu nepředstírala, ona skutečně neměla strach. A Charity také pochopila, že s výhrůžkami u téhle ženy neuspějí.

Angelika byla fanatička. Věřila tomu, co říká. Jak otrást někým, kdo je přesvědčen, že se po smrti dostane do lepšího světa?

Jen aby získala trochu času, přistoupila k oknu a podívala se na ulici. Město bylo pořád ještě klidné jako předtím, ale teď, když Charity věděla, co je příčinou toho klidu, nebylo v tom pohledu nic uklidňujícího.

Naopak. Ticho tam dole bylo ticho smrtelné.

Opět se otočila, opřela se o stěnu vedle okna a založila si ruce na prsou, zatímco se dívala na Angeliku.

"Když se takové situaci říkálo pat," řekla.

"Tak se jí říká i dnes," odpověděla Angelika klidně. "Ale mýlíš se. Momentálně jste možná ve výhodě, ale to nemění nic na tom, že prohráváte." Téměř smutně zavrtěla hlavou, chvíli se pronikavě dívala na Charity a začala neklidně přecházet sem a tam po pokoji. Rukama prováděla drobné bezděčné pohyby.

"Nevím, kdo jsi," řekla. "Ale neřekla bych, že patříš k té hrstce dětí, co si říkají rebelové." Přeměřila si Kenta opovrhlivým pohledem.

"Měla by ses vzdát."

"Myslíš?" řekla Charity.

Angelika horlivě přikývla. "Nemáš šanci. Nikdo se nemůže ubránit Moronům."

"Třeba to ještě nikdo nezkusil," namítla Charity.

"Moron neznamená jenom jeden svět," odpověděla Angelika vážně. "Jsou to stovky světů, možná tisíce. I kdybyste nad nimi zvítězili, přijdou zase. To, co udělala Lydia, je přesně to, čeho se dopouštíte i vy - zabij jednoho Jezdce, a oni zabijí stovku z nás. Osvobodí planetu, a oni přijdou a zničí ji." Pronikavě pohlédla na Charity a přecházela dál po místnosti. Zvedla ruce do téměř prosebného gesta.

"Copak si myslíte, že jste první, kdo se pokouší zlomit vládu Moronů?" řekla. "Už se to o to pokoušeli ve stovce světů. Ani jeden z nich dnes neexistuje. Čeho se Moron nemůže zmocnit, zničí."

"Na obyčejnou kněžku toho víš hodně," řekla Charity.

Angelika se shovívavě usmála. "Byla jsem v několika těch světech, o kterých vyprávím. Považujete Morony za kruté, ale nemáte pravdu. Kdyby nepřišli, tato planeta by zanikla stejně jako mnohé jiné."

"Chápu," odpověděla Charity ironicky. "Chtěli nás pouze ochránit, co? Proto proměnili devadesát procent Země i s jejími obyvateli v radioaktivní prach. To je od tvých přátel velice ušlechtilé."

"Vyříznout rakovinu samozřejmě bolí," odpověděla Angelika chladně. "Ale někdy to může zachránit život." Usmála se docela tiše a opět pohnula oběma rukama. "Nevěřila jsem, že mě pochopíš. Ale za pokus to stálo."

Její pohyb byl tak rychlý, že jej Charity téměř nezaregistrovala.

V téže chvíli, kdy se Angelika otočila, pochopila Charity, že kněžčina slova měla jediný účel - totiž odvést pozornost od jejího záměru.

Toto poznání přišlo ovšem příliš pozdě.

Angelika se vrhla překvapivým skokem za Skuddera. Její natažená ruka dopadla na plochou kovovou krabičku vedle dveří a Charity viděla, jak se na ní rozblikalo zelené světélko.

Kent, Skudder a Charity vykřikli téměř současně a pokusili se kněžku Shaitu zadržet.

Gurk vztekle zaskřehotal a chmatl Angelice po šatech, minul ji ovšem a nemotorně dopadl na ruce a kolena.

Lydia vytáhla zpod bundy malý samopal, který jí dal Kent, a vystřelila sestře do zad.

Salva samopalu byla v malé místnůstce téměř ohlušující. Angelika se prudce otočila a byla odmrštěna na zeď.

Chvilí se zadívala na sestru nevěřicně vytřeštěnýma očima a pak se velice pomalu sesula na kolena. Byla mrtvá, ještě než se dotkla země.

Charity se jedním skokem ocitla u Lydie a vytrhla jí zbraň.

"Zbláznila ses?" vydechla.

Lydia se na ni sice dívala, ale její pohled jako by Charity procházel.

Na tváři měla podivný úsměv, z něhož Charity zamrazilo.

"Proč jsi to udělala?" zeptala se. "Vždyť to byla tvoje sestra, Lydie!"

"To ona nás vybrala," zašeptala Lydia. "To ona mi vzala moje děti. Musela jsem ji zabít."

"Ano, a tím jsi patrně zabila nás všechny," řekl Kent vztekle.

Poklekl vedle Angeliky, otočil ji na záda a špičkami prstů nahmatl její krční žílu. "Je mrtvá," řekl celkem zbytečně. V očích mu žhnula zloba, když vzhledl na Lydiu. "Proč já hlupák jsem ti jenom tu zbraň dával?"

"Snad byste se mohli na chvilku přestat hádat," vložil se do hovoru Gurk, "a podívat se támhle." Jeho vyzábělý ukazovák směřoval ke krabičce, které se dotkla Angelika. Zelené světýlko na její přední straně pořád ještě blikalo, ale rytmus se zrychlil.

Charity podala Skudderovi samopal, který mu Lydia vzala, přistoupila ke skříni a sehnula se pro malý přístroj. Vypadal velice nezvykle. Trochu se podobal staromódnímu telefonu, protože měl kulatý číselník, na němž ovšem místo čísel byla řada podivných symbolů.

Přístroj neměl sluchátko, zato několik malých tlačítek, z nichž jedno se teď rozblíkalo rychleji.

"Dovedeš to vypnout?" zeptal se Skudder.

"Vždyť ani nevím, co to je," řekla Charity nešťastně. Chvilí zvažovala, jestli nemá ten přístroj zničit, ale pak to zavrhl.

"Takže zmizíme," řekl Skudder. "A to hned."

"To není nutné."

Charity překvapeně vzhledla, když k ní Lydia rychlým krokem přistoupila, ale nic nenamítala, když Lydia natáhla ruku po krabičce.

Naopak ustoupila o krok, aby jí udělala místo. Lydiiny prsty hbitě přelétly po tlačítkách a několik jich v komplikovaném rytmu stiskly.

Zelené světlo zhaslo.

"Skutečný poplach se spustí až za dvě minuty," řekla. "Vypnula jsem to."

"Odkud víš, jak se to dělá?" zeptal se Kent nedůvěřivě.

"Jednou jsem omylem o ten knoflík zavadila. Sestra mi pak vysvětlila, jak se to vypíná."

Charity si nahlas oddychla. "Díky," řekla. "To bylo o vlásek."

"Díky?" Kent se zle zasmál. "Tak to jí taky hned poděkuj za to, že zastřelila Angeliku. Tím nám ušetřila spoustu práce. Teď už si alespoň nemusíme lámat hlavu tím, jak se dostaneme do chrámu."

"Nech toho, Kente," řekla Charity unaveně. "Tím si nijak nepomůžeme, když si budeme dělat výčitky."

"No, to je paráda," zabručel Kent. "Takže můžeme zase jít a dělat, že se vůbec nic nestalo."

"Já vás do chrámu zavedu," řekla Lydia tiše.

Kent sebou škubl a podíval se na ni překvapeně a nevěřicně zároveň.

"Cože?"

"Znám cestu," řekla Lydia. Mluvila pořád ještě tiše a zrak neustále upírala na tvář mrtvé sestry. "Já znám obřad."

Charity si vyměnila se Skudderem nechápavý pohled. "Ty... si myslíš, že víš, jak se dostaneme do té... věci?" ujišťovala se.

Lydia přikývla. "Je to nebezpečné, ale jde to."

"Bez sestry?" zeptal se Kent. Když Lydia na jeho otázku zase odpověděla pouhým přikývnutím, zbrunátněl ve tváři a najednou vykřikl:

"Tak proč jsme k čertu vůbec tady?"

Lydia ukázala na Angeliku. "Kvůli ní. Musela zemřít."

"Takže tys nás sem zavedla jen proto, abychom ti pomohli zabít sestru?" zařval Kent. "Všechno jsme..."

"Ne," přerušila ho Lydia. "Nejen proto. Zabila bych ji stejně."

Musela zemřít. Ale je pár věcí, které potřebujeme, šaty a ... nějaké... věci."

Kent zaťal vztekem ruce v pěst. "Já jí nevěřím ani slovo," zvolal vzrušeně. "Úplně jí přeskočilo!"

"Možná," řekl Gurk. "Ale možná taky ne." V jeho i tak pokrčeném obličejí se objevilo ještě víc vrásek, když vzhledl na Charity.

"Nevím toho o kněžích Shaitu mnoho - ale jsou mocní. Chtějí-li něco, nikdy se na nic neptají. Oni ani Jezdci. Když si vyberou dítě, vezmou ho a zanesou do chrámu."

"A jak?" zeptal se Skudder nedůvěřivě.

"Přiletí kluzák a odnese ho do smrtící zóny," odpověděla Lydie místo Gurka. Její hlas byl pořád ještě neznělý a na tváři měla stále ještě týž hrozný úsměv, ze kterého běhal Charity mráz po zádech.

Pomalou se sehnula k Angelice, natáhla ruku a strhla jí z krku stříbrný řetízek.

"Stačí stisknout tenhle kámen a přivoláme ho," řekla.

Charity natáhla ruku po šperku a pak zaváhala. Pohledem zkoumavě přelétla Lydiin obličej. Charity velmi dobře chápala Kentovu nedůvěru po tom všem, co se právě stalo. Necítila se ve své kůži stále víc - a současně cítila, že Lydie mluví pravdu.

"Odkud to všechno víš?" zeptala se.

"Od Ag," odpověděla Lydia. "Je to už dlouho, ale... ukázala mi všechno. Jednou jsem s ní dokonce byla v Shaitaanu."

"Ty?" zeptal se Gurk pochybovačně. "Do Shaitaanu přece nesmí vkročit nikdo, kdo nemá kněžské svěcení."

"Já vím," zašeptala Lydia. "Sama jsem se měla stát kněžkou."

Ale než jsem byla vysvěcena, otěhotněla jsem. Od toho dne mě nenáviděla."

"Proč?" zeptal se Skudder.

"Protože byla kvůli mně potrestána," odpověděla Lydia. "Ukázala mi věci, které mi ukazovat neměla. Chtěla... chtěla mi pomoci, abych to měla snazší než ona. Když jsem pak otěhotněla, degradovali ji. Kdyby neměla přátele, kteří ji chránili, byla by už mrtvá. Ale její sen, stát se velekněžkou, se rozplynul."

"A pomstila se ti tím, že ti vzala děti," řekla Charity.

Lydia přikývla. V očích se jí zaleskly slzy, ale její tvář zůstala kamenná. "Ano, chtěla mě zabít... tehdy. Ale pak si vymyslela lepší pomstu."

Charity zaraženě mlčela. Pořád se ještě nemohla smířit s vraždou Angeliky, ale teď už alespoň chápala, proč to Lydia udělala.

Možná by na jejím místě nejednala jinak.

Opět natáhla ruku, vytáhla řetízek z Lydiiny dlaně a opatrně si ho zavěsila na krk. Kov byl na dotek zvláštní - nebyl ani chladivý ani teplý. Vypadalo to, jako by neměl vůbec žádnou teplotu. A nebyl z tohoto světa.

Když se kámen dotkl její pokožky, zmocnil se Charity velmi nepříjemný pocit. Bylo to jako tenkrát v kosmické lodi, jako vždy, když se jí dotklo něco, co pocházelo od Moronů. Cosi v ní jako by se při tom doteku sevřelo - jako by se jí někdo dotkl žhavým železem.

"To přece nemůže projít!" tvrdil Kent. "Zmizení Angeliky bude určitě nápadné. A oni si všimnou, že nejsme ti, za které se vydáváme."

"Nikdo si ničeho nevšimne," namítla Lydia. "Kněží Shaitu jsou stovky. Přicházejí sem zdaleka, aby přivedly zasvěcení."

A někdy se vydávají na daleké cesty, na nichž vyhledávají děti.

Angelika byla občas pryč celé týdny."

"A co ti lidé, kteří tady byli předtím?" vybafl na ni Kent.

"Tak dost," řekla Charity ostře. "Promluvíme si o tom později."

Ted' bychom odtud měli především zmizet." Obrátila se na Lydiu.

"Musíme mrtvolu schovat. Znáš nějaké místo, kde ji tak hned nenajdou?"

Lydia hlavou ukázala nahoru. "Všechno nad pátým poschodím je zničené. Nikdo tam nebydlí. Nikdo tam nechodí."

"Dobrá," řekla Charity. "Takže ji ukryjeme tam a budeme doufat, že máš pravdu a že ji opravdu nikdo nebude hledat. Pak si vezmeme sestřiny šaty a další věci, které budeme potřebovat, a vrátíme se do Kentova úkrytu."

"Můžu vás zavést do Shaitaanu hned," řekla Lydia. "Potřebujeme jen ten řetízek a pár obřadních plášťů."

"Ne," řekla Charity. "Riziko je příliš velké. Kromě toho potřebujeme ještě pár věcí z úkrytu." Plácla dlaní do malého samopalu, který měla za opaskem. "Necítím se moc v bezpečí, když mám u sebe jen tuhle hračku. A nemůžeme tam nechat jen tak Net a Barta."

Kent vybuchl. "Takovou šanci už nikdy nebudeme mít!"

"To je docela dobře možné," odpověděla Charity klidně. "Ale domnívám se, že ji budeme mít i zítra."

A právě v tom se mýlila. Neměli ji ostatně ani v této chvíli.

7

Vchod byl zamaskován tak dokonale, že by si ho patrně nevšiml ani Kyl. Dokonce kolem něj cestou sem prošel a celkem určitě ho zaregistrovalo několik jeho kontrolních a zaměřovačích přístrojů, aniž si toho všiml. To Kyla znepokojilo.

Ne snad proto, že by se obával techniky rebelů, ale proto, že to byl další důkaz rapidního poklesu jeho schopností. Něco s ním nebylo v pořádku. Vývoj událostí zatím nebyl nijak hrozný, ale přece jen musel dávat pozor.

"Ty počkáš tady."

Muž, který se mu představil jako Arson, ukázal na nízké dveře.

Byly jen přivřené, takže Kyl viděl, že jsou velice masivní, asi pět centimetrů silné, ze starého zrezivělého železa. Ani jeho síly by nestačily k tomu, aby je násilím otevřel. Místnost za nimi byla malá: holá betonová komůrka, vysoká sotva tolik, aby se v ní dalo stát vzpřímeně. V půdoryse měřila necelých pětkrát pět kroků. Ze stěn trčely odřezané trubky a konce kabelů. Kyl nedovedl rozpoznat, jakému účelu ta komůrka kdysi sloužila.

Ted' fungovala jednoznačně jako vězení. Na zemi ležela roztrhaná matrace, vedle ní stála primitivní kamínka na stlačený plyn.

Páchlo to tady.

Kyl vešel bez odporu dveřmi a otočil se opět k Arsonovi. Vousatý rebel si ho prohlížel způsobem, který se Kylovi nezamlouval.

Srdce se mu rozbušilo a Kyl zaregistroval velmi intenzivní vylučování potu a adrenalinu. Arson... měl strach. Ale proč? Vycítil snad, že Kyl není tím, za koho se vydává? Ale to není možné.

"Co se mnou chcete udělat?" zeptal se, když chtěl Arson zamknout dveře.

Arson zaváhal. Podíval se na Kyla, ale z jakéhosi důvodu se mu nepodařilo vzdorovat jeho pohledu. Byl stále

nervóznější. "Nic," řekl nakonec. "Nic, jestli říkáš pravdu." Zamkl dveře, ale ještě než zastrčil západku, ještě jednou otevřel a nakoukl ke Kylovi.

"Nepotřebuješ něco?" zeptal se.

"Mám žízeň," odpověděl Kyl.

"Dobře. Dám ti donést vodu."

Dveře zapadly do zámku s tupým zaduněním a Kyl zůstal o samotě. Byla tu naprostá tma a on si najednou uvědomil, že je tu i docela chladno. Rychle si zvýšil tělesnou teplotu a změnil povrch pokožky tak, že nevyzařovala žádné teplo. Pak se posadil s pokrčenýma nohama na matraci, zavřel oči a upadl do jakéhosi spánku nebo transu, v němž necítil ani plynutí času, ani chlad či mučivou žízeň. Přesto zůstala nepatrná část jeho vědomí bdělá.

Když se Arson za chvíli vrátil a přinesl mu nápoj, našel Kyla dřepícího na matraci a třesoucího se zimou. Sotva za sebou dveře opět zamkl, Kyl vyprázdnil jedním hltm šálek, který dostal a opět upadl do spánku podobného transu.

Když ho pak zase vzbudila neslyšná poplašná siréna, již měl pod kůží na spáncích, uplynulo téměř půldruhé hodiny. Ke dveřím se přiblížily kroky několika osob, z nichž jedna byla patrně žena. Pak se odsunula záklopka a dveře se s vrzáním otevřely. Do tváře mu dopadl prudký paprsek ruční svítilny.

Kylovy panenky se zúžily a odfiltrovaly většinu světla, tak že rozeznával tři postavy za dveřmi lépe, než ony jeho. Přesto chvatně zvedl ruce k obličeji a zamžoural. Pokožku měl teď popelavě šedou a pod očima černé kruhy. Vypadal jako člověk, který je se silami u konce.

"Pojď ven," řekl čísi hlas. Nepatřil Arsonovi. Kyl vstal tak nešikovně, jak jen se odvážil, aby to nevypadalo, že přehání, přikrčen prošel dveřmi a několikrát zamrkal, jako by si jeho oči teprve musely zvyknout na změněné světelné poměry. Zatím si návštěvníky velmi důkladně prohlédl.

Kromě Arsona zde byly ještě čtyři další osoby: Štíhlá domorodá dívka útlých paží i nohou a s krátce sestřiženými tmavými vlasy - podle barvy pleti a hbitých pohybů soudě nejspíš poušťářka, dva muži ve skvrnitých maskáčích rebelů a poslední, vysoký muž, na němž byl Kylovi nápadný pruh vlasů, zbarvený do zelená. Kyl odhadl právě tohoto muže ihned jako nejnebezpečnějšího, a to nejen proto, že to byl skutečný obr. Jeho tvář měla na první pohled téměř tupý výraz, ale Kyl si hned všiml, že je to mylný dojem. Obrovi hleděl z očí velice bystrý rozum.

"Tohle je Bart," řekl Arson a ukázal přitom na muže se zelenou kšticí. "Znáte se?"

Kyl zavrtěl hlavou, "Ne," řekl. "Ale slyšel jsem o tobě. Ty jsi Skudderův zástupce, že?" Obrátil se k domorodkyni. "A ty musíš být Net."

"Tos slyšel i o ní?" zeptal se Bart ostražitě.

Kyl sebou v duchu trhl. Dopustil se snad chyby? Jeho slova vzbudila Bartovu nedůvěru, místo aby ho uklidnila. Váhavě přikývl.

"Hledal jsem vás," řekl. "Tedy ne vás dva, ale Skuddera a ženu, která je s ním. Řekli mi, že jste je doprovázeli. Kde jsou?"

Arson chtěl odpovědět, ale Bart udělal rychlý, sotva postřehnutelný pohyb a rebel se odmlčel.

"Zavedeme tě k nim," řekl. "Pojď."

Byla to ovšem lež. Arson na něho sice nepohlédl, ale Kylovi neuniklo rebelovo nepatrné zachvění. Zorničky se mu poněkud zúžily a pach potu se změnil. Vedle řady jiných svých schopností mohl Kyl fungovat i jako chodící detektor lži. Bylo možné mu něco zamlčet, ale nebylo možné ho obelhat. Kapitán Lairdová a žralok tady vůbec nebyli, nebo ho Bart nehodlal k nim zavést.

Nic z toho na sobě nedal Kyl znát a kráčet za muži hlouběji do podzemního objektu.

První dojem, který získal z úkrytu rebelů, se potvrdil.

Labyrint podzemních chodeb a štol sloužil dříve jako městská kanalizace. Kyl zapátral v sektoru paměti a dozvěděl se, že právě v této části planety došlo k velmi ničivým útokům. Domorodci se postavili kolonizaci zoufale na odpor a protože už disponovali jistou, byť primitivní, termojadernou energií, zničili většinu své vlastní planety dříve, než se útočícím jednotkám podařilo zlomit jejich odpor.

Bylo to zvláštní - tato myšlenka ho naplňovala neklidem.

Byl už v jiných světech, které prodělaly atomovou válku, a některé byly zničené mnohem hůře než tato planeta, ale nikdy se ho to tolik nedotklo. Zvláštní.

Po zrezivělém žebříku sestoupili do velké místnosti. Sál sloužil zřejmě jako obývací místnost. Bylo zde několik primitivních kousků nábytku a jednoduchá, ale fungující vysílačka, u níž seděl jeden z rebelů se sluchátky a mikrofonom. Vedle Barta a jeho čtyř průvodců je očekávalo asi šest dalších mužů. Všichni byli ozbrojeni a vypadali velmi ostražitě. Kyl přímo fyzicky cítil nebezpečí. Musí být opatrný.

Z důvodu, který pořád ještě neznal, mu rebelové nevěřili. Šanci, že si s těmi chlapy poradí, hodnotil Kyl jako celkem dobrou, ale přece jen nebyl nezranitelný. A především zde nebyl proto, aby zneškodnil rebely.

"Sedni si." Bart ukázal na vypelichanou pohovku, za kterou stáli dva ozbrojení rebelové. Zbraň jednoho z nich spočívala v ohybu jeho paže, ale byla zajištěná. Samopal druhého mířil výhružně na Kylova záda. Jestli dojde k boji, bude se muset postarat nejprve o toho druhého.

"Kde je kapitán Lairdová?" zeptal se.

"Později," odpověděl Bart. "Nejprve nám sám musíš odpovědět na pár otázek. Tak tedy, jmenuješ se Kyl. Jezdíš na motorce žraloků, nosíš oblečení žraloků a mluvíš jako my. Jak to, že tě tedy neznám?"

"Nejsem žralok," odpověděl Kyl. "Vždycky jsem se jím chtěl stát, ale..." Na chvíli se odmlčel a pak se rozpačitě usmál.

"Netroufal jsem si přijít za vámi, měl jsem z vás strach."

"Možná právem," řekl Bart chladně. "Špehoval jsi nás, co?"

"Nešpehoval," bránil se Kyl. "Jen jsem vás sledoval, ale nic víc." Věděl, že tímto tvrzením nepodstupuje žádné riziko.

Daniel mu vysvětlil, že se ke žralokům přidávají stále další mladí muži a ženy. Většinou proto, aby zemřeli. Jen velmi málo z nich obstojí ve zkouškách odvahy.

"Čmuchaly rádi nemáme," řekl Bart. "Jestlipak to víš?"

"Ano, vím," odpověděl Kyl nasupeně. "Ale kdybych nečmuchal, nebyl bych teď tady, abych vás varoval. Jste v nebezpečí. Především Lairdová a Skudder, ale myslím, že i vy ostatní."

"Co se stalo?" zeptal se Bart.

"Byl... jsem blízko města, když kluzáky zaútočily," začal Kyl.

"Ukryl jsem se. Neviděli mě. Ale všechno jsem sledoval." Bart trochu zbystřil sluch. Kyl věděl, že on už ve městě nebyl, když Danielovy bojové letouny zaútočily na město "Tys to všechno viděl? zeptal se. "Kolik hochů dostali?"

"Hodně," odpověděl Kyl po pravdě. "Asi většinu. Utekli do hor, ale Danielovi pochopové je našli. Možná jich pár uteklo, ale určitě ne mnoho. Pak město vybombardovali. Byl jsem blízko, ale neodvážil jsem se vylézt z úkrytu."

Bart mlčel. Měl tvář jako z kamene, ale puls se mu zvýšil téměř na dvojnásobek a ruce se mu mírně chvěly. Kyl cítil, že to není vztek, ale spíš bolest, co žralokem cloumá.

"Dál," řekl po chvíli Bart.

"Jak jsem říkal - našel jsem si úkryt, ale neodvažoval jsem se z něj vylézt," pokračoval Kyl. "Strávil jsem v té sluji téměř dva dny. A pak přiletěla loď."

"Jaká loď?"

"Obrovská létající deska," odpověděl Kyl. "Něco takového jsem předtím nikdy neviděl. Vypadala jako kluzáky, ale byla desetkrát větší. Vystoupilo z ní pár mužů a celé hejno mravenců a pak jeden - to musel být Daniel."

"Daniel?" V Bártových očích to opět zajiskřilo nedůvěrou.

"Odkud víš, jak vypadá?"

"Vůbec to nevím," odpověděl Kyl klidně. "Ale musel to být on. Mravenci se mohli přetrhnout, aby splnili jeho rozkazy. A byl s ním ještě někdo. Jakýsi muž."

"Jak důkladný popis," zašpičkovala Net.

"Neviděl jsem ho přesně," bránil se Kyl. "Byl jsem skoro dvě míle od nich. Ale viděl jsem, jak s ním Daniel dost dlouho mluví, potom si vzal jednu z vašich motorek a vyjel z města. Za pár minut byla ta obrovská loď zase pryč."

"A z toho usuzuješ, že jsme v nebezpečí?" zeptala se Net ironicky.

"Ne," řekl Kyl vztekle. "Ale když byli všichni pryč, šel jsem taky do města. Vzal jsem si motorku, na které jsem přijel, a vydal jsem se za tím chlapem. Našli jste pomoc v malé osadě v horách, že?"

Bart přimhouřil oči. "Odkud to víš?"

"Protože jsem sledoval toho chlapa," odpověděl Kyl. "Neptejte se mě, jak vaši stopu našel, ale našel ji. Zajel do té vsi a ..." Na chvíli se odmlčel, jako by ho stálo úžasné přemáhání, aby vůbec mohl pokračovat dál. "Všechny je tam pozabíjel," řekl.

"Cože?" Bart sebou škubl, jako by dostal ránu.

"To není možné!" řekla s přesvědčením Net. "V té osadě žije..."

"Když jsem přijel, byli všichni mrtví," přerušil ji Kyl. "Všichni, kromě jedné dívky." Podíval se na Net. "Bylo jí asi tolik, co tobě."

Byla raněná, ale ještě než zemřela, stihla mi říct, co se stalo. Řekla, že se jmenuje Liz. Zнала jsi ji?" Net přikývla.

"Co se stalo?" zeptal se Bart.

"Liz už mi toho nestihla říci mnoho," odpověděl Kyl vyhýbavě. "Ale jak to vypadá, hledá ten chlap vás. A ví, kde jste."

"Nevěřím ti ani slovo," řekla Net. "Jeden jediný člověk by to nikdy nedokázal."

"Liz říkala, že je to..." Chvilí hledal vhodné slovo. "Metabojovník."

Už jste o něm někdy slyšeli?"

"Mega," opravil ho Arson. Oči mu potemněly obavami. "Říká se tomu megabojovník. Slyšel jsem o něm."

"Co to má být?" zeptal se Bart.

"Něco jako umělý Superman," odpověděl rebel tiše. "Používají ho, když se normálními prostředky nedostanou dál. A kdyby byla pravda jen polovina z toho, co se o nich říká, pak bych tu raději nebyl, až se objeví."

"Je nás více než dvacet," řekl Bart pochybovačně.

Arson se nevesele usmál. "Před několika lety prý jeden takový zničil v Evropě celé město," odpověděl.

To bylo pravda. V informacích, které Kylovi o této planetě předal, byla o tom případu zmínka. Kyla jen trochu překvapilo, že o tom Arson ví. Zřejmě tady funguje jakási výměna informací i mezi kontinenty.

Bart vypadal najednou velice ustaraně. Několik vteřin se díval přes Arsona kamsi do prázdna a pak se prudce otočil a pohlédl na Kyla.

"Takže ten Superman je na cestě sem," řekl. "Jenže pak mi prozrad' jedno, kamarádičku - jestli je skutečně tak dobrý, jak to, žes ho předběhl?"

"Jak to mám vědět," řekl Kyl umíněně. "Liz mi řekla, kde vás najdu, a tak jsem hned vyjel. Jeho možná obelhala. Nebo ho něco zdrželo."

Příchod dalšího rebela mu zabránil v pokračování. Byl to jeden z mužů, s nimiž se setkal v poušti. Vypadal vzrušeně. Zbrkle, až téměř ztratil rovnováhu, sestoupil po železném žebříku a kývnutím k sobě přivolal Arsona. Kyl viděl, jak spolu oba muži chvíli vzrušeně debatují, ale ačkoliv se velice snažil, nerozuměl ani slovo.

Nebylo ovšem zapotřebí příliš velké fantazie, aby poznal, že mluví o něm. Arson se několikrát podíval jeho směrem a jeho pohled byl stále pochmurnější. Nakonec dal rebel Arsonovi něco, co Arson velice pečlivě ukrýval za zády, když se zase vrátil k Bártovi a Kylovi.

Kyl pocítil vnitřní napětí. Něco je špatně.

"Co se stalo?" zeptal se Bart.

Arson zaváhal. Jeho pohled klouzal mezi Kylem a Bartem a Kyl si byl jist, že se ti dva muži dorozumívají beze slov.

Vypadalo to, že se Bart vůbec nehýbe a přesto se mu najednou v dlani ocitla mohutná zbraň, v jejímž ústí se leskl jedovatě zelený krystal.

"Stačí pohyb, a je po tobě," řekl Bart klidně.

Kyl strnul. Pořád ještě nevěděl, co se stalo, ale pochopil, že s jeho převlekem je konec. A že skutečně téměř nemá šanci. Bart byl rychlý. Možná se mu podaří vrhnout se stranou, ale neměl tušení, na jakém principu funguje zbraň, kterou na něj mířil Bart. Měla zářič, jaký ještě nikdy neviděl.

"Jak jste to poznali?" zeptal se klidně.

"Poznali co?" Net zasténala. Vytřeštila oči. Zdálo se, že až teď pochopila, co se stalo. Kyl zaslechl chvatné kroky, když muži za ním uskočili do stran, aby se dostali z Bartova palebného úhlu.

Bart neodpověděl, ale Arson udělal krok k němu a vytáhl ruku se zbraní, dosud schovanou za zády. Kyl uviděl, co mu přinesl druhý rebel. Byla to polní láhev, kterou si naplnil u pramene a kterou si zavěsil k sedlu motocyklu. Neodpustitelná chyba. Kyl nechápal, jak se mu to mohlo stát.

"Stan je mrtev," řekl Arson. Net na něho tázavě pohlédla a rebel demonstrativně zvedl láhev. "Byl venku s námi, když jsme tohohle chlapa našli. Měl žízeň. Řekl bych, že se z ní pořádně napil."

Trpce se usmál, odšrouboval uzávěr malé láhve a podal ji Net.

Poušťářka k ní přičichla, nalila si trochu na ukazováček a opatrně ochutnala špičkou jazyka.

"Je otrávená," řekla nevěřícně. "To... musí být voda z pramene, kolem kterého jsme jeli. Daniel je nechal všechnu otrávit."

"Ano," řekl Arson. "Já vím. A Stan kvůli tomu zemřel." Pokynul hlavou ke Kylovi. "Tady ten ne."

"Ale to přece není možné!" protestovala Net. "Znám ten jed."

Zabije člověka během několika hodin!"

"Člověka možná," řekl Bart. "Ale řekl bych, že tadyhle náš přítel není člověk."

"Je to tak," řekl Kyl a vrhl se na Barta s nadlidskou hbitostí.

Žralok snad ještě rychleji vypálil z laseru.

8

Den už téměř končil, když se opět přiblížili k úkrytu rebelů.

Zpáteční cesta jim trvala déle, než Charity předpokládala. Jednou jen stěží unikli hlídce ohromných broukovitých tvorů a třikrát se museli ukrýt v rozvalinách, než je minul průvod mohutných tvorů. Zato na cestě z města nepotkali žádného člověka. Angelika rozhodně nepřeháněla, město strachem doslova ani nedýchalo.

Charity neměla dobrý pocit a nebylo to jen přítomností moronských Jezdců. Ať se na to dívala jakkoliv - výpravou do města šlápli naprosto vedle.

Několika rozmáchlými kroky dohnala Kenta s Lydii a chytila mladého rebela za ruku tak rychle a drsně, že se ani nepokusil vyškubnout se jí. Pouze na ni překvapeně hleděl.

"Musím si s tebou promluvit," řekla. "Teď hned."

Kent na ni zíral a mlčel. Gurk a Skudder překvapeně vzhledli, ale zdrželi se jakéhokoliv komentáře a pokračovali v chůzi.

"Co je to s tebou?" zeptala se Charity. "Jestli máš dojem, že si musíme něco vysvětlit, měli bychom to měli udělat hned."

"Na místě, co?" Kent se jí vyškubl a upřeně na ni hleděl. "Dokud jsme sami."

"Přesně tak," odpověděla Charity. "Nebo potřebuješ posilu, aby sis poradil se ženou?"

Kent se chtěl rozkřiknout, ale pak zavrtěl hlavou a zamumlal něco, čemu Charity nerozuměla. Teď se stalo něco podivného - vztek v jeho pohledu pohasl a Kent najednou vypadal trochu rozpačitě.

"Promiň," řekl. "Mrzí mě to. Choval jsem se dost blbě."

"To ano," řekla Charity. Ale usmála se při těch slovech a cítila, že jí to Kent nemá za zlé.

"Zaútočit na Shaitaan, to by byla sebevražda," řekla.

"Já jsem si ale myslel, že proto se vydáváme na cestu," odpověděl Kent.

"Ale ne jen tak, bez plánu, bez výzbroje a sami." Ukázala - opět už téměř vztekla - na Skuddera a Gurka, kteří popošli o kus dál a pak se zastavili. "Pokud tam vůbec někdo půjde, pak to budu já se Skudderem," řekla tónem, který nepřipouštěl odpor. "Tohle je naše věc, Kente, ne tvoje."

"Aha," řekl. "A já myslel, že jste k nám přišli, protože potřebujete pomoc."

V duchu se Charity proklínala za vlastní slova. Sakra, nezná Kenta ještě příliš dlouho, ale na druhé straně ho zná už dost dobře, aby věděla, že takto s ním mluvit nemůže. Ať už má nebo nemá pravdu.

"To jsme přišli," odpověděla Charity jak neklidnější dokázala.

"Já..." Zarazila se, povzdychla si a na několik dlouhých vteřin se odmlčela.

"Mrzí mě to," řekla. "Teď jsem se chovala hloupě já. Řekla bych, že jsme si kvit, fajn?"

Ne, nebylo to fajn, jak dokazoval Kentův pohled. Neřikal nic.

"Kente," řekla trpělivě. "Mrzí mě to. Já... dovedu si představit, jak se cítíš, opravdu. Bojujete proti Moronům už několik let a teď..."

"...si přijdete vy a ukážete nám, že jsme byli naprostí hlupáci, že?"

Charity by to vyjádřila poněkud jinak, ale neodporovala mu.

"Sakra," řekl najednou Kent. "Samozřejmě máš pravdu. Vím stejně dobře jako ty, že do té... věci prostě nemůžeme jen tak vtrhnout a že se nám ji nepodaří dobýt. Jenže ty..."

"Neuměli jste to jinak," řekla Charity mírně, když se Kent opět zarazil. Chápala velmi dobře, co se v mladíkovi odehrává a vyčítala si, že se nechovala od začátku lépe. V podstatě nebyli Kent a jeho přátelé žádní rebelové, nikdy jimi nebyli a nejpозději od rozhovoru s Angelikou to muselo být jasné i jim. Hráli si trochu na odboj, to bylo všechno, a to dokonce jen tehdy, když jim to Moroni dovolili.

"Nikdy jste neměli šanci pořádně se bránit," pokračovala.

"A co jsme měli dělat?" zeptal se Kent hořce. "Tu a tam zastřelit Jezdce a dívat se, jak za něj Moroni zastřelí stovku lidí? Nebo zaútočit na Shaitaan a čekat, až celé to zatracené město vyhodí do vzduchu?"

"To samosebou ne," odpověděla Charity mírně. "Mohli jste..."

"Jestli jste se už přestali hádat, měl by jeden z vás na chvíli jít sem," vmísil se do rozhovoru pronikavý hlásek. "Někdo sem jde!"

Charity téměř vyděšeně vzhledla. Gurk, Lydia a Skudder se vyšplhali na hřeben nejbližší písečné duny. Lydia stále zírala do prázdna, ale Skudder si přiložil k očím dalekohled a soustředěně se díval na jih.

"Promluvíme si později, ano?" Charity ani nepočkala, až Kent odpoví a pospíchala ke Skudderovi a k dalším dvěma na vyvýšeninu.

Skudder zřejmě zaslechl kroky, protože jí dal rukou znamení, aby byla opatrnější, a Charity se při posledních krocích přikrčila.

Když se dostala ke Skudderovi, podívala se rovnou do slunce stojícího vysoko nad obzorem a zamrkala. Přesto ihned pozorovala malý bod, který se pohyboval na spodním okraji mohutného závoje prachu. Ne příliš rychle, po dost podivné klikaté dráze, ale přece jen nepochybně jejich směrem.

"Co je to?" zeptala se.

Skudder odložil dalekohled a pokrčil rameny. "Motorka," řekl.

"Myslím, že je to jedna z našich motorek, ale nevidím, kdo na ní jede."

"A především proč," dodal Gurk. Charity se na trpaslíka tázavě zadívala a Gurk pokračoval: "Ten zviřený prach musí být vidět na míle daleko. Tomu hlupákovi dole zřejmě jde o to, abychom si ho všimli."

"Buď to, nebo má zatracené pádný důvod, být tak neopatrný," řekl Skudder. Několik vteřin se zamýšleně díval střídavě na Charity a na skřeta a pak se prudce otočil, opět si pověsil dalekohled kolem krku a místo něj vzal do ruky zbraň.

"Rozdělte se," řekl. "Může to být léčka. A ani muk."

Kent a Gurk se bez zbytečných slov vzdálili, zatímco Lydia zůstala stát, jako by Skuddera vůbec neslyšela. Charity napadlo, že možná opravdu nic neslyšela.

"Postarej se o ni," řekl Skudder polohlasně a pak se i on otočil a několika rychlými kroky zmizel za další písečnou dunou.

Charity vzala Lydiu pod paži a táhla ji za sebou. Mladá žena ji poslušně následovala, ale pohybovala se jako loutka bez vlastní vůle.

Když ji Charity pustila, byla by šla prostě pořád dál, kdyby ji znovu nezachytila a neodvlekla za mohutný balvan, zpola zasypaný v písku.

Teprve když se za ním uvelebily, všimla si Charity, že to vlastně není balvan, ale kus betonu.

Pravděpodobně se pod jejich nohama rozprostíralo celé město, jehož trosky tady ležely pohřbeny v písku.

Zapudila tu myšlenku, chvíli upřeně hleděla na sever - závoj prachu se přiblížil - a opět obrátila pozornost k Lydiu.

"Jsi v pořádku?" zeptala se.

K jejímu překvapení Lydia na její otázku zareagovala, i když až po nějaké chvíli. Pomalu, jako člověk, který se probouzí z hlubokého spánku, otočila hlavu, podívala se na Charity a za několik okamžiků se vrátil do jejích očí život.

"Proč se mě ptáš?" zeptala se. "Utěšovat mě nemusíš - jestli máš na mysli tohle."

"Chtěla jsem ti jen říci něco přívětivého," odpověděla Charity nazlobeně.

"Zastřelila jsem ji, ne?" zeptala se Lydia, jako by si její otázky vůbec nepovšimla. "Je mrtvá, že?" Zasmála se.

Charity vyděšeně vzhledla. Zdálo se, že Lydiin stav je horší, než se domnívala. Byl to v podstatě naprosto šílený nápad, svěřit se vedení ženy, která sama neví, kdo je, a která je zřejmě zpola šílená.

Přeměřila si Lydiu posledním smutným pohledem, otočila se a zadívala se k jihu.

Oblak prachu se přiblížil a teď bylo slyšet i tiché bzučení. Skudder měl pravdu - byl to motocykl. Ta myšlenka ji trochu uklidnila. Moroni pracovali se všemi možnými triky - ale jen velice těžko si dovedla představit některého z těch čtyřrukých hmyzích bojovníků na Harley Davidsonu.

Skudder zřejmě uvažoval podobně, protože zase vykoul ze svého úkrytu a vystoupil na hřeben písečné duny. Chvilí ležel natažený v písku, pak se otočil a zamával rukou.

Charity zaváhala. Neměla dobrý pocit z toho, že nechává Lydiu o samotě. Ale žralok zamával ještě jednou a ona měla dojem, že to je naléhavé. Proto se zvedla a přikrčená přeběhla k němu.

"No." Skudder jí podal dalekohled. "Co bys na to řekla?"

Charity si přiložila dalekohled k očím. V první chvíli nemohla najít drobný bod v monotónní písečné poušti - a

pak sebou překvapeně škulba.

"Vždyť je to Net!" Charity zaraženě odložila dalekohled a pohlédla na Skuddera. "To jsem nevěděla, že dovede jezdit na motorce."

"Taky že to neumí," řekl Skudder zlostně. "Zlomí si vaz. Něco se muselo stát! Pojd'!" Vyskočil a netrpělivě pomáhal Charity vyšvihnout se na nohy. Bok po boku se rozběhli.

Motorka se teď přibližovala rychleji. Net je zřejmě zahlédla, protože ještě přidala plyn. Když se potom pokusila zabrzdit, písek prýštil zpod zadního kola jako mohutný gejzír. Harley Davidson začal podkluzovat, Net vykřikla a spadla do písku. Stroj pak jel ještě kus dál a nakonec se i on převálil do mohutné duny.

"Net!" Skudder se dvěma kroky ocitl u poušť ařky a poklekl vedle ní.

Net se nehýbala a Charity viděla, jak sebou Skudder vyděšeně trhl, když se k ní sehnul.

"Co se stalo?" zvolala. "Je zraněná?"

Skudder neodpovídal. Když Charity přiběhla až k němu, zvedl oči a Charity viděla, že má tvář sinalou hrůzou. Dlaně, které vsunul Net pod zátylek a ramena, byly plné krve.

Kyl poprvé ve svém životě pocítil netrpělivost. Od chvíle, kdy zastavil motocykl, aby se identifikoval, uběhly tři minuty. Jedna a půl od chvíle, kdy podal služebníkovu svou identifikační kartu, a ten s ní zmizel, aby ji ověřil. Už jen toto bylo něco, co Kyla dost mátl. ID karty první třídy nebylo možné zfalšovat. Nebyl tedy důvod mu ji odebrat a přesvědčovat se, zda je pravá. Kyl ovšem rovněž věděl, že čtyřruký tvor to nedělá z vlastního popudu - jednoduše proto, že žádný služebník nedělá nikdy nic, co mu nebylo výslovně přikázáno.

Není totiž schopen pocitů, které jsou předpokladem pro takové jednání.

Čtyřruký tvor je jen o něco víc než robot, a vlastně jen náhodou se skládá z masa a krve namísto z kovu.

Zatímco čekal na návrat Čtyřrukého služebníka, rozhlížel se Kyl netrpělivě kolem sebe. Nacházel se někde na předměstí Denveru, vzdálen jen několik ulic od cíle, a tedy jen několik okamžiků od chvíle, kdy dopadne kapitána Lairdovou a splní svůj úkol. Téměř šest dní před uplynutím lhůty, kterou mu stanovil Daniel. Tím víc ho teď zdržení zlobilo.

Věděl také ovšem, že jen díky svým reakcím a - to si přiznával jen velmi nerad - notné dávce štěstí je vůbec ještě naživu. Necelého půl metru od místa, kde se jeho motocykl zřítíl na zem, byl asfalt roztavený.

Na zdi za ním se leskly dvě sklovité skvrny nepravidelného tvaru - stopy výstřelů, které na něj vypálil Čtyřruký tvor. Kyla napadlo, že zůstal naživu zřejmě jen proto, že Čtyřruký byl špatný střelec.

Přitom vlastně neměl sebemenší důvod, proč se na toho podřízeného tvora zlobit. Měl by mít vztek spíš na sebe, že se dopustil tak neuvěřitelné lehkomyšlnosti a vjel v převleku rebela do města, v němž platilo pravidlo stovky. Kdyby se jen na minutu zamyslel nad tím, co se dozvěděl cestou k úkrytu rebelů a později i v úkrytu samotném, věděl by, že tento úbor je pro Čtyřrukého přímo výzvou, aby na něj spustil palbu. Byla to už druhá závažná chyba, které se během krátké doby dopustil. Jediné, čím se Kyl mohl omlouvat sám před sebou, byla skutečnost, že byl raněn, a to tak těžce, že regenerační proces velmi omezoval jeho schopnost logického myšlení. Současně ovšem cítil, že to nebyl jediný důvod. Možná to vůbec nebyl důvod...

Zapudil tu myšlenku a přelétl pohledem po bezvýrazných hmyzích tvářích tří dalších služebných tvorů, kteří ho sledovali ze hřbetů svých bojových brouků. Ani jemu se ovšem nepodařilo vyčíst cokoli ze tváří, jež byly v podstatě pouhými maskami z rohoviny, z nichž zíraly hmyzí složené oči. Cítil ovšem nepřátelství, které z těch tvorů vycházelo. Kdyby velice dobře nevěděl, že to není možné, přísahal by, že ti tvorové litují, že ho nemohou zabít.

Návrat čtvrtého služebníka zabránil Kylovi pohybovat se ve svých úvahách nadále po tak podivných (a zakázaných) cestách. Čtyřruký služebník přišel rychlým trhavým krokem, zastavil se těsně před ním a lehce se uklonil. Jedna z jeho čtyř rukou podala Kylovi identifikační kartu, a když si Kyl opět vzal úzký plastický proužek, cítil, že jeho povrch je teplý. Čtyřruký služebník kartu zřejmě kontroloval pomocí elektronického přístroje, aby se přesvědčil, že je pravá.

"Můžeš projít," řekl Čtyřruký s hrdelním syčivým přízvukem.

Hovořil velmi tiše a Kyl cítil, jak jen velice těžce vyslovuje nezvyklé slabiky. Bylo by pro něj velmi jednoduché použít k odpovědi jazyka sluhů, ale měl najednou nesmyslnou radost z toho, že tvorovi trochu zkomplikuje život. Ta myšlenka ho zmátla. Přesto použil k odpovědi jazyka tohoto světa: "Jak to, že kontroluješ průkaz? Víš, že se nedá zfalšovat. Ztrácím drahocenný čas!"

Služebník chvíli zaváhal. Pak udělal třemi ze čtyř rukou jakési složité vysvětlující gesto. "Rozkaz guvernéra," odpověděl. "Všechny průkazy se musí dvakrát kontrolovat dvěma různými způsoby."

"I průkaz megabojovníka?"

"Příkaz zněl výslovně - všechny druhy průkazů."

Kyl se už chystal k vzteklé odpovědi, ale pak jen pokrčil rameny a opět si průkaz zasunul do tajné kapsičky. Sotva to udělal, molekulární struktura kartičky se změnila. Změkla a změnila barvu a tvar.

Dokonce i pod rentgenem by vypadala jako kousek obyčejné kůže.

Kyl vrhl poslední rozzlobený pohled na čtyři služebníky, otočil se, zamířil k motocyklu a postavil ho. Nastartoval a rozjel se. Pravá ruka ho bolela. Zlomil si ji při pádu z motocyklu a kost ještě pořádně nesrostla. Za normálních okolností by stačilo pouze soustředěné Kylovo úsilí, a defekt by byl napraven.

Regenerační schopnost jeho těla byla však zřejmě během posledních hodin vystavena nadměrným požadavkům. Kyl si byl velmi dobře vědom, že jen o vlásek unikl smrti. Účinek zbraně, ze které na něj vystřelil Bart, byl mnohem vyšší, než očekával. Ačkoliv se o něj paprsek energie jen otřel, téměř ho zabil. Byla-li tato zbraň výrobkem této planety, pak musel zdejší technický rozvoj dosáhnout už před kolonizací mnohem vyšší úrovně, než nasvědčoval

pohled na zpusťované město a primitivní stroj, na kterém seděl.

Když vyjel z ulice, v níž na něj čekali čtyřruční, přidal Kyl rychlost. Temné dunění motocyklu se v jinak naprosto tichých ulicích ozývalo velmi hlasitě a Kyl si byl vědom, že vzbudí pozornost. Ve městě, kde platilo pravidlo stovky, musel být člověk, který zcela otevřeně přechází přes ulici, značně nápadný.

Ale teď už se nepokoušel jakkoliv se maskovat. Naopak, když se přiblížil k bloku domů, který mu popsal umírající rebel, změnilo jeho tělo opět vzhled. Vypadal teď jako štíhlý, přesto však velmi svalnatý muž těžko odhadnutelného stáří, s tvrdou, ale nikoliv nesympatickou tváří, tmavými očima a černými, krátce ostříhanými vlasy.

Roztrhané cáry žraloků se proměnily v matně černý, téměř těsně přiléhající oděv s mnoha kapsičkami a záhyby. Na prsou a na zádech nechal Kyl po krátkém zaváhání naskočit i velké "M" propletené plameny - symbol Moronů. Tím bylo definitivně po jeho maskování.

Takto se alespoň nevystavoval nebezpečí, že ho zezadu zastřelí nějaký vygumovaný hmyzí bastard.

Za několik minut dorazil do ulice, kde byl dům kněžky Angeliky.

Kyl odstavil motorku a posledních sto metrů kráčet pěšky, přičemž šikovně využíval každého stínu. Ve vstupní hale domu se zastavil a na několik vteřin se zaposlouchal.

Nic. V domě bylo ticho. Velmi slabě slyšel různé zvuky, které vydávali obyvatelé, ale žádný z nich nebyl nijak znepokojivý.

Kyl vytáhl zbraň, rozhlédl se pro jistotu do všech stran a změnil strukturu své sítnice. V normálním, viditelném světle by byl slepý, ale zato teď pracovaly jeho oči lépe, než kterákoliv infračervená kamera.

Rozbitá zaprášená mozaiková podlaha haly se mu proměnila ve změť různě jasně svítících tepelných stop, které vedly od vchodu ke schodišti a zpět.

Kyl stopy chvíli pozoroval, než se dokázal zcela bezpečně zorientovat.

Byl poněkud zklamán. Stopy byly dobře viditelné a některé z nich byly velmi čerstvé, ani ne hodinku staré, ale bylo jich prostě příliš mnoho. Během poslední hodiny musely do tohoto domu vejít a zase jej opustit desítky lidí. Nedalo se zjistit, jestli tady Lairdová a rebelové stále ještě jsou.

Chvilí se zamyšleně díval ke schodišti, pak se otočil a místo toho zamířil k jednomu z výtahů. Podle jeho stavu soudě nefungoval výtah už dobrých padesát let. Kabina byla zpustlá a ležela jako hromada trosek o půldruhého patra níž, v suterénu, ale drátěné lano, na němž kdysi klec visela, tu pořád ještě zůstalo. Kyl si přehodil zbraň z pravačky do levé ruky, uchopil jeden z rezivých kabelů a zkusmo za něj zatáhl. Když se ujistil, že unese jeho váhu, energickým pohybem se vyšvihl do výtahové šachty a vyšplhal do prvního patra.

Ukázalo se, že jeho opatrnost byla zbytečná. Sotva vylezl z výtahové šachty, okamžitě poznal, že v tomto patře nikdo není. Přesto se tiše pohyboval dál, ještě jednou se zastavil přede dveřmi kněžčina bytu a opět se zaposlouchal. Pravděpodobnost, že by zde Lairdová nastražila léčku, byla mizivě malá, ale nesměl ji ignorovat. Opatrně otevřel dveře a znovu poslouchal. Nic. Byt byl opuštěný. Ale ještě než do něj Kyl vstoupil, poznal, že se tam něco stalo. Jeho hypercitlivé smysly zaregistrovaly pach potu a typickou auru lidí, kteří měli strach nebo byli vystaveni extrémnímu stresu.

A ještě něco: V této místnosti bylo vystřeleno z výbušné zbraně.

Kyl za sebou zamkl dveře, opět si zastrčil zbraň za opasek a rychle a velmi pozorně se rozhlížel kolem sebe.

Jeho předtucha se potvrdila. Ve stěně vedle dveří byly vrypy minimálně deseti malých projektilů a identifikovat tmavou skvrnu vedle dveří by dovedl i kdokoliv jiný, nejen megaman. Rychle si dřepl, natáhl ruku po krvavě skvrně a přejel po ní špičkami prstů.

Krev již byla zaschlá, ale ještě ne příliš. Hodinu, odhadoval Kyl. Nanejvýš hodinu. S Lairdovou se minul, ale to nevadí. Věděl, že Lairdová se svými druhy se pohybuje pěšky.

Kdo tady ale střílel a proč? Mohlo být velmi důležité zjistit to dříve, než se pustí do dalšího pronásledování Lairdové. Kyl potřeboval pět minut, aby prohledal byt, sestávající pouze ze dvou pokojů a sprchového koutu. Nenašel nic nápadného, zato tu ovšem nebyla spousta věcí, které by tu vlastně být měly.

V šatníku ve vedlejší ložnici se zcela zjevně někdo přehraboval.

Několik rámečků bylo prázdných. Kyl nevěděl, co si Lairdová a rebelové vzali, ale měl pocit, že se bezpečně vyplatí obětovat několik minut a zjistit, co to bylo. Když se vrátil do obývacího pokoje, padl jeho pohled na malý komunikátor u dveří. Byl to primitivní přístroj s dosahem jen několika metrů, ale svému účelu sloužit mohl a byl pořád ještě v provozu. Kyl odšrouboval plastový kryt, lhostejně ho odhodil a přejel špičkami prstů po změti jednoduchých čipů. Na přední straně přístroje se rozblikala zvláštním rytmem drobná zelená žárovka.

Někdo stiskl poplašné tlačítko, ale nouzové volání bylo zrušeno ještě v rámci blokační lhůty. Kyl ovšem potřeboval ještě více informací o majiteli tohoto bytu.

Opět přejel prsty po vnitřku přístroje. Tentokrát trvalo déle, než byl s prací hotov, malý přístroj teď zato ovšem dokázal věci, nad nimiž by jeho dřívější majitelka ztuhla úžasem.

Kyl opět opatrně nasadil kryt a stiskl tlačítko. Část matně černého povrchu se zbarvila do stříbrné a několik vteřin poté se bíle zavlnila.

Kylovy prsty vytýkaly do dvanáctkové klávesnice transmittéru určitý kód. Statické praskání ustalo a objevilo se "M" v plamenech - znak Moronů.

Sám byl překvapen, jak rychle navázal spojení. Kód, který zadal, měl nejvyšší prioritu, ale Daniel byl přece jen guvernérem celé planety, tedy dosti zaměstnanou osobou. Tím více Kyla překvapilo, jak rychle na volání zareagoval. Na miniaturní obrazovce se objevila Danielova tvář - tvář muže, kterého Lairdová znala jako poručíka Stonea.

"Kyl!" Daniel vypadal spíše potěšen než překvapen. "Nikdy bych si nepomyslel, že se ohlíšíš tak brzy! Předpokládám, žeš už kapitána Lairdovou dopadl."

"Zatím ne," odpověděl Kyl. "Ale má náskok jediné hodiny."

"Nač tedy ještě čekáš?" zeptal se Daniel zlostně. "Sleduj ji a doved' ji ke mně. Znáš svůj úkol!"

"Potřebuji několik informací," odpověděl Kyl.

Danielova tvář se zachmuřila vztekem, což se přesně shodovalo s tím, jak Kyl odhadoval jeho charakter - nebyl to příliš trpělivý člověk. "Jaké informace?"

"Jsem teď v bytě jedné z kněžek Shaitu," odpověděl Kyl. "Číslo transmitéru je Denver sedm pět sedm - alfa devatenáct."

Daniel pokynul komusi, kdo byl mimo záběr kamer a pak se zase otočil ke Kylovi. Jeho netrpělivost už teď nebylo možné přehlédnout.

"Dostaneš kompletní materiál," řekl, "do tří minut."

"Ale nač to potřebuješ?"

"Kapitán Lairdová tu byla," řekl Kyl. "Jsou tady stopy po boji."

Zmizely nějaké šaty a další věci. Musím vědět, kdo je ta žena, která zde žije."

"Kněžka Shaitu?" Daniel přimhouřil oči. "Poblíž Denveru je Shaitaan, že?" zeptal se.

Kyl přikývl.

"Chápu," řekl Daniel. "Předpokládáš, že by Lairdová mohla plánovat útok na Shaitaan. Ale tak šílená snad není ani ona. Byla by to sebevražda."

"Obávám se, že kapitána Lairdovou a její spojence podceňujete," řekl Kyl. "Jednomu z jejích lidí se málem podařilo mě zabít."

Měl jste mě informovat, že rebelové disponují tak vysoce účinnými zbraněmi."

Daniel vypadal chvíli dotčeně, a pak nasadil nervózní, málo přesvědčivý úsměv. "Myslel jsem, že vy, megabojovníci, jste nezranitelní."

Kyl na to vůbec neodpověděl. Danielova ironie ho rozzlobila, a to ho opět udivilo. Tento pocit už zařadil do neustále se rozšiřujícího seznamu otázek, které vysvětlí po skončení svého úkolu. Od chvíle, co vstoupil na tuto planetu, s ním není něco v pořádku.

"Tady jsou informace, o které jsi mě žádal," řekl Daniel. Jeho tvář zmizela z obrazovky. Místo něj se objevil spis ženy, které patřil tento byt.

Kylovi stačily necelé dvě minuty, aby si přečetl více než čtyřicetistránkovou informaci. Když byl hotov, nedobrá povídka v jeho nitru vystřídala skutečná obava.

"Tak co, pomohlo to?" zeptal se Daniel ironicky.

Kyle mímě přikývl. "Ta kněžka je sestra domorodkyně, která doprovází Lairdovou," řekl.

"No a?" Také Daniel najednou vypadal dosti znepokojeně.

"Její dítě bylo vyvoleno," pokračoval Kyl. "Utekla. Lairdová a několik žraloků jí zřejmě při útěku pomohli. Přitom byli zabiti tři služebníci, a také dítě."

"A teď se zase objevili v bytě té kněžky," řekl Daniel zamyšleně.

"K čertu, co to znamená?"

"To nevím," odpověděl Kyl. "Jestli ty stopy po boji znamenají, že majitelka bytu je mrtvá, pak jde o čistý akt pomsty..."

"Nesmysl!" vyštěkl Daniel. "To není styl Charity Lairdové!"

"...pokud je ovšem kněžka ještě naživu a doprovází Lairdovou," pokračoval Kyl nevzrušeně dál, "musíme velmi vážně počítat s útokem na Shaitaan."

"To je naprostý nesmysl," odpověděl Daniel vztekle. "Proč by asi Lairdová chtěla..." Zarazil se a Kyl i na drobné obrazovce poznal, že jeho tvář úplně ztratila barvu. "Transmitér!" Kyl na něj tázavě pohlédl.

"Musela se dozvědět, že existuje spojení transmitérem do New Yorku!" řekl rozčileně Daniel. "Samozřejmě! To je jediné vysvětlení!"

Chce... chce sem!"

"Do New Yorku?" zeptal se Kyl pochybovačně. "Ale proč?"

"Protože jsem tady já, ty idiote!" vykřikl Daniel. "Copak to nechápeš? Jde po mně!"

"Po vás? Ale..." Kyl se zarazil, když pochopil, co Daniel právě nechtě prozradil.

"Po vás?" řekl ještě jednou. "Tak teď to chápu. Jedná se o soukromou záležitost mezi vámi a Lairdovou!"

Daniel neodpověděl. Nebylo mu příjemné, že se proekl.

"Vyžádal jste si megabojovníka, abyste vykonal soukromou pomstu?" pokračoval Kyl celý bez sebe.

"To není pomsta," odpověděl Daniel. "Zabije mě, jakmile se jí k tomu naskytne příležitost, Kyle."

"To vás ovšem neopravňuje k tomu..."

"K čemu jsem oprávněn a k čemu ne," přerušil ho Daniel chladně, "o tom nerozhoduješ ty."

"Správně," odpověděl Kyl. "Ale postoupím tuto informaci dál. Budete se muset za své chování odpovídat jinde."

"Jistě," řekl vztekle Daniel. "Klidně to udělej. Ale nejprve splň svůj úkol."

9

Ukázalo se, že Netino zranění není tak těžké, jak se na první pohled zdálo. Měla několik oděrek a modřin a při pádu z motorky si v zátylku způsobila odřeninu, která velmi silně krvácela, ale nebyla nijak zvlášť nebezpečná. Poté, co Skudder a Charity odnesli mladou poušťářku do stínu balvanu a Charity ji prohlédla důkladněji, objevila něco, co ji značně vyděsilo: Nad pravým bokem měla látku blůzy zuhelnatělou, kůži pod ní světle červenou a matnou podél tenké

rovné čáry, která se jí táhla po bedrech v délce téměř deseti centimetrů. Charity nevyděl ani tak pohled na tu ránu - jistě byla bolestivá, ale rozhodně ne nebezpečná.

Poplašilo ji ovšem to, co tu ránu způsobilo. Tmavé rudá čára na Netině pokožce byla stopa laserové střeby. "Co je to?" zeptal se Kent, ačkoli věděl stejně dobře jako Charity a Skudder, co popálenina na Netině pokožce znamená.

"To určitě nezjistíme, když tady budeme jen tak postávat," řekl Gurk. "Podívám se na tu ránu."

Charity zaváhala, ale Skudder měl zřejmě větší důvěru ve skřetovy schopnosti. Vstal a pokynul Charity a Kentovi, aby uvolnili místo.

Skřet si klekl k poušťarce, sklonil se k ráně a začal svými vychrtlými stařeckými rukama přejíždět dříve po krku a po spáncích. Net skutečně za pár chviliek otevřela se sténáním očí.

"Vidíte?" řekl Gurk posměšně. "Takhle se to dělá." Charity se rozhodla, že neodpoví. Místo toho si odepjala od opasku láhev s vodou, přiklekla k Net a opatrně jí nadzvedla hlavu.

Net zasténala bolestí, ale pak na ni vděčně pohlédla a velkými, dychtivými doušky pila.

"Už je to lepší?" zeptala se Charity.

Net přikývla. Oči se jí horečnatě leskly a přes tenkou látku její blůzy Charity cítila, že se chvěje po celém těle.

"Díky," zašeptala.

"Co se stalo?" zeptal se Kent netrpělivě. "Jak to, že opustila základnu? Co je s Arsonem a s ostatními?"

"Jsou mrtví," odpověděla Net.

"Mrtví?" Kent se napřímil jako svíce.

"Aspoň... si to myslím," řekla Net. "Jestli... jestli jich pár přežilo, pak určitě ne mnoho. Řádl... jako posedlý."

"Kdo?" Kent se napjal vzrušením. "O čem to mluvíš? Co se stalo? Copak Jezdci...?"

"Žádní Jezdci," přerušila ho Net. Pohled jí planul, jako by jí pouhá vzpomínka na to, co prožila, naháněla smrtelný strach.

"Tak kdo to k čertu byl?" vyštěkl Kent. "Tak už konečně mluv!"

Charity udělala uklidňující posunek. "Prosím tě, Kente!" Otočená k Net pak pokračovala: "Co se stalo? Řekni nám to hezky po pořádku."

"Musíte pryč!" řekla Net. Najednou se v jejím hlase ozval jasný podtón paniky. "Může se tady objevit každou chvíli! Utečte!"

"Tak jen hezky klid," odpověděla Charity. "Ať už se stalo cokoli, na těch několika okamžicích už nezáleží."

Přesto se ovšem vzpřímila a otočila se ke Gurkovi: "Vylez na kopec a rozhlížeš se kolem, ano?" vyzvala ho. K jejímu překvapení tentokrát Gurk vynechal jakoukoliv nevhodnou poznámku, poslušně se otočil a vypůjčil si od Skuddera dalekohled.

Pak hned odešel.

"No, tak jak to bylo?"

"Byli jsme přepadeni," začala Net. "Byl to... jediný muž. Zabil Arsona, Barta a všechny, kdo byli v centrále. Zůstala jsem ležet a předstírala jsem, že jsem mrtvá. Proto mne přehlédli, ale slyšela jsem hluk boje..."

"Říkáš, že byl sám?" Pochyby ve Skudderově hlase nebylo možno přeslechnout.

Net přikývla. "Vypadal tak nevinně," řekla. "Bylo... bylo mi ho skoro líto, když ho Arson přivedl..."

Tichým, ale už klidným hlasem začala vyprávět, co se stalo.

Nikdo ji nepřerušoval, ale Charity vrhla tu a tam pohled k ostatním a rozhodně jí neušel stále ustaranější výraz na Skudderově tváři.

Uběhlo deset minut, než byla Net se svým líčením u konce.

Během svého povídání se trochu vzpamatovala. Teď už zase byla schopna sama sedět mezi Charity a Skudderem a tvář měla pobledlou už jen strachem a nikoliv slabostí.

"A to všechno udělal jediný chlap?" řekl Skudder. Charity na něj tázavě pohlédla a žralok pokračoval: "Slyšel jsem o těch megabojovnících."

Jsou to jacísi uměle vyšlechtění supermani, šíleně rychlí a téměř nezranitelní."

"To je pravda," řekla Net. "Ani jsem nepostřehla, jak na Barta skočil. Bart ho zasáhl laserem, ale jemu to neudělalo vůbec nic."

Nikdo nic neříkal. Skudder měl najednou tvář jako z kamene a také Charity cítila vztek a lítost zároveň, když si vzpomněla na širokoplecého žraloka se zelenou loknou vlasů. Neznali se s Bartem dost dlouho, aby se mohli skutečně spřátelit, ale měla toho dobráckého obra, který si tak rád hrál na grobiána, docela ráda. A byl to Skudderův přítel - jeden z mála, které měl.

"A kde je teď?" zeptala se.

"Myslím, že vás hledá," odpověděla Net. "Vzal si jednu z motorek a odjel do města."

"Říkáš, že to bylo před hodinou?" zeptal se Skudder.

Net přikývla. "Přibližně. Nevím, jak dlouho jsem jela."

"Takže to znamená, že teď je v bytě u Angeliky," pokračoval Skudder vztekle. "Pokud ho něco nezdrželo, ví už, co se stalo."

"O důvod víc, abychom už neztráceli čas," dodal Kent. "Když si pospíšíme, stihneme to."

"Stihneme co?" zeptal se Skudder.

"Vrátit se na základnu," odpověděl Kent téměř zlostně.

"A proč?" zeptal se Skudder.

"Proč?" Kent se zhluboka nadechl. "Jsou tam mí přátelé!" vyštěkl vztekle. "Vás možná osud mých přátel

nezajímá, ale já se musím o své lidi postarat! Možná je ještě někdo z nich naživu a potřebuje pomoc. Kromě toho se tam můžeme bránit daleko lépe než tady!"

"Nesmysl!" řekl Skudder ostře. "Slyšel jsi, co říkala Net. Jestli nás dopadne, zabije nás stejně jako Barta a tvoje kamarády. Musíme..."

"Kent má pravdu, Skuddere," přerušila ho Charity. "Musíme zpátky."

"To je sebevražda!" bránil se Skudder. "Jak dlouho si myslíš, že mu potrvá, než si dá dvě a dvě dohromady a přijde na to, co jsme udělali? Nejpozději za hodinu bude zase na základně!"

"Neříkám taky, že tam na něj budeme čekat," odpověděla Charity, jak nejkldnější mohla. "Ale potřebujeme motocykly a potraviny."

Všechnu výzbroj máme v táboře rebelů. Jak dlouho si myslíš, že mu dokážeme unikat pěšky?"

"Přivezla jsem sebou Bartův laser," řekla Net. "Visí na motorce. Měla jsem přinést i další zbraně, ale dostala jsem strach."

"Tak tady na něj počkáme a až se objeví, rozstřílíme ho na cucky," řekl Skudder.

"Bart ho zasáhl, Skuddere," řekla Net klidně. "A ta zrůda ani nezpomalila."

"Musíš se mýlit," řekla Charity zmateně. "Bart měl zbraň ze stanice v krytu."

Charity se zkroušeně vzdálila o několik kroků. Cítila hrůzu, zoufalství a bezmocný vztek. Přitom nepotřebovala v té chvíli nic naléhavější než jasnou hlavu. Jejich situace byla, mírně řečeno, zoufalá.

Nerozhodně se rozhlížela kolem sebe. Třemi směry ležela monotónní poušť a jen na východě se tyčil bizarní mohutný stín, jehož silueta se při stmívání začala rozplývat. Shaitaan. Téměř bezděky přejela prsty po řetízku od Angeliky, který si zavěsila kolem krku. Byl...

"Někdo jde!" zvolal Gurk z vrcholu vyhlídky.

Charity jako by píchla vosu. Prudce se otočila a vyběhla.

Přesto byl Skudder zase rychlejší. Když Charity dorazila ke skřetovi, byl už Skudder u něj a vytrhl mu dalekohled z ruky.

"Kdo je to?" zeptala se Charity bez dechu. Skudder neodpověděl hned, ale několik vteřin upřeně zíral do dalekohledu. Potom ho nepodal Charity, ale Net, která k němu mezitím dorazila i s Kentem a Lydii. Net se jen krátce podívala a vyděšeně sebou škubla, takže její odpověď byla vlastně zbytečná.

"To je on!" řekla. "No!"

Roztřesenýma rukama podala Charity dalekohled.

Charity změnila parametr zvětšení elektronického zaměřovače a z černého bodu byl najednou oprýskaný Harley Davidson, v jeho sedle spočívala urostlá postava s černými vlasy. Charity neviděla obličej, ale nebylo to zapotřebí: Muž měl na sobě jednoduchou matně černou bojovou kombinézu, na jejíž hrudi se skvělo "M", ovinuté plameny.

"Dones mi laser," požádala.

Slyšela, jak Net vstala a rychle odešla. Charity ovšem nesundala dalekohled z očí. Megabojovník jel velmi rychle a tak obratně, že by závisť zbledl i Skudder a jeho žraloci. Ale vlastně vůbec nevypadá nebezpečně, pomyslela si Charity. Naopak, ten jeho příjezd je přímo legrační.

A pak tady bylo ještě něco - jenže toho si všimla až po několika vteřinách.

"Není raněný," řekla.

"Možná ho střela jen škrábla," namítl Skudder.

Charity zavrtěla hlavou. "Ne. Net se určitě mýlí. Nemá na obleku jediný šrám. Bart asi přece jen střelil vedle."

Net se vrátila a podala jí Bartův laser.

Charity letmo zkontrolovala indikátor nabíjení - baterie byly ještě ze sedmdesáti procent nabity - nastavila zbraň na maximální koncentraci paprsku a zároveň na nejvyšší energii a podívala se do zaměřovače. Vzápětí opět namířila na motorku.

Za těch několik okamžiků, kdy ji nesledovala, se přiblížila hrozivě rychle.

"Nespěchej," řekl Skudder tiše.

Charity přikývla. Prst se přiblížil ke spoušti, ale zatím se jí nedotkl.

Jestli je pravda jen část z toho, co říkala Net, pak Charity zbývá pouze tento jediný výstřel. Mířila velmi pečlivě, ještě jednou zbraň odložila, protřela si oči a zamířila znovu.

Ze zeleného krystalu na konci laseru vylétl tenký, nesnesitelně oslnivý paprsek a motorka s jezdcem zmizela v oranžově rudé ohnivé kouli, která najednou nad pouští vzplála jakoby z ničeho nic.

Charity oslněna zábleskem přivřela oči, napočítala v duchu do pěti a pak se zase podívala optikou zbraně.

Tam, kde před chvílí byla motorka, vřel písek. V širokém okolí tohoto místa ležely kovové trosky a o kus dál temná postava, z níž šlehaly drobné plaménky. Charity kupodivu necítila žádné uspokojení z toho, že protivníka zabila. Nedostavila se ani úleva. Ať už udělal cokoliv a ať byl na jakékoliv straně, ten tvor byl člověk, nebyla to hmyzí zrůda odkudsi z vesmíru.

Beze slova vstala, zajistila laser a otočila se.

"Megaman!" řekl Gurk ironicky. "Chachacha!"

10

Bolest. Agónie. Strach. Kyl ještě nikdy nezažil taková muka.

Jeho vzpomínky byly vymazány, byly pryč, shořely na troud stejně jako jeho tělo.

Nevěděl už, kdo je, co je, kde je. Kylovo myšlení se zúžilo na jeden jediný, do běla rozžhavený bod uprostřed

prázdnoty, na bod jasnější než prudce sálající slunce, který se skládal pouze z bolesti a nepředstavitelných muk a v němž bylo pouze místo pro bolest a agónii - a pro touhu zemřít.

Ale nezemřel. Jeho tělo bylo ovšem zraněno hůř než kdykoliv předtím. Bylo spálené a nepředstavitelná síla ho odmrštila na balvan, zavalily ho pak do ruda rozžhavené kusy horniny, potřísnil ho benzín a zasypala žhoucí láva. Pořád ještě ovšem žil.

Poznal v pravém slova smyslu peklo, prošel plameny podsvětí a zakusil žár ohně, ale kdesi v jeho těle, které už nebylo ničím víc než pouhým chuchvalcem plazmy, se chvěl život.

Buňky se měnily. Spálená tkáň začala regenerovat, nervy a svaly, které byly zničeny, dorůstaly s fantastickou rychlostí, začínaly se vytvářet kosti.

Dokonce i ti, kteří Kyla zkonstruovali, by patrně užasli nad tím, jak dokonale fungoval regenerační mechanismus jeho těla.

Uběhly hodiny, které připadaly Kylovi jako věčnost. Nastala noc a s ní přišel i chlad, který působil jeho zohavenému tělu další nesnesitelné bolesti. Kylovi se chtělo křičet, kdyby mohl, a nejráději by se byl zabil, kdyby toho byl schopen.

Když se nocí ozvala první exploze, Charity se instinktivně přikrčila.

Během zlomku vteřiny proměnil oslnivě bílý ohnivý kotouč poušť v bizarní černobílý obraz plný stínů a tvarů a za necelou vteřinu se nad kopci ozvalo ohlušující dunění. Nocí už teď nezářila žhnoucí koule, ale mihotavá zář plamenů. V poskakujícím žlutém a červeném světle bylo vidět létající kotouče na obloze jen v obrysech, jako příšery z hrůzostrašného snu, které se zjevily jakoby z ničeho nic. Vrhaly k zemi oslnivé plameny a zase mizely kdesi ve tmě, naprosto tiše jako přízraky - jenže tisíckrát nebezpečnější.

Charity se opatrně shýbla k zemi, otočila se a po kolenou a loktech se odplazila k ostatním, kteří se ukryli ve škvíře mezi dvěma balvany. Pro pět osob tady bylo málo místa, ale byla to široko daleko jediná možnost úkrytu před útočníky ze vzduchu. Charity nepochybovala ani na okamžik o tom, že létající zabijáci jsou vybaveni nejen zbraněmi, ale i všemožnou zaměřovací technikou.

Teprve když se dostala do bezpečného úkrytu za balvany, odvážila se zase postavit a nadechnout. Ucítla v krku horký vzduch.

Byli téměř dvě míle od vchodu do podzemního úkrytu rebelů, a přesto vnímali žár exploze tak intenzivně, jako by stáli rovnou vedle.

Kent na ni upřeně hleděl. Neříkal nic, ale Charity si všimla zoufalé naděje v jeho očích. I ona mlčela a jen naznačila zavrtění hlavou.

Přesto se prudkým pohybem otočila ke Kentovi. Tam už určitě nikdo nežije. I kdyby někdo z Kentových přátel přežil útok megabojovníka - smršť laserových střel a bomb, které Danielovy létající kotouče chrlily už dobrých dvacet minut, nemohl přežít nikdo.

Zase jsme měli štěstí, napadlo Charity. Když se létající kotouče objevily, byla i s ostatními vzdálena necelé dvě míle od zamaskovaného vchodu do podzemního areálu. A pravděpodobně jen naprogramování těch létajících strojů vděčilo za to, že zůstali naživu. Letouny vybombardovaly tajnou základnu rebelů důkladně už během prvních pěti minut. Teprve pak se rozptýlily po okolí a hledaly, jestli nepřehlél někdo v okolí. Kdyby útočníci začali s plošným bombardováním hned, Charity a její přátelé by neměli šanci.

Charity sáhla po láhvi s vodou, kterou měla u opasku. Hrdlo ji pálilo od suchého žáru, který dýchala. Odolala ovšem pokušení napít se. Nikdo z nich nedovedl odhadnout, jak dlouho ještě budou muset zůstat v úkrytu nebo kdy najdou vodu.

"Vypadá to, že jsme toho hošana vyřídili trošku pozdě," řekl najednou Gurk.

Skudder a Lydia vůbec nezareagovali. Kent se na skřeta zadíval napuštěnými očima, zatímco Charity chvíli trvalo, než pochopila, co tím myslí.

"Toho megamana?"

Gurk přikývl. "Určitě už nahlásil, kde je úkryt rebelů."

"To nemyslím," řekl Skudder najednou.

"Jak to?" Kentův hlas zněl ostře a téměř nepřátelsky. Ale urostlý indián se tím nenechal ani v nejmenším vyvést z míry.

"Protože to by zasáhli mnohem dřív," odpověděl s bohorovným klidem. Kývnutím hlavy pak ukázal směrem k peklu, v němž letouny proměnilly úkryt rebelů. "Jestli chcete znát můj názor, pak od počátku věděli, kde ten úkryt je."

"To je nesmysl!" protestoval Kent. Téměř vykřikl. Ruce se mu chvěly. Skudder chtěl něco namítnout, ale Charity na něj vrhla rychlý spiklenecký pohled a téměř neznatelně zavrtěla hlavou. Skudder pochopil a mlčel.

Přitom všichni, včetně Kenta, věděli, že Skudder má pravdu.

Na této planetě se zřejmě nemohlo stát nic, o čem by okupanti nevěděli.

Kentovi lidé však nepředstavovali doposud žádné vážné nebezpečí, protože to v podstatě nebyli rebelové, ale jen velké děti, které si hrály na válku a neodvažovaly se něco podniknout. K tomu stačilo pravidlo stovky, pomyslela si Charity trpce. Možná bylo to, co právě prožili, odpovědí na smrt Angeliky.

A Kent, jako by četl její myšlenky, právě v té chvíli otočil hlavu a upřeně se zadíval na Lydii. "To je tvoje vina," řekl. "Nestalo by se to, kdybys..."

"To stačí," přerušila ho Charity ostře. Kent chtěl vybuchnout, ale podívala se na něj tak zuřivě, že zmlkl.

"Skutečně nezáleží na tom, proč to dělají," řekla rozhodně. "Když se teď začneme mezi sebou hádat, má Daniel vyhráno."

"To už se stejně stalo!" vyštěkl Kent. "Zatraceně, jak dlouho si myslíš, že budeme ještě naživu?" Ukázal na hořící pláň před nimi, postavil se a udeřil se do balvanu nad sebou. Ale ani se neušklíbl. "Co myslíš? Jak daleko se dostaneme bez vody pěšky? Zpátky do města nemůžeme a pouští je to do nejbližší osady dvě stě mil! A to už vůbec nemluvíme o tom, že se to tady bude zítra hemžit Jezdci!"

Charity na něj pohlédla vyčerpáně i tázavě. Na Kentově tváři se objevil vítězoslavný, zlý úsměv.

"Má pravdu," řekla Lydia. Po několika hodinách to byla první slova, která pronesla. Charity byla přesvědčena, že Lydia vůbec nevnímá, co se kolem ní děje. "Přijdou vždycky, když na něco zaútočí letouny."

"O důvod víc, abychom odtud zmizeli," řekl Gurk.

"A jak?" Skudder ukázal na prudce se míhající stíny na obloze.

Palba pomalu ustávala, ale na trosky se neustále vrhaly jednotlivé létající stroje a vypouštěly salvy z laserových kanónů. "Střílejí na všechno, co se hýbe!"

"Jsou jenom čtyři," odpověděl Gurk. "Mohli bychom je sestřelit!"

"Aby se jich tady za pět minut objevily čtyři stovky, že?" zeptal se Skudder. "Ty ses zbláznil, trpaslíku!"

"Máš snad lepší nápad, ty bidlo?" odsekl Gurk jedovatě.

"Přestaňte se hádat," přikázala Charity stroje. Zatím si nevěděla rady. Nemohou zůstat tady a jen čekat, co se stane. Ale nemohou ani pryč. I kdyby se jim navzdory vši logice podařilo uniknout z dosahu letounů, nebylo vlastně kam utéci. Tedy téměř ne, pomyslela si Charity.

Pohledem pátrala po rozmazaném stínu Shaitaanu. Gigantická stavba byla příliš daleko, než aby ji bylo možné v noci vidět, ale tu a tam se od kovových věží odrazilo světlo, takže se chvílemi objevovaly jejich obrysy a zase mizely ve tmě. Charity se pokoušela odhadnout vzdálenost ke stavbě. Mohlo to být pět mil, ale stejně dobře i padesát.

Nevěděla ani, jak je ta monstrózní budova velká.

"Vím, nač myslíš," řekl najednou Gurk. Charity vzhledla a teprve teď si uvědomila, že se na ni upřeně dívá nejen Gurk, ale i ostatní. "To je nemožné."

"Není," řekla Lydia. "K okraji smrtící zóny je to jen pět mil.

Když dorazíme až tam, mohli bychom přivolat kluzák."

"Aha," řekl Gurk ironicky. "A co potom?"

"V Shaitaanu téměř nejsou strážní," odpověděla Lydia. "Je to posvátné místo. Nikdo by se neodvážil znesvětit ho."

"A potom?" řekl Gurk stejně ironicky. "To v pěti zaútočíme na Shaitaan a vyhlásíme tam nezávislou republiku?"

"Nesmysl," odpověděla Charity ostře. "Nemám v úmyslu tam jít." Rukou se dotkla přívěsku na krku. "Ale možná bychom se mohli zmocnit kluzáku. Jsou dost rychlé. Než si všimnou, co děláme, budeme o sto mil dál."

"Nebo nás rozstřílejí na atomy," dodal jízlivě Gurk. "Musíme..."

"Umiš s tím lítat, nebo ne?" přerušila ho Charity.

Gurk zaváhal. Charity napadlo, že ještě před několika hodinami by řekl ne. Ale od incidentu v bytě Angeliky věděli všichni, že se vyzná v technice útočnicků víc, než přiznal. Po chvílce neochotně přikývl.

"Potřebujeme dítě," řekla Lydia najednou.

"Dítě?" zopakovala překvapeně Charity.

"Úlohou kněžík je přivádět do chrámu děti," připomněla jí Lydia.

"A je to jediný důvod, proč smějí vstoupit do Shaitaanu."

"A kde, Čertu, máme vzít dítě?" zeptala se Charity. "To ho snad máme ukrást?"

"Kojenec by byl ideální," odpověděla Lydia. "Ale někdy berou i starší děti. Ne často, ale stává se to."

Charity nechápavě zamrkala - a pak se najednou usmála, když se podívala stejným směrem, jako Lydia.

"To ne," řekl Gurk. "To tedy rozhodně ne!"

Charity se usmála ještě víc a pak se zasmál i Skudder.

A Gurk řekl ještě jednou a mnohem energičtěji: "To tedy rozhodně ne!"

Po jisté době, za hluboké noci, otevřel megaman oči a vstal.

Cítil bolest, nesnesitelnou bolest. Téměř ho zničili. Ale přežil. Oči ještě fungovaly, stejně tak ruce a nohy. Tupě cítil, jak se mu do pochroumaného těla vrací síla. Opět si zřetelně vzpomínal, že má úkol.

Má najít Charity Lairdovou a zajmout ji. Na ničem jiném nezáleží.

Učinil krok a pak další. Opět ho přemohla bolest. Najde ji, i kdyby ho to mělo stát život. Teď ale ještě nesmí zemřít.

Kyl viděl, kde je. V poušti. Kolem něj bylo temno a ticho - a přece tady musely být stopy. A on je najde. Charity Lairdová si musí myslet, že je mrtev. Možná nebude opatrná a dopustí se chyb. A on pak bude moci udeřit tím silněji.

"To je naprostý nesmysl!" zaskřehotal Gurk. "Nenaletí na to.

Hned na to přijdou!"

"Na tom nezáleží," odpověděla Charity. "Stačí, když přistanou.

Všechno ostatní už vyřídíme my." Rukou si zajela ke zbrani po boku a usmála se tak povzbudivě, jak jen dokázala. Její plán měl tolik děr jako rybářská síť. Gurk měl naprostou pravdu - bylo to šílenství.

Ale neměli už na vybranou.

Gurkova odpověď zazněla zpod mohutného slamáku jen velmi nezřetelně. Nasadili mu ho proto, aby alespoň

provizorně zakryli jeho obrovskou hlavu. Skřeta by pravděpodobně rozvzteklilo ještě víc, kdyby jen tušil, jak legračně vypadá v přestrojení, které daly Charity a Net dohromady ze zbytků Angeličiných šatů. Dokonce i Charity jen stěží potlačila smích. Mohla jen doufat, že Lydia má pravdu a na palubě kluzáku, který pro ně přiletí, skutečně nebudou lidé. Hmyzí bojovník z Moronů možná na to přestrojení skočí, člověka by nedoběhli.

"Výborně," řekla. "Teď se ukryjte."

Net, Kent a Skudder zmizeli beze slova mezi balvany, zatímco Lydia se postavila vedle Gurka a vzala ho za ruku. Měla teď na sobě stejné oblečení jako Charity - barevně vyšívané roucho, lesknoucí se rudou, černou a zlatou barvou, které halilo její postavu až po kotníky.

Tvář měla zastíněnou špičatou kapuci a na rukou jí zářily po lokty dlouhé rukavice ze zlaté tkaniny.

Byly to jedny z obřadních šatů, které vzali Angelice ze šatníku, stejně jako dvě berly ze zlatě se lesknoucího kovu. To vše patřilo k výbavě knězek Shaitu.

Charity se v těch šatech necítila dobře. Připadala si svým způsobem stejně směšná jako Gurk. Ale připadalo jí, že už chápe, proč oděvy a uniformy, které útočníci dali k dispozici svým lidským pomahačům, vypadají vesměs jako z laciného vědeckofantastického filmu ze šedesátých let - protože přesně odtamtud také byly. Černá lakovaná kůže a róby ze zlata - primitivní, ale působivé. Poručík Stone byl skutečně dobrým poradcem.

Téměř proti své vůli uchopila Gurka za druhou ruku a pevně ji stiskla, takže Gurk teď opravdu vypadal jako dítě, které mezi sebou vedou dvě ženy. Druhou rukou zašmátrala po těžkém, zlatavě lesklém přívěšku na krku, chvíli zaváhala a pak odhodlaně stiskla polodrahokam, který byl do něj zapuštěn. Cítila, jak umělý rubín trochu povolil a vmáčkl se dovnitř. Kdesi tam v té bizarní budově se teď zřejmě rozsvítila kontrolka.

Čas jako by se zastavil. Lydia řekla, že to nepotrvá dlouho.

Malá skupinka kluzáků byla neustále v pohotovosti, aby mohla zareagovat na zavolání některé z knězek. A těch pět mil smrtící zóny bylo pro kluzáky hračkou. Ale čas je relativní a Charity během následujících dvou minut prolétla hlavou celá řada důvodů, proč jejich plán nemůže vyjít. Jenže teď už nebylo cesty zpět.

"Blíží se," řekl Gurk.

Charity vzhledla, ale trvalo ještě několik vteřin, než spatřila drobný blyskavý bod, který se odpoutal od spirálovité věže a pohyboval se jejich směrem. Srdce se jí rozbušilo.

"Teď máme poslední šanci," zakňoural Gurk. "Ještě můžeme zmizet. Jestli máte rozum, tak..."

"Drž klapačku!" okřikla ho Charity.

"Pche!" odsekl Gurk, ale poslušně zmlkl.

Kluzák se blížil velice rychle. Jako téměř všechny letouny okupantů se podobal kotouči, ale byl větší než většina ostatních kluzáků a přes jeho základnu se táhl zlatě lesklý špičatý hřeben. Napravo a nalevo od něj byly dva průzory z kouřového skla. Na první pohled se ta věc podobala lebce ocelového draka.

Kluzák zpomalil a vypadalo to, že se chystá k přistání. Pak ale najednou změnil směr a velkým obloukem přeletěl těsně nad balvany.

Charity sebou zděšeně škubla.

"Co to dělá?" zašeptala.

"Nevím," odpověděla Lydia stejně tiše. "Normálně přistávají hned."

"Hledá si dobrou palebnou pozici," ucedil jedovatě Gurk.

"Hned jsem vám říkal, že je to šílenství!"

Asi má pravdu, pomyslela si Charity. Ale jestli ano, pak jsme to poznali dost pozdě.

Létající předmět dokončil kruh a pomalu začal klesat. Charity zaregistrovala letný pohyb za tmavými skly a téměř ve stejném okamžiku si všimla dvou krátkých trubek zakončených matně lesklými krystaly, které bylo vidět po obou stranách letounu. Kluzák byl tedy vybaven nebezpečnými zbraněmi.

Kluzák se snašel téměř neuvěřitelně pomalu. Jeho zploštělá spodní strana se dotkla země. Zaviřil písek.

Charity si instinktivně přidržela kapuci a také Gurk rychle zvedl ruce a chytil si slamák.

Dítě s tváří stoletého starce by nepřesvědčilo patrně ani Morony.

Když bouře utichla, kluzák přistál. Se zabzučením se otevřely úzké dveře a v otvoru se objevila bizarní postava mravence.

Nechystala se ovšem z letounu vystoupit.

"Jdeme," zašeptala Lydia. "Nic nedělejte. Jen prostě pojdte za mnou."

"Šílenství," zašeptal Gurk. "To je...."

Charity mu trochu víc stiskla ruku a zbytek toho, co chtěl Gurk říci, zaniklo v bolestném zasténání.

Mravenec ustoupil stranou, aby je vpustil dovnitř, ale Charity připadalo, že přímo fyzicky cítí nedůvěru v jeho hmyzích očích. Tohle nemůže dopadnout dobře.

Samozřejmě to dobře nedopadlo.

Stvůra nechala klidně projít Lydiu, ale když chtěl do kluzáku nastoupit Gurk, zvedl netvor dvě ze čtyř rukou a udělal strohý, rozkazovací posunek. Třetí ruka mu visela volně u boku, zatímco čtvrtá se jakoby náhodou přiblížila ke spoušti jedné ze čtyř laserových zbraní, které měl zastrčené za opaskem. Ozvalo se hvízdnutí a cvaknutí.

"Co chce?" zeptala se Charity.

Lydia odpověděla podobným zvukem, jako vydal mravenec a pak se otočila k Charity. "Ptá se, kdo to je," řekla. "Myslím, že chce vidět jeho tvář."

"Toho jsem se bála," řekla Charity s povzděchem. "Řekni mu, že mám zvláštní zplnomocnění."

Lydia na ni překvapeně pohlédla, ale poslušně se otočila k Moronovi a opět vyloudila řadu nesrozumitelných hvízdavých zvuků.

Téměř podvědomě si Charity Umiňovala, že se Lydie zeptá, jak to, že ovládá řeč okupantů. "Chce ho vidět," řekla Lydia.

"Jistě. Okamžik, prosím. Charity pustila Gurkovu ruku, sáhla si pod roucho a vytáhla minisamopal z pouzdra. Neudělala tu chybu, že by zbraň vytáhla zpod roucha, protože věděla, jak šíleně rychle dokážou čtyřruční být.

"Počkej," řekla najednou Lydia. "Nemůžeš..." Charity stiskla spoušť. Na pravé straně zlatého roucha se objevilo na deset drobných dýmajících dírek se zuhelnatělými okraji a v téže chvíli z hrudního pancíře čtyřrukého tvora vytryskly jiskry. Zrůda zaskřehotala leknutím a bolestí, groteskním pohybem zavrávala dozadu a dopadla na stěnu.

Gurk vyjel a uskočil stranou, když se střely odrazily od stěn a zasvíštěly vzduchem.

Charity klidně vytáhla zbraň zpod svého roucha a sklonila se nad hmyzím bojovníkem.

"Pozor!" vykřikla Lydia. "Tady je další!" Ve dveřích přetlakové komory se objevila černá postava. Zaznělo pronikavé, neuvěřitelně silné zahvízdnutí. Charity instinktivně uskočila a snažila se zbraň zvednout, jenže tentokrát byla příliš pomalá.

Čtyřruký se nepokusil na ni vystřelit. Pravděpodobně věděl, že by se sám zničil, kdyby v tak malém prostoru uvolnil všechnu energii.

Místo toho se celou vahou vrhl na Charity.

Měla pocit, jako by na ni najel parní válec. Moron byl o dvě hlavy vyšší než ona a přitom tak vychrtlý, že vypadal téměř směšně. V jeho pavoučích údech byla však neuvěřitelná síla obřího hmyzího tvora.

Odmrštíł Charitinu ruku stranou. Samopal odlétl pryč a narazil na stěnu. Pak se čtyři paže mravenčího bojovníka ovinuly kolem jejího těla a chystaly se ji rozmačkat.

11

Kyl už kráčet plynuleji. Stopu kapitána Lairdové ztratil už poněkolikáté, ale vždy ji zase našel, a tentokrát cítil, že je velmi blízko.

To, co se odehrávalo v Kylovi, už nemělo téměř nic společného s počítačovými myšlenkovými postupy megamana. Ve skutečnosti neuvažoval. Od jeho procitnutí uplynulo několik hodin a on kráčet mlu za mlčí, ale poháněl ho spíše instinkt a onen naprosto jasný příkaz, který jako by byl vepsán žhavým písmem do jeho mozku a který odsouval vše ostatní do ústraní: Musí najít Lairdovou a živou ji přivést Danielovi.

Po tom téměř ničujícím úderu začal Kyl opět pomalu dostávat své tělo pod kontrolu a věděl, že to potrvá nanejvýš několik hodin a bude opět při síle. S jeho vzpomínkami nebylo ovšem něco v pořádku.

Na spousty věcí se prostě nemohl upamatovat. Většina života, který vedl předtím, než ho zasáhl laserový paprsek, byla z jeho paměti vymazána. Zato se mu zjevovaly obrazy, které neuměl zařadit - vzpomínky zvláštního, neskutečného, bizarního druhu, které mohly pocházet pouze z jakéhosi hrůzostrašného snu, a přesto působily jako skutečnost.

Vzpomínky na místa, kde nikdy nebyl.

A bolest, nejintenzivnější vzpomínka na téměř nepředstavitelná muka, ještě horší než ta, která protrpěl v uplynulé noci. Jenže tyto pocity a vzpomínky přicházely vždy jen na několik okamžiků.

Většinu noci strávil v tupém stavu polobdění.

Kyl se zastavil, změnil trochu ohniskovou vzdálenost očí, aby se chránil před prudkým slunečním světlem a zadíval se na východ.

Ve vzdálenosti několika mil se rýsovala silueta věží a arkýřů Shaitaanu a před ní rozlehlá monotónní hnědá smrtící zóna. Lairdová byla někde mezi ním a hranicí této oblasti. Nevěděl ovšem kde. Kam až dohlédl, viděl pouze rozeklané skály a hnědé, rovnoměrně vytvarované písečné duny. Vypadaly jako rubáš tohoto světa. Bylo to vše, co zde zbylo po kdysi kvetoucí civilizaci.

Co ho to jen napadá?

Kyl byl zmaten. Cítil, jak se mlha horečky a temných, téměř zvířecích instinktů v jeho hlavě trochu rozplývá, ale místo ní se nedostavovalo obvyklé logické myšlení, nýbrž spousta zmatených a děsivých pocitů. Pohled na spálenou pláň ho naplnil vztekem, aniž věděl proč.

Zahnal své znepokojivé myšlenky a pokusil se soustředit na svůj úkol. Směr, jímž Lairdová utekla, připouštěl jediný logický závěr, ať se zdál Kylovi sebe méně pravděpodobný: Daniel měl pravdu. Lairdová a ostatní se skutečně pokoušejí proniknout do Shaitaanu, aby se dostali k transmittéru, a tím k cestě do New Yorku. Jejich situace musela být bezvýchodná, když zvolili tak zoufalý krok.

Kyl překontroloval pečlivě zbraně. Malý zářič explozi jako zázrakem vydržel, ale byl poškozen. Kontrolka dobíjení indikovala pouze osm procent normálního výkonu a pod ní svítilo drobné červené světélko. Bylo docela dobře možné, že pokusí-li se z té věci vystřelit, exploduje mu v ruce.

Zastrčil zbraň zpět a chtěl vykročit, když tu spatřil něco, co ho přinutilo zarazit se - z jedné z věží Shaitaanu se značnou rychlostí blížil kluzák.

Kyl vyběhl. To nemohla být náhoda. Teď náhle pochopil, jak se Lairdová chce do Shaitaanu dostat. Kyl si jen nebyl jist, jestli má obdivovat její chladnokrevnost, nebo se rozčilovat nad její hloupostí.

Copak si skutečně myslí, že ukradená róba a vysílač postačí k tomu, aby oklamala posádku letounu? Bylo to k smíchu a za určitých okolností to bylo i smrtelně nebezpečné. Strážníci v Shaitaanu měli velmi jednoznačné pokyny. Převlek poznají a Lairdovou i všechny její průvodce zabijí. Nezaváhají ani vteřinu. A to se nesmí stát.

Jeho úkol zní, dovést ji za každou cenu Danielovi živou! Kyl běžel, jak nejrychleji dovedl, ale samozřejmě to nestačilo. Kluzák se přibližoval - a začal klesat. Kyl rychle vypočítal bod, v němž se kluzák dotkne země. Dobře půldruhé míle před ním a tudíž i při Kylově značné rychlosti příliš daleko, než aby stihl doběhnout k Lairdové včas.

Rozhodl se, že alespoň zčásti odloží maskování a vystaví se tím riziku, že ho Lairdová pozná. Bleskurychle změnil směr a vyběhl na písečnou dunu. Kluzák se ještě vteřinu řítí v ostrém úhlu k zemi, ale když ho posádka letounu na vrcholku duny zaregistrovala, náhle změnil směr a téměř volným pádem mířil na Kyla.

Ten se rychle stáhl za dunu. Na okamžik spatřil Lairdovou - alespoň se mu zdálo, že jedna z těch tří postav na okraji smrtící zóny musí být kapitán Lairdová. A jestli měl alespoň trochu štěstí, jeho si nevšiml. Kyl na sebe pohlédl. Stejně jako jeho tělo změnil se alespoň zčásti i jeho chameleonovitý oblek. Černá, zcela syntetická, zcela organická látka pořád ještě na něm visela v cárech a tu a tam na ní byly odporně zuhelnatělé skvrny, které se nikdy nezahojí - ale ohnivé "M" na hrudi a na zádech kombinézy bylo vidět zcela zřetelně. Kyl jen doufal, že ještě funguje impulsní čidlo v molekulární struktuře oděvu. Jestli se kluzák přiblíží a jeho palubní počítač nezachytí dohodnutý signál, bude spálen na prach ještě předtím, než bude mít příležitost této chyby litovat.

Kluzák se přiřítí, udělal nečekaně rychlou otáčku doleva a jako dravec z kovu a skla se vrhl na Kyla. Zářivé krystaly dvou těžkých palubních laserů začaly zářit výhružnou rudou barvou - a zhasly.

Kyl si s úlevou vydechl, když se nad ním kluzák na několik vteřin zastavil. Za průzory zahlédl pohyb dvou sluhů. Buď ještě fungoval vysílač jeho kombinézy, nebo na ní ti dva tvorové zahlédli rudé "M" a nevěděli, co mají dělat.

Kyl zašmátral po spínači na zuhelnatělých zbytecích opasku a stiskl ho. V miniaturním přijímači v pravém uchu to cvaklo.

Vysílač fungoval.

Ale očekávaná reakce se nedostavila. Buď osádka kluzáku jeho volání vůbec nezachytila, nebo on nebyl schopen zachytit jejich odpověď.

To bylo špatné, ale Kyl neztrácel čas litováním. Místo toho opět zvedl ruce a dal osádce kluzáku znakovou řeč najevo, že je všechno v pořádku. Kluzák se nad ním nehybně vznášel ještě několik vteřin, pak zase rychle nabral výšku a odletěl zpátky.

Kyl utíkal dál. Získal vteřiny. Osádka kluzáku zareaguje na Lairdovou přesně tak, jak zněly její pokyny - a Kyl neměl vzhledem k výpadku vysílačky možnost tyto povely změnit. Utíkal dunami a vyběhl na další kopec.

Když kluzák přistál, byl od Lairdové a jejích společníků vzdálen necelé tři čtvrtiny míle. Neměl už ani šanci doběhnout tak, aby je mohl alespoň výkřikem varovat.

Ale mohl udělat něco jiného.

Nápor hmyzího bojovníka vymrštil oba z kluzáku. Charity cítila, že jí něco podrazilo nohy, bezmocně pak prolétla vzduchem, zatmělo se jí před očima a do čehosi narazila.

Bylo obrovské štěstí, že si při pádu nepolámala všechny kosti v těle - ale teď jí chtěl hmyzí bojovník chtěl definitivně zneškodnit.

Tenkýma, opancéřovanými rukama sevřel úžasnou silou horní polovinu dívčina těla a úplně jí vytlačil vzduch z plic. Chtěla vykřiknout, ale nemohla. Prudká bolest jí téměř připravila o rozum. Cítila, jak jí jedno z žeber pod obrovským tlakem povolilo a zlomilo se. Před očima jí naskočily rudé kruhy a v ústech najednou ucítila chuť krve.

Koutkem oka zaregistrovala, že se Gurk a Lydia současně vrhli na bojovníka, že se ho snaží od ní odtrhnout, nebo alespoň uvolnit jeho sevření. Zrůda ještě více přitlačila na žebra i na páteř.

Smrt, na kterou čekala, nepřicházela. Náhle jí připadalo, že celý svět vzplál v prudkém, oslnivě bílém světle, když paprsek koncentrované energie jen o centimetr minul její tvář a s neuvěřitelnou přesností se zavrtil do lebky Morona. Tvor zemřel bez jediného hlesnutí.

Šílené škrtící sevření jeho čtyř rukou povolilo a najednou cítila Charity pouze tíhu jeho ochablého těla.

Přesto bylo zapotřebí spojených sil Lydie i Gurka, aby z ní odstranili mrtvého hmyzího bojovníka. Charity zoufale zalapala po dechu.

Plíce jí pálily, jako by se pokoušela vdechnout kyselinové výpary a zlomené žebro zaplavovalo Charitino tělo vlnami nesnesitelné bolesti.

Na několik vteřin ztratila vědomí.

Skudder a Kent poklekli vedle ní, když tu se rudý závoj halící její zrak poněkud poodhalil. Kdesi se ozývalo pronikavé vztekklé skřehotání a právě ve chvíli, kdy Charity otevřela oči, zvedl Skudder laserový zářič a vypálil další ránu na cíl uprostřed kluzáku. Ozvala se tlumená exploze. Z otevřené přetlakové komory letounu vyšlehly plameny a vyvalil se černý dým.

"Rychle!" zvolala Lydia. "Má to nouzovou automatiku! Jakmile identifikuje útok, odstartuje!"

Skudder a Kent společně vyběhli, ale Charity se marně pokoušela vstát. Všechno se kolem ní točilo. Pokusila se vykročit, ale podklesla v kolenou a vděčně zachytila Lydiinu nataženou ruku. Ústa měla pořád ještě plná krve a bolesti v žebrech ještě více zesílily. Spíš než vlastní silou dorazila k přetlakové komoře kluzáku podpírána Net, Lydií a Gurkem a se sténáním se opřela o stěnu.

Podlaha se jim začala chvět pod nohama. Ozvalo se temné, stále silící dunění a téměř ve stejné chvíli se začala uzavírat vrata vnější přetlakové komory. Ne nějak rychle, ale nezadržitelně.

Vzápětí se začaly pohybovat i dveře vnitřní komory.

Net a Lydia táhly Charity dál a tentokrát se jim to podařilo skutečně o vlasek. Dveře komory jim zapadly těsně za zády. Charity se odpotácela o krok dopředu, pustila Netinu ruku a téměř zakopla o třetího hmyzího bojovníka.

"Jsi v pořádku?" zeptala se Net starostlivě a s obavou.

"Ano," odpověděla Charity a zavrtěla hlavou. Téměř se nemohla nadechnout. Měla pocit, jako by měla v plících skleněnou tříšť, která měnila dýchání v muka. Přesto ignorovala Netinu nataženou ruku a se zařatými zuby se potácela dál.

Místnost, v níž se nacházeli, byla v porovnání s velikostí létajícího objektu dosti malá. Dvěma trojúhelníkovitými průzory na přídi Charity viděla, že navzdory Lydiiným obavám letoun ještě neodstartoval, temné dunění pod jejich nohama však bylo stále pronikavější.

Zbývalo nanejvýš několik vteřin. A na nepatrný okamžik jí připadalo, že zahlédla, jak...

Ale to nebylo možné. Charity si nedovolila domyslet.

"Gurku!" Charity ukázala na podivné kontrolní přístroje a stupnice na řídicím pultu ve tvaru podkovy. "Hleď tu věc dostat pod kontrolu! Rychle!"

Ta slova byla naprosto zbytečná. Trpaslík už odhodil slamák a za vzteklého nadávání zkoušel zbavit se kusu látky, který se mu omotal kolem pravého ramene. Skudder přiskočil beze slova k němu, vytáhl nůž a látku rázně rozřízl, zatímco volnou rukou současně Gurka vtlačil do pilotního křesla za řídicím pultem. Gurk v něm zůstal sedět asi vteřinu. Právě tolik, kolik se Skudderem potřebovali, aby pochopili, že židle je koncipovaná pro dvoumetrové Morony - Gurk měl příliš krátké ruce, takže nemohl dosáhnout na přístroje. Zaklel a opět vyskočil.

Postavil se na špičky a začal cosi mumlat v neznámé řeči, zatímco prsty přejížděl po tlačítkách a spínačích.

"Jak je ti?"

Trvalo téměř vteřinu, než Charity pochopila, že tu otázku položil Skudder jí. Kde jenom ten člověk bere ten svůj klid, že v takové chvíli myslí právě na tohle? Přesto se vděčně usmála a odpověděla:

"Dobře. Alespoň jsem ještě naživu. Byla to zatraceně dobrá trefa."

Dotkla se dlaní tváře, na které pořád ještě jako by cítila horkost laserového paprsku. Kdyby se podívala rovnou do laserového blesku, byla by teď už asi slepá.

Skudder na ni pohlédl poněkud zmateně. "Jaká trefa?"

"Ta, kterou jsi..." Charity se zarazila a podívala se na gamalaser, který měl Skudder pořád ještě pověšený přes rameno. A teprve teď si uvědomila, že paprsek, který zabil Morona, byl bílý. Gamalaserové zářiče pracovaly s koherentním zeleným světlem. Přesto pokračovala:

"...kterou jsi zastřelil toho mravence."

"Jenže já ho nezastřelil," odpověděl Skudder. "Já... myslel jsem, že to byla Lydia. Nebo skřet."

"Ne?" ujistila se Charity a nechápala nic. "Tys na něj nevystřelil?"

"Ze stometrové vzdálenosti?" zeptal se Skudder. "Za koho mě máš?"

"Ale... když jsi to nebyl ty," zamumlala Charity, "kdo to potom byl?"

Tázavě pohlédla na Kenta, ale mladý rebel jen zavrtěl hlavou a zvedl samopal.

Skudder byl z nich jediný, kdo měl laserovou zbraň. "Možná na to přijdeme později!" řekl najednou Gurk.

"Pokud to bude ještě někoho zajímat." Svezl se od přístrojového pultu a zklamaně si povzddechl.

"Co se děje?" zeptala se vyděšeně Charity. "Dokážeš s tím odletět, nebo ne?"

"To... nedokáže nikdo," řekl Gurk pochmurně. "Co to má znamenat?" Kent se jediným skokem ocitl u něj a chytil ho za rameno tak drsně, že trpaslík vykřikl bolestí. Skudder se napjal, ale Kent trpaslíka pustil dříve, než musel zasáhnout.

"Myslel jsem, že s takovou věcíčkou dokážeš zacházet!" řekl Kent rozčileně.

"To bych taky dokázal!" odpověděl vztekle Gurk. "Jenže s touhle zrovna ne. To nesvede nikdo! Nemá... nemá to řízení!"

"A co je tohle?" Kent ukázal vyčítavě na změn ukazatelů, displejů, obrazovek a podivných stupnic na řídicím pultu.

"To jsou jenom kontrolní přístroje," řekl Gurk. "Ta věc nemá řízení, věřte mi. Musí... musí mít dálkové ovládání!" Najednou se prudce otočil. "Rychle odtud!"

Jako by to slovo bylo heslem, kluzák se právě v tom okamžiku vznesl.

Zrychlení bylo nepředstavitelné. Letoun byl doslova katapultován do vzduchu a Charity a ostatní se cítili, jako by do stali ránu kladivem. Klesli na podlahu. Země a obloha se před průzory roztančily v šíleném tempu. Letoun se prudce zvedl do výšky a současně se naklonil doleva.

Charity se zatajeným dechem počkala, až nesmírný tlak přetížení pomine a až ustane pocit, že ji pěst nějakého obra tlačí ke kovové podlaze.

Zlomené žebro ji bolelo stále víc a Charity musela při každém nádechu potlačit výkřik.

Přesto na to všechno zapomněla, když se zvedla a podívala s oknem ven.

Krajina za průzory přestala dělat přemety. V obou trojúhelníkovitých oknech byl teď vidět už jen Shaitaan. Přibližoval se velmi prudce.

12

Místnost byla nesmírně velká - stěny z železa nahlodaného rží se ukrývaly za těžkými tapetami z hedvábí a dalších drahocenných látek. Tu a tam visely obrazy. Zařízení by se hodilo spíš do některého z evropských muzejí než do nejvyšší věže Shaitaanu. Přísně vzato pocházel nábytek z paláců. Stejně tak obrazy byly ukradeny z nejhodnotnějších uměleckých sbírek planety.

Daniel si tuto místnost zařídil podle svého osobního vkusu.

Nemusel brát ohled na náklady - měl přece k dispozici poklady celé planety a navíc spousty služebníků.

Místnost se podobala dvěma nebo třem desítkám jiných, které byly roztroušeny v různých budovách po celé planetě - a vlastně by se tady měl cítit dobře.

Jenže opak byl pravdou. Danielovi nebylo dobře. Cítil se dokonce velice špatně a mělo to docela pádný důvod.

Byla to chyba, že vyzval megamana, aby zneškodnil kapitána Lairdovou - a podle toho, jak se věci vyvinuly, to bylo dokonce zbytečné.

Z Kyla se stal problém, a to už dřív, než zavolal z Angeličina bytu. Daniel si byl dobře vědom, že jeho panství na této planetě má dosti vratké základy. Pánové Moroni byli nesmírně velkorysí, pokud jejich poddaní pracovali k jejich spokojenosti, ale slůvko »odpuštění« neznali.

Daniel vstal a začal neklidně přecházet po pokoji sem a tam.

Hlavou se mu honily myšlenky. Dopustil se chyby. Teď nesmí udělat další a nesmí si tak vykopat vlastní hrob. Jako většina guvernérů měl i Daniel jen velmi málo zkušeností s megabojovníky. V posledních hodinách začal bolestně chápat, že toho nevině vypadajícího mladíka podcenil. Kyl byl víc než jen lidský zabiják. Kromě toho měl naprosto jasný rozum a byl schopen ho použít nejen ke splnění svého úkolu.

Megaman viděl věci, které by si Daniel raději nechal sám pro sebe. K mysli mu proniklo tiché zabzučení a Daniel se prudce zastavil. Otočil se, chvíli se téměř zmateně zadíval na zavřené dveře a pak řekl tiše:

"Ano?"

Dveře se rozestoupily a do místnosti vešel mravenec. Daniel na okamžik zahlédl svět, který byl mnohem méně nádherný než ten, který si on sám vytvořil: za dveřmi byla úzká, spoře osvětlená chodba, jejíž stěny se leskly červenou barvou zkorodované oceli. Shaitaan byl gigantická stavba - snad největší, která kdy byla na této planetě vybudována, ale nebyla postavena na věky. Ani to nebylo zapotřebí.

"Ano?" řekl Daniel ještě jednou, když se mravenec neměl k tomu, aby promluvil a místo toho se zastavil dva kroky před ním a prohlížel si ho chladnými, bezvýraznými očima.

"Kluzák letí sem, pane," řekl tvor. Jeho hlas měl příjemnou barvu a neměl nic společného s pronikavým syčením a ševlením, které normálně vydávali sluhové Moronů. Nebyl to také jeho hlas, ale zvuk miniaturního překladače, který měl implantován do hrtanu.

"Dobře," řekl Daniel odmítavě. "Máte své instrukce."

Tvor naznačil přikývnutí, ale nepohnul se.

"Ještě něco?" zeptal se Daniel neochotně.

Mravenec zaváhal. Kdyby Daniel nevěděl, že není takových citů schopen, přísahal by v té chvíli, že tomu tvorovi bylo nepříjemné pokračovat dál.

"Ten... megabojovník, pane," řekl. "Je tady jistý problém."

"Ano?" zeptal se Daniel. "Jaký problém? Kapitán Lairdová k nám přijde takřikajíc sama od sebe. Tím je jeho úloha splněna. Můžete ho poslat zpět."

"O to nejde," odpověděl mravenec. "Nejsme si jisti, zda to ještě můžeme udělat."

"Co tím myslíte?"

"Střílel na jednoho z našich bojovníků, pane."

"Cože..." Daniel zmateně zmlkl. "Jak to?"

"To nevíme. Náš bojovník už kapitána Lairdovou přemohl, ale megaman ho zastřelil a umožnil jí tak útěk."

"A není to nějaký omyl?" ujišťoval se Daniel. "Nemohlo tady dojít k záměně?"

"Automatická kamera letounu to všechno zaznamenala," odpověděl mravenec. "Můžete se na to podívat, pokud si přejete."

"To není třeba," odpověděl Daniel polohlasně. Slova moronského sluhy ho přivedla na nápad, na myšlenku, která se jemu samotnému zdála zpočátku tak šílená, že byla téměř geniální. Možná, pomyslel si, mu teď Kyl nechť ukázal cestu, jak se přece jen dostat z této nepříjemné situace, aniž by ztratil tvář.

"Kde je teď?" zeptal se.

"Ani to nevíme," odpověděl sluha Moronů. "Letoun byl poškozen, když na něj jeden z rebelů vypálil. Ale přistane bezpečně."

"Je vůbec něco takového možné?" zeptal se Daniel. "Tedy, o megabojovnících toho nevím mnoho..., ale myslím jsem si vždycky, že jsou absolutně spolehliví."

Mravenec na okamžik zaváhal. "Byl zraněn," řekl nakonec. "Velmi těžce. Je sice nepravděpodobné, ale přesto možné, že přitom bylo narušeno jeho naprogramování. Pochází z tohoto světa."

To bylo přesně to, co chtěl Daniel slyšet. Jen stěží potlačil spokojený úsměv. "To tedy znamená, že jestli nastal tento nepravděpodobný případ," odpověděl zdráhavě, "pak budeme konfrontováni s megabojovníkem, který bude stát na straně kapitána Lairdové."

"Pravděpodobnost této eventuality není ani..." začal mravenec, ale Daniel ho ihned přerušil: "Je to myslitelné?"

"Ano, pane," odpověděl moronský služebník po opětovném, zcela zřejmém zaváhání.

Daniel si povzdychl. Vypadal ustaraně. Ale v duchu triumfoval.

"Co předpokládají standardní pravidla v takovémto případě?"

"Jeho likvidaci, pane," odpověděl mravenec. "Ale chtěl bych poukázat na to, že..."

"Pak postupujte podle rozkazů," přerušil ho Daniel. "Nemám dvakrát chuť potýkat se s tím zdivočelým zabijákem. Zabijte Kyla."

Shaitaan se už dávno změnil v monstrem, které vyplňovalo celý obzor za okny od jednoho konce ke druhému. Během posledních vteřin se let kluzáku zpomalil, ale letoun se pořád přibližoval ke stavbě dosti vysokou rychlostí. Tam nás čeká smrt, pomyslela si Charity bezděky. Letoun automaticky odstartoval, když byl napaden - a to neznamenovalo nic jiného, než že je tam uvnitř patrně očekává celá armáda ozbrojených obřích mravenců....

Jako by Skudder četl její myšlenky, přistoupil k ní v té chvíli a povzbudivě se usmál. "Máš strach?" zeptal se a zamrkal na ni.

"Ne," odpověděla Charity. "Mám jen starosti o ty chudáky, co nás čekají. Víš přece, jak mám ráda zvířátka. Sakra, samosebou že mám strach." Pohlédla nervózně k oknu. V jedné ze spirálovitých věží se otevřela brána.

"Vypadá to, že ta vaše malá revoluce skončí dřív, než pořádně začala, co?" zeptal se Gurk. Charity na něj vrhla vztekly pohled, na který trpaslík zareagoval pouze úšklebkem a zároveň zvedl jeden z ukořistěných laserových zbraňů.

Alespoň nejsme tak docela bezbranní, pomyslela si Charity.

Ukázalo se, že ti dva obří mravenci byli jako chodící arsenály. Kromě Skuddera, který měl pořád ještě Bartovu laserovou zbraň, byli teď všichni vyzbrojeni malým zbraňem. Tyto zbraně nebyly zkonstruovány pro lidi a bylo zapotřebí notné dávky akrobacie prstů, aby se s nimi dalo spolehlivě zamířit - ale Danielova útočná jednotka se bude divit, jestli si myslí, že bude mít co dělat jen s hrstkou špatně vyzbrojených rádoby rebelů.

Přetlaková komora se přiblížila. Charity na chvíli zahlédla množství drobných postavíček s dlouhými údy, které se rozestavily do půlkruhu. Pak se letoun mírně naklonil, udělal rychlou obrátku a s temným zaduněním přistál.

"Dobrá," řekl Skudder. "Rozdělte se."

Nikdo neodpověděl. Všichni byli nervózní a měli strach jako dosud nikdy v životě.

Hnací agregáty ještě jednou mohutně zahřímaly a pak utichly.

A téměř ve stejném okamžiku se začala otevírat vrata obou komor.

Charity se vzrušením zpotily dlaně, když viděla, jak se ocelové půlky dveří pomalu rozevírají. Zvedla zbraň, uchopila ji oběma rukama a čekala, co se stane.

Ale prozatím zůstávalo všechno klidné. Buď se ti hmyzí bojovníci tam venku rozhodli přenechat iniciativu útočníkům - nebo jsou příliš zmatení a nevědí, co dělat, pomyslela si Charity. Možná kluzák vyslal pouze automatický nouzový signál, aniž by informoval osádku Shaitaanu o detailech.

"Ostatně," začal najednou Kent, "mrzí mě, co jsem řekl včera. Chtěl jsem jen, abyste věděli, až..."

"Drž hubu, Kente," přerušil ho hrubě Skudder. "Teď není čas, abychom pronášeli projevy na rozloučenou. Chceme přece přežít."

"To se vám nepodaří," řekla Lydia.

"To je ohromné," zamručela Charity. "Takovéhle povzbuzení skutečně potřebujeme. Neměla bys ještě něco..."

Zarazila se uprostřed slova, když se podívala na Lydiu. Mladá žena odložila obřadní roucho, stejně jako ona a podobně jako Charity a Net držela v každé ruce malý stříbrný laserový zbraň. Byl tu ovšem malý rozdíl: ústí jedné hlavně mířilo rovnou na Skuddera. Ústí druhé na Charity.

"Co to má znamenat?" zeptala se Charity překvapeně. "Copak ses zbláznila?"

"Ne," odpověděla Lydia. Měla kamennou tvář a hlas se jí třásl.

"Odložte zbraň."

"Tobě snad přeskočilo!" vykřikl Kent. "To je přece..."

Lydia na něj vystřelila.

Odehrálo se to tak rychle, že nikdo z ostatních ani nestačil vykřiknout hrůzou. Zbraň v Lydiině ruce se na chvíli vychýlila doprava, vychrlila krátký, tenounký světelný záblesk a opět zamířila na Skuddera. Kent se odpotácel dozadu, narazil na stěnu a zhroutil se.

"Ještě někdo se domnívá, že to nemyslím vážně?" zeptala se Lydia chladně.

Nikdo neodpověděl. Charity zahlédla koutkem oka, jak se Skudder napjal, ale k její úlevě patrně v téže chvíli zjistil, že útok by byl čirou sebevraždou.

"Udělejte, co říká," pronesla Charity klidně. Pomalu spustila zbraň, dřepla si a položila laser před sebe na zem. Pohybovala se rozvážně, až přehnaně obřadně, aby Lydiu nevyprovokovala k nějaké nepředloženosti.

Postupně odložili zbraně i ostatní.

"Dobrá," řekla Lydia. "A teď si stoupněte ke stěně. Všichni vedle sebe a zvedněte ruce."

"Takže ty patříš taky k nim," řekla Charity roztrpčeně. "To tedy smekám, Lydie. Ani já jsem tě neodhalila. To jste vyvinuli nový druh maskování?"

"Já nepatřím k těm... zvířatům!" odpověděla Lydia vzrušeně.

Poslední slovo téměř vykřikla.

Charity to ani nepřekvapilo. Vycítila by, kdyby Lydia nebyla člověkem, i kdyby maskování bylo sebevíce dokonalé.

"Tak proč to potom děláš?" zeptala se.

"Do toho ti nic není," odpověděla Lydia. "A taky už na tom nezáleží."

"Mně ano," řekla Charity. "Co ti nabídli? Nesmrtnost?"

Moc?"

V Lydiině tváři to pracovalo. Kamenná maska na chvíli spadla a Charity ji na chvíli zahlédla takovou, jaká ve skutečnosti byla - bezmocnou mladou ženu, která strachem téměř ztratila rozum.

Velice pomalu spustila ruce.

Zbraň v Lydiině dlani se zvedla. "Nedělej hlouposti," řekla.

"Mám vás přivést živé, ale mrtví budete Danielovi určitě milejší, než kdyby vás vůbec nedostal."

Charity opět ztuhla. Lydia byla ve svém stavu naprosto nevypočitatelná.

"Takže ty pracuješ pro Daniela," řekla Net. "To jsem si mohla myslet. Jak se dozvěděl, kde jsme?"

"Vůbec to nevěděl," odpověděla Lydia. Ukázala na Kenta.

"Vlastně jsem měla pouze vypátrat úkryt těchhle bláznů. To, že jste mi vběhli do cesty vy, byla čirá náhoda."

"Doufám, že jí ještě nebudeš litovat," řekla Net vztekla.

Ode dveří se ozvaly hlasité kročeje - cvakavé zvuky hmyzích končetin, ale také lidské kroky. Do letounu se nacpalo na půl tuctu těžce ozbrojených hmyzích bojovníků, kteří se rozestavili napravo a nalevo od Lydie. Na Charity, Skuddera, Net a Abn El Gurka mířilo současně přes dvacet laserových zářičů.

Skřet se nenávisťně zachechtal. "Co si ti blbečkové myslí, že se stane, když vystřelí všichni najednou?" zeptal se téměř pobaveně.

"Sami se usmaží!"

"To sotva," řekl čísi hlas ode dveří.

Charity vzhledla a ačkoliv přesně věděla, koho spatří, přece jen se při tom pohledu zarazila.

Daniel Stone jí dal dost času, aby si ho v klidu prohlédla.

Téměř se nezměnil - měl pořád ještě navzdory všemu tvář trochu odrostlého, poněkud plachého chlapce.

Místo tmavomodré uniformy Space Force, v níž ho Charity viděla naposledy, měl teď na sobě jednoduchou kombinézu z černého materiálu velmi zvláštní struktury.

"Ale máš samozřejmě naprosto pravdu," pokračoval Stone po chvíli ke Gurkovi. "Bylo by dost hloupé, zabít vás teď, když jsem si dal tolik námahy, abych vás dostal živé." Velitelským posunkem se obrátil k bojovníkům.

"Schovejte zbraně. Naši hosté jistě nebudou tak hloupí, aby se bránili holýma rukama."

Charity jen stěží udržela na uzdě své pocity. To, co cítila vůči Stoneovi, byla nezměrná nenávist. A přece věděla, že hlavním viníkem není on. Za ty tři roky, o které vylezl z hibernační kóje dříve než ona, se s ním něco událo.

"Není vám moc do řeči, co?" zeptal se Stone. Povzdychl si.

"Ale to se změní. A budeme mít dost času, abychom si popovídali."

Chvilí marně čekal na odpověď, pak se otočil a přeměřil si Skuddera dlouhým, velmi zamyšleným pohledem.

"My ostatně také, příteli. A už mě napadá pár témat, o kterých bychom si mohli popovídat."

"Ano?" zeptal se Skudder. "A jakých?"

"Loajalita," navrhl Daniel. "Nebo trest za porušení smlouvy."

"Co se stalo s mým dítětem?" vložila se do hovoru Lydia. Daniel se k ní otočil, sraštil čelo a podíval se na ni, jako by vůbec nechápal smysl její otázky.

"Přivedla jsem je," pokračovala Lydia. Hlas se jí zachvíval.

"Udělal jsem, co jste ode mne žádal. Teď mi vraťte dítě."

"Tvoje dítě?" Charity překvapeně vzhledla. A najednou pochopila.

Nenávisťně pohlédla na Stonea.

"Vy jste jí unesli dítě, abyste ji mohli vydírat?"

"Neunesli," opravil ji Daniel. "Bylo vyvoleno. Vaše přítelkyně byla tak hloupá, že si je vzala a chtěla s ním utéci. Nedostala se příliš daleko. Ale její odvaha mi zaimponovala. A protože jsme stejně měli menší problém s rebely..."

"Musela jsem to udělat, Charity," řekla Lydia. Definitivně se přestala ovládat. Rozvzlykala se. "Chytili mě, když jsem chtěla opustit město. Řekl... řekl, že mi daruje život a že mi vrátí syna, když mu pomůžu najít úkryt rebelů."

"A na to jsi skočila?" zeptal se Skudder vztekla. "Sakra, ten přece už dávno znal. Nejpozději od chvíle, kdy jsme zničili Feargala, jsi musela vědět, oč tady skutečně běží! Jen si s tebou pohrával!"

"Křivdíte mi, Skuddere," řekl Daniel. Charity měla při těch slovech kupodivu dojem, že jsou míněna naprosto upřímně.

"Máme pár kontaktních lidí, to je pravda. Ale rebelové jsou nedůvěřiví. Jen velmi málo z nich prozradí lidem zvenčí svůj úkryt."

Udělal strohý posunek, jímž chtěl dát najevo, že téma je vyčerpáno.

Pak se obrátil na jednoho z hmyzích bojovníků.

"Odved' ji k dítěti," řekl. "A pak je oba doprav do města."

Usmál se směrem k Charity. "Vidíte, že držím slovo. I vůči svým nepřátelům."

"Dojemné," odpověděla. "Možná jsem se ve vás mýlila."

Daniel se krátce pousmál, ale hned zase zvažněl. "Teď už dost," řekl rozhodně. "Musím ještě vyřídit pár maličkostí. Pak budu mít dost času, abych si s vámi popovídal."

"O způsobu mé popravy?" zeptala se Charity.

Stoneovi ztuhl úsměv na rtech. "Odved'te ji!" přikázal.

13

Procitnutí tentokrát trvalo déle a bylo ještě trýznivější než v předchozím případě. Kyl si už téměř nevzpomínal, jak se sem dostal - utíkal, skákal, šplhal se a pak ho zasáhla pěst jakéhosi obra. Všechno, co se odehrálo poté, se ztrácelo ve zněti nesmyslných obrazů a zvuků.

Vzpomínal si na svět, v němž nikdy nebyl, na planetu, která se krčila pod jedovatě zelenou oblohou, na svět plný orkánů a bouří, spálené půdy a bujně džungle, svět v němž mohl každý krok přinést smrt a v němž měl šanci jen ten nejsilnější. Pak zase dlouhé, klinicky čisté chodby plné blýskavých přístrojů a bzučících strojů, bezvýrazná tvář z chromu, ruce z oceli, které nehladily, ale držely, a které začal vzápětí nenávidět. Tak, jak je nakonec miloval. Jeden ze tří tisíc. Pravidlo Shait. Lov, z něhož se nevrátili všichni zpět. Zamlžené rozplizlé slunce, jehož světlo bodalo do očí. Blýskavé nože v jeho těle. Opět ta chromová tvář, jiná, přísnější...

Obrazy se začaly vytrácet a on měl najednou pocit, že o něco přišel. Così mu bylo odňato ještě dříve, než to dostal.

Kyl se probral a ve chvíli, kdy otevřel oči, zmizel chaos v hlavě a vystřídalo ho naprosto precizní myšlení, na

kteřé byl zvyklý. Pochopil, že toto střídání bdělosti a stavu na pokraji bezvědomí není náhodné.

Jeho tělo bylo nesmírně zohaveno a zásoby energie mu už dávno nestačily k tomu, aby fungoval obvyklým způsobem.

Pokusil se napřímít, ale nešlo to. Svaly měl křečovitě stažené a bolely ho. Mírně nakloněná kovová plocha, na níž ležel, byla ulepená od jeho krve. Ležel na horní straně kluzáku, držel se za malé úchyty, zatímco nohama se zapřel o drobné výstupky na okrajích oken. Tentokrát měl prostě jen a jen štěstí. Vlastní silou by se na letounu rozhodně neudržel - jediným důvodem, proč z něj až dosud nespadl, bylo úžasné zrychlení letu a proudění vzduchu, které ho prostě přimáčklo ke kovovému plášti kluzáku. Kyl zasténal, na několik okamžiků zavřel oči a pokoušel se bolest izolovat, vytlačit ji z těla.

Nedokázal to už. Bezmocně ležel a cítil, jak pomalu ztrácí sílu.

Nejprve pomalu a pak stále rychleji klouzal po zrcadlově lesklém kovu a pak už pod sebou neměl nic než čtyřmetrovou hlubinu a dno z rezivého železa, na které tvrdě dopadl. Kyl zasténal a převrhl se, skrčil se a objal si pažemi horní polovinu těla. Zůstal ležet jako veliké embryo, kňučel a neměl jiné přání, než zemřít.

Jenže to nesměl.

Totéž »cosi«, co podle libosti zapínalo a vypínalo jeho vědomí a trápilo ho těmi neskutečnými vzpomínkami, mu také zakazovalo, aby se vzdal, protože existovalo něco, co ještě musel udělat.

Lairdová. Kapitán Charity Lairdová. Musí ji najít. Najít a dovést k Danielovi.

Sténaje bolestí plazil se Kyl dál.

Počítala s tím, že ji zavřou do cely, ale ani ji nehlídali. Eskorta černých hmyzích bojovníků doprovodila Net, Skuddera a Charity do jednoho z vyšších pater Shaitaanu. Tam byli sice od sebe odděleni, ale vězňitelé se ani v nejmenším nenamáhal, aby je prohledali, jestli u sebe nemají ukryté zbraně. Prostě je jen hrubě strčili do dveří a nechali je o samotě.

Charity se kolem sebe rozhlédla, překvapená a vzteklá zároveň.

Místnost, ve které se ocitli, si v ničem nezařadila s luxusním prezidentským apartmá v newyorském Hiltonu. Charity si například nevzpomínala, že by v prezidentském apartmá některého z luxusních hotelů visel obraz van Goghových slunečnic. Tady visel. A ačkoliv se Charity v malířství nevyznala, byla si celkem jista, že je to originál. A to nebyl zdaleka jediný obraz, který visel na stěnách, pokrytých hedvábnými tapetami.

"Líbí se vám tady?"

Charity se otočila záměrně pomalu. Neslyšela ani, že by se otevřely dveře, ale Stone stál jen pár kroků od ní. Byl sama zřejmě neozbrojený.

"Vím, na co myslíte, kapitáne Lairdová," řekl Daniel. "Nezkoušejte to. Vím, že fyzicky jste na tom lépe než já. A pravděpodobně máte teď dostatečně velký vztek, abyste mě dokázala zabít, i kdyby to mělo znamenat vaši vlastní smrt. Ale mám u sebe něco podobného jako vy."

Ukázal na roztrhanou tmavomodrou uniformu Space Force, která se opět objevila, když Charity odložila obřadní roucho. V ploché stříbřité sponě opasku se skrýval štítový generátor. "Jenže ten můj funguje mnohem lépe. Bolelo by vás velice, kdybyste se mě třeba jen dotkla."

Několik vteřin marně čekal na odpověď, pak pokrčil rameny a ukázal na obraz za Charity. "Líbí se vám má malá sbírka?" zeptal se ještě jednou.

"Nerozumím umění," odpověděla Charity. "Ale přesto - musím vám vyjádřit svůj obdiv. Přinejmenším jako zloděj jste eso, Stone."

"Já to chápu jinak," odpověděl Daniel nevzrušeně. "Kdybych tyhle umělecké skvosty... neukradl, jak jste se vyjádřila, byly by už teď pravděpodobně zničeny. Možná by je spálil někdo, kdo by si na nich chtěl upéct králíka."

"Och, chápu," řekla Charity cynicky. "Promiňte, prosím, že jsem se ve vás tak spletla, poručíku. To je patrně důvod, proč jste náš svět... zaprodal těm... příšerám."

Daniel se zarazil. Chvilí vypadal téměř smutně, pak se beze slova otočil a zamířil k malé skřínce u dveří. Když se vrátil, držel v ruce dvě sklenice se šampaňským. Charity měla najednou chuť vzít sklenici a chrstnout mu její obsah do tváře, ale v téže chvíli si uvědomila, že to je přesně ta reakce, kterou od ní Daniel očekává.

Chvilku ještě zaváhala, pak sáhla po sklenici a opatrně usrkla.

"Není otrávené," řekl Daniel ironicky. "Otrávit takovýhle nápoj by byl hřích."

Charity se na něj upřeně zahleděla. Byla zmatená. Téměř dva týdny neustále myslela na Stonea a na různé možnosti, jak mu zakroutit krkem. Ale teď, když mu stála tvář v tvář, cítila se bezmocná.

Byl docela jiný, než si myslela. Místo velkého tyрана, o kterém mluvili Skudder, Kent a všichni ostatní, viděla pořád ještě mladého vojáka, muže s dětským obličejem, s úzkýma, téměř ženskýma rukama a očima, které připomínaly vyplašeného koloucha.

A přece to byl týž člověk, který dal Skudderovi rozkaz zabít čtyři sta lidí.

Zdálo se, že Stone přesně chápe, co se v ní odehrává, protože jí nechal dostatek času, aby si ho v klidu prohlédla. "Jste spokojená s tím, co vidíte?" zeptal se nakonec.

"Ne," připustila Charity. "Jsem trochu... zmatená..."

"Zmatená?" Daniel se usmál, odložil sklenici na stůl, posadil se na jeho hranu a zakýval nohama. Vypadal teď skutečně jako velký chlapec, který vklouzl do černé kombinézy a hraje si na Dartha Vadera, pomyslela si Charity.

"Co jste čekala?" zeptal se. "Netvora?"

"Copak vy nejste netvor?"

Pokud ho její otázka ranila, dokázal to mistrovsky zakrýt.

Jeho úsměv se spíš ještě více rozšířil. "Doufám, že to nemyslíte doopravdy, kapitáne Lairdová... Charity. Mohu vám říkat Charity?"

"Copak vám v tom mohu zabránit?"

"To sotva," uznal Daniel s úsměvem. "Víte, že jsem strašně rád, že takhle stojíme tváří v tvář?"

"Ano?" řekla Charity. "To já bych o sobě říci nemohla."

"Myslím to vážně," pokračoval Daniel. "Nechtěl jsem, aby vás zranili nebo dokonce zabili."

"Jak velkorysý," odpověděla Charity ironicky. Pokusila se o úsměv, ale neopatrný pohyb jí způsobil prudkou bolest v hrudi. V ústech najednou ucítila hořkou chuť krve. Stáhla obličej, poněkud se zkroutila a přitiskla si ruce k boku.

"Co je vám?" zeptal se Daniel vyděšeně. "Jste raněna?"

"Ne," zalhala Charity.

"Máme tady dobré lékaře," odpověděl Stone. "Jakmile budeme v New Yorku, dám vás vyšetřit."

"Vaše péče mě dojíká k slzám," řekla Charity vztekle.

"Proč tak roztrpčeně?" zeptal se Daniel. Zvedl ruku, když chtěla odpovédět, a pak pokračoval: "Je to zčásti moje vina. Neměl jsem vás nechávat v tom podzemním krytu samotnou. Možná by všechno dopadlo jinak, kdybych vás probudil."

"To určitě," odpověděla Charity přívětivě. "Zlomila bych vám vaz, než byste stačil říct těm příšerám dobrý den!"

Daniel si povzdychl. "Chápu váš vztek," řekl. "Musíte mnou opovrhovat. Já bych na vašem místě smýšlel zřejmě podobně... Procitnete, vidíte svět v rozvalinách a mne pokládáte za zrádce. Jak říkám, chápu vás. Ale pokuste se pochopit i vy mne."

"Jakže?" Charity se na něj podívala téměř nechápavě.

"Dejte mi šanci, Charity," řekl Daniel vážně. "Vy a vaši přátelé taky. Věřte mi, že když jsem před třemi léty vylezl z té kóje, cítil jsem přesně totéž, co vy teď. Já... téměř jsem zešílel vztekem. Zabil jsem jich spousty, ale nakonec mě dopadli."

"Aha," řekla Charity. "A pak? To vám velký praotec Moron promluvil do duše a přesvědčil vás, že ty stvůry chtějí vlastně jen naše dobro?"

"Přesvědčil mě o tom, že nemáme naději," odpověděl Daniel.

"Odpor proti nepříteli, který je neporazitelný, je hloupost. A hrdost, která už nemá důvod, je často smrtelná. Na tomhle světě už neexistuje nic, zač by stálo bojovat."

"Když se tak na vás dívám, téměř tomu věřím," řekla Charity.

Ale ta slova nezněla tak sarkasticky, jak zamýšlela.

"Prohráli jsme, Charity," pokračoval Daniel klidně dál. "Myslíte, že mě to nebolelo stejně jako vás? K čertu, byl jsem příslušníkem armády jako vy! Byl jsem taky hrdý na naše zbraně, na moc a na všechny ty technické vymoženosti. A taky jsem si myslel, že jsme neporazitelní. Jenže my jsme byli poraženi, a to jednou provždy! Proti Moronům se nedá bojovat! Nedokáže to nikdo!"

"Já jsem se o to alespoň pokusila."

"Ano," řekl Daniel téměř vztekle. "Zabila jste deset či dvacet hmyzích bojovníků a zlikvidovala jste pár špehů. Ale co vás tohle vítězství stálo? Kolik lidí zemřelo od chvíle, co se z minulosti vynořila Charity Lairdová a začala s osvobozováním lidstva? Dvě stovky? Tři stovky? Tisíc? Když budou chtít, mohou přijít s miliónem těch bojovníků!"

A když to nebude stačit, nastoupí jich sto milionů! Nebo tisíců!"

"Přestaňte!" řekla Charity.

Daniel se zasmál. "Proč? Protože se vám nelíbí, co říkám?"

Mně se to také nelíbilo - ale je to pravda. Jsme poraženi. Žádná moc ve vesmíru už nemůže zachránit planetu Zemi. Zatraceně, vzpomeňte si jenom! Byla jste u toho! Zažila jste ty boje. A tehdy nás bylo šest miliard. Měli jsme armády, flotily, kosmické lodě, atomové bomby.

Víte stejně dobře jako já, k čemu nám to bylo. Prostě nás převálcovali a udělali by to zase, i kdybychom byli schopni se bránit." Opět vzal sklenici, chvíli ji otáčel v prstech a díval se na blýskavé odrazy světla v broušeném křišťálu. "Za poslední tři roky jsem se toho naučil spoustu, Charity," řekl. "Tehle náš svět je jen jeden kamínek z mozaiky, jeden z tisíců, možná milionů. Velcí bratři z hvězd bohužel nejsou žádní moudří starci, ale příšery. Podmanili si většinu galaxie a dobudou i zbytek. Nic je nedokáže zadržet." Opět si povzdychl. "Nevím ani, proč to dělají."

Charity překvapeně vzhledla.

"Vážně to nevím," řekl Daniel, když si všiml jejího nedůvěřivého pohledu.

"Vy jste se na to nikdy nezeptal?"

"Nikdy jsem nepotkal nikoho, komu bych tu otázku mohl položit," odpověděl Stone. "Nevím ani, kdo jsou Moroni ve skutečnosti."

Myslím, že jeden nebo několik z nich žije v kosmické lodi na severním pólu, ale pokud ano, nikdy z ní nevycházejí."

"Nepřipadá vám, že si to trochu usnadňujete?" zeptala se Charity.

"Možná." Stone odstavil sklenici na stůl a pohlédl na ni. "Ale je tady ještě něco, co byste měla vědět."

"Ano?"

"Vy a vaši přátelé nejste první, kdo se pokusil vzepřít se vládě Moronů," řekl Daniel. "Už dřív to leckdo zkoušel. Nejsou nezranitelní."

Naopak, čím déle pro ně pracuji, tím více jsem přesvědčen, že jejich technika není vyvinutá ani zdaleka tak,

jako byla naše, než sem přišli.

Je to jen jejich nepředstavitelné množství, co jim dovoluje neustále vítězit. Když zabijete jednoho, přijde jich stovka nových. Přesto už byli poraženi."

"Kým?" zeptala se Charity.

"Různými civilizacemi," odpověděl Daniel. "Občas se původním obyvatelům některé planety podaří odrazit je i navzdory jejich neuvěřitelné početní převaze. Neděje se to často, ale přece jen. Například ten trpaslík, který je s vámi...."

"Gurk?"

Daniel se letmo usmál. "Tak se jmenuje? Jejich technika byla dostatečně pokročilá, aby se mohli pustit do boje s útočníky. Likvidovali moronské bojovníky rychleji, než se k nim stačili přepravovat transmitérem."

"No a?" zeptala se Charity.

Stone chvíli mlčel. "Vzpomínáte si na Pro Alfa devět?" zeptal se. "Supernovu, která byla objevena rok předtím, než se objevila ta kosmická loď?"

Charity přikývla.

"To bylo slunce jejich světa," řekl Daniel. "I to patří k taktice Moronů. To, čeho se nemohou zmocnit, zničí. Byli odraženi a jakmile pochopili, že si tu planetu nepodrobí, zničili její slunce. Gurk je pravděpodobně jeden z posledních, kdo přežil jejich civilizaci. Možná vůbec poslední."

"Nevěřím vám ani slovo!" řekla otřesená Charity.

"Tak se ho zeptejte sama," odpověděl Daniel. "Poví vám, co je pravda. Nad těmi netvory nelze zvítězit. Můžete se pouze podvolit a žít dál - nebo bojovat a zemřít."

"Tak to raději zemřu," řekla Charity. Ale ta slova nezněla příliš přesvědčivě a tak se Daniel ani nenamáhal na ně zareagovat.

Vstal. "Chtěl jsem, abyste to věděla," řekl, "než budeme hovořit dál." Jeho hlas nabyl na naléhavosti. "Víte, Charity, docela věřím, že jste schopna dokázat nemožné. Možná by se vám skutečně podařilo nad nimi zvítězit. Jenže tím byste celému tomuhle světu přivodila smrt."

"Ten stejně umírá," řekla Charity. Vztekla ukázala jedním z velkých oken ven. "Tak slepý přece nemůžete být ani vy, Stone! To už přece není Země! Změnili ji. Za sto nebo za dvě stě let tady už nebudou žádní lidé."

"Možná," odpověděl Daniel. "Ale bude to přece jen o stovku nebo dvě stě let více, než bychom měli jinak."

"Vy tomu doopravdy věříte, že?" zeptala se Charity zděšeně. "Myslím tím, vy skutečně věříte, že tím, co děláte, lidem pomáháte!"

"Vím to," odpověděl Daniel klidně. "Vím, že je už nemohu zachránit. Ale možná jim pomáhám žít ještě pár generací. Možná je to pouhá pomoc umírajícím, kterou tady poskytují, ale pořád je to lepší, než nedělat vůbec nic."

"Vy jste docela zešilel," zamumlala Charity.

"Zamyslete se nad mými slovy, Charity," požádal ji Stone. "Dám vám tolik času, kolik budete potřebovat. A teď už - pojďte."

Pokynul směrem ke dveřím, jako by ji zval, ale Charity se nepohnula.

"Kam mě chcete odvést?"

"Do New Yorku," odpověděl Daniel. "Tohle není to pravé místo, kde bychom si mohli o takových věcech pohovořit v klidu."

"A co ostatní?"

"Skudder a ta poušť ařka?" Daniel předstíral, jako by se musel na chvíli zamyslet nad skutečným smyslem její otázky. "Slibuji vám, že se s nimi bude zacházet dobře. Budete-li si přát, doprovodí nás. Pod jednou podmínkou."

"A jakou?"

"Že se skutečně zamyslíte nad naší debatou, Charity. Máte dostatek času. Promluvte si se Skudderem a s Gurkem a pak se zamyslete nad tím, jestli se opravdu vyplatí obětovat celý svět jen kvůli vzpomínce na zaniklou planetu."

14

Stopa nebyla příliš zřetelná. Během poslední půlhodiny se v hale hangáru musely zdržovat stovky lidí a služebníků. A pak tady byl i fakt, že Kyla stálo větší a větší úsilí dívat se v infračervené oblasti.

To, co by za normálních okolností rozeznal tak zřetelně, jako by někdo pomaloval zem neonovými barvami, to teď spíše odhadoval, než viděl. A přesto věděl, kam kapitán Lairdová šla. Jejím cílem byl sál transmitéru ve velké síni Shaitaanu, jediné místo, odkud vedla cesta do New Yorku.

Kyl už nevěděl, proč tam Lairdová chce. Kdysi to věděl, ale zapomněl to. Jediné, na čem teď záleželo, bylo dopadnout ji a zajmout, aby ji odvedl k Danielovi, protože.... protože....

Nevzpomínal si. Však už to teď také nebylo důležité.

Před ním leželo úzké točité schodiště, které klesalo krkolomným úhlem do hlubiny. Stupínky byly z holé oceli, která začala rezivět už před dobrými dvaceti lety, a světlo zde bylo tak slabé, že dopadalo jen do několikametrové hloubky. Všechno, co leželo níž, zůstávalo neviditelné i pro Kyla, pro jeho mimořádně ostrý zrak. Odhadoval, že mu potrvá minimálně deset minut, než toto schodiště zdolá - i kdyby utíkal. Byly tady sice výtahy, ale Kyl instinktivně vycítil, že bude lepší se jim vyhnout. Nepotkal žádného živého tvora od chvíle, co opustil komoru.

Kyl přešel do mírného poklusu, ve kterém bral schůdky po třech a řítil se dolů. Jeho kroky vyvolávaly dunivé, příšerně se rozléhající zvuky, které pronikaly celou tou ohromnou železnou konstrukcí.

K tomu, aby dorazil až na konec schodů, potřeboval více než odhadnutých deset minut. Dvakrát ho docela

opustily síly. Musel se zastavit a počkat, až se mu zase alespoň trochu uklidní tep a svět se mu přestane točit před očima. V těle se mu rozhostil dosud nikdy nepoznaný blažený pocit slabosti. Pokušení klesnout na železné schůdky a zavřít oči. Ale věděl, že kdyby tomuto pokušení podlehl, nikdy by se už neprobral.

Kyl si byl celkem jistý, že umírá. To však nebylo důležité, zatím ještě žije. Splní svou úlohu a to, co se stane potom, je lhostejné.

Konečně dorazil na konec schodů a tím i do vysokého polokruhového sálu, v jehož zdech bylo zapuštěno mnoho dveří. Zastavil se. Nikdy v Shaitaanu nebyl a nevěděl, kam jednotlivé chodby vedou. Nemohl si dovolit prohledávat všechny po řadě - jednak na to prostě už neměl síly a jednak mu nezbýval čas. I kdyby si kapitán Lairdová musela cestu probojovat, brzy se k transmittéru dostane a pak měl na vybranou mezi zhruba padesáti tisíci transmittérovými stanicemi, které by musel prohledávat - a to jen v tomto světě...

Kyl se nazdařbůh vydal jednou z chodeb a po chvíli se zastavil.

Před ním se ozývaly zvuky - nejasné vzdálené hlaholení hlasů a tvrdé klapání hmyzích končetin. Blížil se jeden ze sluhů. Kyl se naprosto instinktivně, aniž vůbec o tom uvažoval, přikrčil a zaujal takovou pozici, aby mohl mravence spatřit dříve než on jeho.

Byl to bojovník, který mu šel vstříc - Kyl okamžité poznal drobné rozdíly, kterých by si člověk patrně nevšiml: oči toho hmyziho tvora byly o něco větší, narudlé a mírně se leskly. Měl také útlejší končetiny než služebníci Moronů. A ihned, jakmile Kyla upozoroval, vystřelil.

Ke Kylovi vyrazil tenounký, pronikavě bílý paprsek, minul ho o vlásek a zeď těsně vedle Kylova ramene se rudě rozzářila.

Kyl opět zareagoval čistě instinktivně. Ještě předtím, než jeho vědomí vůbec správně pochopilo nebezpečí, v němž se ocitl, ujaly se vlády nad jeho tělem instinkty a dlouhá léta nacvičované reflexy. Nepokusil se vytáhnout zbraň, protože věděl, jak neuvěřitelně rychlí a mrštní dovedou být tihle hmyzi bojovníci. Vší silou se odrazil, skočil na Morona a zabil ho prudkým úderem hranou dlaně do jediného místa, kde byl zranitelný - do úzkého přechodu mezi horní a spodní polovinou těla. Bojovník prudce zahvízdl, odpotácel se stranou a zhroutil se. Jeho končetiny sebou ještě škubaly, ale Kyl už věděl, že protivník je mrtev.

Kyl vytáhl z opasku obřího mravence dvě ze čtyř malých laserových pistolí, svou vlastní, beztak téměř nepoužitelnou zbraň zahodil a opatrně se rozhlédl kolem sebe. Bylo možné, že na něho ten bojovník vystřelil čistě nedopatřením. Možná už došlo k souboji mezi strážemi a průvodci Lairdové a mravenci tedy mohli střilet prostě na všechno, co se podobalo člověku. Ale bylo tu i jiné vysvětlení, a to se Kylovi zdálo v té chvíli přesvědčivější: jestli jeho poškozený proměnlivý úbor přestal vysílat poznávací impulzy, budou ho považovat za vetřelce a pak bude muset počítat se stejně zarputilým odporem jako Lairdová a ostatní.

Kyl byl velmi opatrný, když kráčel dál.

Chodba končila v ohromné kulaté pancéřové přepážce, která byla jen zpola uzavřená. Kyl šikovně využíval stínů jako úkrytu, přiblížil se ke dveřím a nakoukl jimi. Před ním se rozkládal široký, téměř prázdný okrouhlý sál, v němž bylo přibližně deset služebníků: pět bojovníků, zbytek dělnice, které sice neměly zbraně, ale nebyly o nic méně nebezpečné. Ani stopy po bojích. Kyl na chvíli zvažoval možnost, že už Lairdovou zajali a lov tím skončil. Ale útok bojovníka spíš svědčil o opaku.

Zaváhal ještě vteřinu, pak si jednu ze zbraní zasunul za opasek na zádech a druhou ukryl co nejvíce v ruce. Bez stopy chvatu vešel do sálu a zvedl levou ruku. Současně zvolal v jazyce služebníků slova, kterými se prokazoval jako megabojovník a příslušník poroučející kasty.

V té chvíli pochopil, že se už zase dopustil chyby. Dělnice se zarazily uprostřed pohybu, ale pět bojovníků současně sáhlo po zbraních a zahájilo střelbu. Kyl se prvním laserovým paprskům vyhnul zoufalým skokem. Současně vytáhl druhou laserovou zbraň z opasku a spustil střelbu dříve, než dopadl na nohy.

15

V jistém smyslu se nitro Shaitaanu podobalo kosmické lodi, která přistála na severním pólu. Stavba to byla gigantická, ale zřejmě docela prázdná.

Hala, do které přivedl Daniel Charity, byla dostatečně velká, aby se do ní vešla i socha Svobody a několik středně vysokých mrakodrapů.

Uprostřed se tyčila asi pět metrů vysoká plošina, k níž vedlo několik zrezivělých stupínků. Byl zde i ochoz bez zábradlí, který vedl podél stěny obrovského prostoru - ale to bylo vše. Na tucet těžce ozbrojených mravenců tvořilo živou hradbu kolem železné plošiny.

"Jste zklamaná?" zeptal se Daniel.

"Měla bych být?"

Daniel pokrčil rameny a jednomu z hmyzích bojovníků svého doprovodu dal rukou nějaký pokyn. Odpověděl, až se tvor vzdálil.

"Možná. Nevím, co jste očekávala."

"Nic," odpověděla Charity. "Kde je Skudder a ostatní?"

"Přivedou je," odpověděl Daniel mírně rozladěn. Vypadalo to, že je skutečně zklaman, že na Charity velikost obřího kovového domu nezapůsobila. "Katan je už na cestě sem a vede je. Řekl jsem vám přece, že své slovo dodržím."

Chvilí marně čekal na nějakou Charitinu reakci, pak pokrčil rameny a ukázal na kulatou nástavbu uprostřed sálu. "Za chvíli zažijete něco jedinečného, Charity," řekl. Ani se nenamáhal ukrytí hrdost ve svém hlase.

"Tady vidíte cestu do New Yorku."

Charity sledovala pohledem jeho gesto a teprve teď si všimla úzkého stříbřitého prstence, který visel nad

plošinou. Byl to holý kovový kruh, provrtaný stovkami malých kulatých otvorů. Za ním viděla Charity protější stěnu sálu, ale vzduch uprostřed kruhu jako by se slabě chvěl.

"To je transmitér?"

Daniel přikývl. V očích mu zablýsklo. "Ano. Pokaždé mne znovu fascinuje. Použil jsem jej už mnohokrát, ale pokaždé je to stejné vzrušující jako poprvé. Jediný krok a ocitnete se o tisíce mil dál.

Nebo o milióny světelných let - jak je libo."

"Malý krok pro člověka, ale velký krok pro lidstvo, ne?" zeptala se Charity ironicky.

"Chcete-li."

"Snad si při tom jednoho dne zlámete vaz," řekla Charity přívětivě. "To by totiž byl pro lidstvo skutečně velký den."

Daniel se zasmál. "Už vidím, že to bude trvat dlouho, než vás přesvědčím."

"To určitě," přisvědčila Charity. "Déle, než tušíte, Stone."

Daniel se trpce usmál. Vypadalo to, že chce říci něco, co by neznělo zrovna lichotivě, pak se ale prudce otočil a zamířil k jednomu z hmyzích bojovníků, kteří kolem plošiny vytvořili kordon. Charity si všimla, že s ním prohodil pár slov. Když se vrátil, měl mezi obočím hlubokou vrásku.

"Máte nějaké problémy?" zeptala se s nadějí v hlase.

"Ne," odpověděl Daniel. "Jen menší zpoždění. Transmitér byl už nastaven na jiný přijímač. A chvíli potrvá než ho přeprogramuji."

Charity se opět podívala na obrovský vznášející se kruh. Byl to bizarní a současně i jaksi absurdní pohled. To, co před sebou viděla, byl jeden z nejfantastičtějších vynálezů, jaký kdy byl učiněn. Byl plodem techniky, která předběhla úroveň planety Země o několik tisíc let a stejně tak i úroveň techniky Moronů. Mimo několika výjimek nemohlo být nic z toho, co tady doposud viděla, vyvinuto a vyrobeno na Zemi - ani kosmická loď. Ne, pomyslela si, na té historce o Moronech a o jejich moci zahrnující celé galaxie, o níž vyprávěl Daniel, není něco v pořádku.

"V jistém smyslu je to i vaše vina, víte to?" pokračoval Daniel. "Nepočítal jsem s tím, že vás dostanu tak rychle."

"To mne mrzí," řekla Charity. "Kdybych to tušila, bránila bych se samozřejmě důrazněji. Už se to nikdy nestane."

"To určitě ne," řekl Daniel vztekle. "Ale možná je to pro vás dokonce lepší - uvidíte něco, co vás bude určitě zajímat. Podívejte se tam."

Jeho ruka ukázala někam za ni, a když se Charity otočila, viděla, že ve stěně haly se otevřely obrovské trojúhelníkovité dveře. Zvenčí sem dopadlo pronikavé sluneční světlo, takže postavy, které v dlouhé řadě vešly do haly, zahlédla Charity v první chvíli jen jako rozmazané temné stíny.

Pak spatřila letmé zablýsknutí a uslyšela zvuk, který ji vyděsil tak, že sebou škubla - tichý pláč dítěte.

"To jsou..."

"Kněžky," řekl Daniel, když Charity nepokračovala dál. "Přišly a přinesly vyvolené. A teď buďte, Charity, prosím, zticha. Je to posvátný obřad. Nerušte ho!"

"Posvátný?" Charity na něj ostře pohlédla. "Vy kradete lidem děti a ještě to nazýváte posvátným počínáním?"

"Pro ně je to posvátné," odpověděl Daniel vážně. "Věřte mi, většinu těch dětí čeká mnohem lepší život, než by kdy mohly očekávat na této planetě. A teď, prosím, tiše."

Brána se začala pomalu zavírat a pak spatřila Charity snad padesát postav ve zlatých a stříbrných róbách, které se blížily k plošině transmitéru.

Každá z nich držela v ruce zlaté se lesknoucí kovovou berlu, podobnou těm, které Charity vzala z bytu Lydiiny sestry Angeliky. A každá postava měla v náručí uzlíček.

Průvod kněžek se pohyboval velmi pomalu. Neurazil ještě ani polovinu vzdálenosti k plošině, když se dveře za Danielem a Charity opět otevřely a vešla malá skupinka hmyzích bojovníků. Mezi nimi kráčeli Skudder, Net a Abn El Gurk.

"Vaši přátelé jsou zde," řekl Daniel celkem zbytečně. "Vidíte, držím své slovo."

"Ano, skutečně se vám dá věřit," poznamenala Charity.

Daniel neřekl nic. S vážnou tváří ustoupil a dal mravencům pokyn, aby zajatce pustili. Skudder a Net chvatně přistoupili k Charity, zatímco Gurk zůstal stát a díval se na Daniela se znuděným opovržením, jaké u něho Charity ještě nikdy neviděla.

Ale napadlo ji, že je zřejmě ještě pořádná spousta toho, co o Gurkovi neví. Trpaslík jí doposud připadal jako vzteklý klaun. Ale možná se v něm mýlila. Snad byl klíčem ke všemu tomu, co se zde dělo.

Zdálo se, že Gurk její pohled vycítil, protože najednou přestal zírat na Daniela a prudce se otočil. A Charity v jeho očích zahlédla cosi, nad čím se otřásla - nekonečně staré vědění, klid a nadřazenost, jaká může vycházet pouze z bytosti, která má za sebou celá tisíciletí.

Ale za okamžik, když Gurk znovu odvrátil pohled, stála Charity zase tváří v tvář jen šklebícímu se trpaslíkovi. Věděla ovšem, že se nemýlí. Gurk byl víc, než zač se vydával.

"Co se tu děje?" zaslechla Skudderův hlas.

"Prosím vás, buďte zticha," řekl Daniel.

Skudder mu věnoval ledový pohled a Charity řekla chvatně, ale tlumeným hlasem: "Udělej, co ti říká. Je to obřad. Musíme počkat, než transmitér přepóluje."

"Oni ty děti posílají pryč?" zeptala se Net. Ukázala na kněžky, které se ještě více přiblížily k plošině. "Tímhle? To je jeden z těch vysílačů, o kterých jsi mluvila?"

Charity mlčky přikývla.

"Takže toto zamýšleli s Lydiiným dítětem," řekla Net. "Docela ji chápu."

"Já ji chápu úplně," řekla Charity tiše.

Net se na ni podívala zmateně a nazlobeně, ale neodpověděla už. Charity mlčela a soustředila se plně na to, co se dělo v síni.

Průvod kněžek se přiblížil k plošině až na sto kroků a zastavil se. Jen jedna vysoká postava ve zlatém hávu kráčela dál - jediná, jak si Charity až teď všimla, která nenesla v náručí dítě. Pomalými, odměřenými kroky se blížila k plošině, zastavila se na úpatí schodů a chvíli setrvala v klidu. Pak se opět pohnula, vystoupila po širokých schodech a přiblížila se k transmittéru. Pomalu, rozvážným pohybem zvedla zlatou hůl a prostrčila ji jedním z nesčetných otvorů ve stříbrném kruhu.

Ozval se drsný kovový zvuk.

Knězka ustoupila a v téže chvíli se vzduch uprostřed kovového prstence rozechvěl. Pak se z ničeho nic objevily barvy, mihotavé blesky a rozplizlé tvary, podobající se obláčkům. Rozplývaly se stejně rychle jako vznikaly - a najednou už nebyl prstenec prázdný, ale plný neproniknutelné černi, která vypadala jako zhmožnělá nicota.

Net překvapením usykla. Také Skudder sebou trochu škubl.

Jen Gurk na sobě nedal znát sebemenší pohnutí.

"Co je to?" zašeptala Net.

Charity neodpověděla, ale Daniel tiše řekl: "Jiný svět, má milá. Jeden z mnoha světů, který vám bude otevřen, když se budete chovat rozumně."

A v téže chvíli explodovala část stěny, u níž stáli. Charity zaslechla neuvěřitelně pronikavé pískání a najednou proklál dveře, kterými před časem vešli, bílomodrý plamen. Tlaková vlna je srazila na zem. Charity upadla, instinktivně si rukama zakryla hlavu a schoulila se do klubka. Shora se na ni snášely hořící kusy stropu a plameny.

Zed' zmizela v plamenech a v bílém žáru. Najednou se z plamenů vypotácel hořící hmyzí bojovník, planoucí jako pochoděň. A pak...

Charity na ten pohled nezapomene až do smrti. Byl to muž, ale zároveň i démon, křičící, potácející se Così, co v rozporu se vši logikou pořád ještě žilo, pohybovalo se a metalo smrtící světelné blesky.

Část jeho oděvu a vlasy planuly a tam, kde měl mít kůži, bylo syrové maso, olizované syčivými plameny.

Jeden z hmyzích bojovníků po něm střelil. Charity velmi zřetelně viděla, jak se mu paprsek zavrtal do ramene, ale postava se ani nezapotácela. Jen se neuvěřitelně rychlým pohybem otočila a usmrtila útočníka laserovou střelou.

Pak se celá síň proměnila v peklo. Mezi kněžkami propukla panika. Daniel řval povely, hmyzí bojovníci zvedli současně své zbraně a začali střílet na přichozího. Současně opustily své pozice i strážé na plošině transmittéru a vrhly se kupředu.

Charity se jen s námahou vzepřela na rukou a na kolenou, odplazila se o kus dál a teprve pak se postavila. Napravo a nalevo od ní se vzduchem míhaly blesky a jeden z úzkých bílých paprsků se zavrtal ani ne deset centimetrů vedle ní do železné podlahy. Hmota se rozžhavlala do ruda, ale Charity se nic nestalo. Stála jako ochromená a zírala na řvoucí postavu, která vystoupila z plamenů. Měla úplně ohořelé šaty. Na roztrhaných zbytcích černé bundy Charity jasně viděla obrys stylizovaného velkého "M" v plamenech.

Byl to megaman.

Charity si byla jistá, že ho zasáhl gamazářičem - zbraní, která uvolňuje tolik energie, že dokáže roztavit i tank. Viděla, jak explodoval jeho motocykl a jak výbuch roztrhal na kusy to, co zbylo z jeho těla.

Ale teď tady stál, a byl živý!

To není možné, pomyslela si. Je to naprosto nemožné a nepředstavitelné.

Tento smrtelně raněný muž stál tváří v tvář přesile Danielových hmyzích bojovníků, ale byl to on, kdo je hnál před sebou, a ne naopak! Desítky laserových paprsků mířily jeho směrem a neustále ho zasahovaly, ale on se valil dál a nepřetržitě palbu opětoval. A téměř každá z jeho střel zasáhla.

Charity téměř pozdě pochopila, že se ten neuvěřitelný tvor řítí rovnou na ni.

Skudder ji strhl tak prudce, že vykřikla bolestí. Instinktivně se mu chtěla vytrhnout, ale Skudder jí zkroutil ruku do strany a táhl ji za sebou, dál od běsnícího hořícího netvora. Tápali naslepo, dokud Skudder konečně neudělal prudký obrát a nezamířil stejným směrem jako prchající kněžky.

"Ne!" zakřičel Gurk. "Tam ne! Pojdte za mnou!"

Skřet prudce uhnul, aby ho nezasáhl paprsek laseru, který na něj vypálil horlivý hmyzí bojovník, a dlouhými skoky se rozběhl přímo k plošině transmittéru.

Charity se ohlédla, zatímco se blížili k ocelovému kruhu.

Megaman zůstal o něco pozadu a ať už se mu jakkoliv podařilo přestát plamenné peklo žáru a energie, jimž ho uvítali mravenci, zdálo se, že mu začínají docházet síly. Pohyby už neměl tak plynulé a rychlé, jako ještě před několika okamžiky. To ovšem neznamenal, že by zpomalil. Pravděpodobně by ji dostihl, kdyby se na něj v té chvíli nevrhli tři bojovníci Moronů najednou.

Zdálo se, že ti konečně pochopili, že jejich zbraně megamanovi nijak nemohou uškodit, protože se už ani nepokoušeli na něj střílet, ale zaútočili na něho svými drápy.

Megaman je zabil všechny tři. Holýma rukama.

Ale ať už byl jakkoliv rychlý - souboj ho stál čas a bylo to právě těch několik málo vteřin, které Charity se Skudderem potřebovali, aby doběhli k transmittéru.

Skudder se zastavil a konečně pustil její paži. Bezradně se rozhlédl kolem sebe. Patrně až teď skutečně pochopil, co udělal. Byli přímo ve středu obrovité haly a kolem dokola nebylo nic, kam by mohli utéci. Se zoufalstvím a

vztekem se díval dolů na Gurka.

"A co teď, skřete?" zeptal se ztěžka oddychuje. "Máš snad v rukávu nějaký zázrak?"

"Stojíš před ním," odpověděl Gurf. "Ukázal na transmittér. "Skoč."

"Tam?" Netin hlas přeskakoval zděšením. "To snad nemyslíš vážně!"

Ale Gurf to myslel vážně. Neztrácel už ovšem ani vteřinu vysvětlováním, ale chytil Net s překvapivou silou za ruku a odvedl ji s sebou k transmittéru.

Zdalo se, že zlomek vteřiny se jejich postavy vznášejí v beztlížném stavu, pak se začaly rozplývat, zprůhledněly - a prostě zmizely.

Uvnitř kruhu transmittéru nebylo už zase nic než temná nehmotná čern.

Skudder vyděšeně vytřeštil oči.

"Co je to?" vykoktal ze sebe. "Kam ta věc vede?"

Charity neřekla nic. Otočila se a dívala se vstříc svému pronásledovateli. Megaman už stál pod schodištěm a valil se nahoru. Zbývala jim vteřina, možná dvě. Jednu z nich vyplývala tím, že vrhla na Skuddera poslední, s námahou vynucený úsměv a chytila ho za ruku. Pak spolu vkročili do transmittéru a přestali existovat.

Daniel se se sténáním napřimil. Měl bolesti. V hlavě mu dunělo a připadalo mu, že se mu tělem rozlévá vlna nevolnosti. Na tváři i na rukou mu ulpívala krev.

Samotnému Danielovi bylo zatěžko uvěřit tomu, co viděl. Bože můj - a on vážně pochyboval o tom, co mu napovídali o megabojovnících.

Kyl běsnil jako pomínutý. Polovinu hmyzích bojovníků usmrtil už při prvním útoku, ale jeho běsnění nebralo konce. Daniel nechápavě přihlížel, jak Kyl likviduje jednoho bojovníka po druhém, až nakonec padl i poslední a cesta k transmittéru byla volná. Kyl se potácivě pohyboval k stříbrnému kruhu o průměru pěti metrů, náhle se zarazil a pomalu se svezl na kolena.

Snad má teď šanci. I síly megabojovníka se někdy musí vyčerpat. Když bude mít jen trochu štěstí a bude opatrný, pak se mu snad podaří uniknout z haly, než si ho Kyl všimne a než ho usmrtí.

Kyl, jako by četl jeho myšlenky, zvedl v té chvíli hlavu a pohlédl na něj. Tvář měl zakrvavenou a vypadalo to, že v ní žijí jen oči.

"Zastavte... ty bojovníky, Danieli," zašeptal.

Daniel strnul. Měl příliš velký strach a byl příliš vyděšený, než aby skutečně pochopil, co Kylova slova znamenají - ale cítil, že všechno je možná docela jinak, než se dosud domníval.

"Co to povídáš?" zeptal se.

"Můj... oděv," zašeptal Kyl. "Poškozen. Nepoznali... mě. Prosím... umírám... až přijdou..."

Neví to, pomyslel si Daniel téměř hystericky. Ten útok neplatil vůbec jemu! Kyl neměl tušení o rozkazu, který vydal!

S námahou vstal, zaťal zuby, aby překonal bodavou bolest v zádech a zamířil k plošině transmittéru. Kyl se kroutil, skučel, potácel se do stran, ale neupadl. A Daniel najednou pochopil, že neupadne.

Najednou si nebyl jist, jestli je vůbec možné ho usmrtit. Brzy, možná už za několik minut začne tělo toho nepochopitelného tvora regenerovat.

A pak, ne o moc později, začne opět přemýšlet.

Daniel přidal do kroku, sehnul se pro zbraň jednoho z mrtvých bojovníků a ukryl si ji pod bundu. Měl strach, ale neměl na vybranou. Dva kroky za Kylem se zastavil a pohlédl na sténajícího megamana. Jeho ruka zašmátrala po zbrani a zase se stáhla. Prsty se mu chvěly.

"Identifikujte mě, Danieli," zasténal Kyl. "Prosím... Kapitána Lairdovou..."

"Nechal jsi ji uniknout," přerušil ho Daniel. Opět sáhl po laseru a tentokrát jeho prsty sevřely podivně tvarovanou rukojeť zbraně.

Měl jen tuto jedinou ránu, to věděl.

"Dopadnu ji," zašeptal Kyl. "Potřebuju jen..."

"Nemáme čas." Daniel ukázal na kruh transmittéru, a když Kyl sledoval pohledem jeho ruku, bleskurychle vytáhl zbraň. "Jak to, že si nepronásledoval? Byls od ní jen pár metrů."

"Nemohu," zašeptal Kyl.

"Shait," zasténal Kyl. "Transmittér je nastaven... na Shait. Ty kněžky..."

Daniel se zadíval na transmittér a pak opět na Kyla.

"Já... tam nesmím," zasténal Kyl. "Je to jediné místo, na které se nikdy nesmím vrátit. A nikdo jiný z megabojovníků."

"Poroučím ti to!" řekl Daniel drsně.

Ale Kyl zavrtěl slabě hlavou. Pokusil se vstát, ale síly mu už nestačily.

"Je to zakázáno," opakoval. "Lituji, ale nemohu... splnit váš příkaz."

"Zakázáno?" zeptal se Daniel pátravě. "A kdo to zakázal?"

"Páni," odpověděl Kyl.

"A co se stane, když to přesto uděláš?" zeptal se Daniel.

Chvatně dodal: "Viděls, jak je kapitán Lairdová nebezpečná. Je důležité ji polapit."

"Nemohu," řekl Kyl. "Žádný megaman se nesmí vrátit na místo svého zrodu. Byl by zničen."

"Zničen?" Daniel opět schoval zbraň a místo toho natáhl ruku, aby Kylovi pomohl vstát. "Jsi si tím jistý?" zeptal se.

Kyl přikývl, Daniel uchopil jeho ruku a vši silou ho strčil do černi, zejmíci uprostřed transmittéru.

16

Bylo to jiné, než si představovala. Naprosto jiné. Myslela si, že to nebude mít časový rozměr, ale nebylo to tak. Myslela si, že nebude nic cítit, ale něco cítila, i když se to nedalo porovnat s ničím, co kdy předtím zažila.

Neměla už tělo, a přesto cítila chlad nebo něco, co v první chvíli za chlad považovala, než pochopila, že to není nic než reakce její duše na nekonečnou prázdnotu, v níž se vznášela, prázdnotu, která sahala od jednoho konce vesmíru ke druhému.

Čas ubíhal. Možná okamžiky, možná věčnost, protože se stala součástí kosmu, jehož zákonitosti byly jiné, než zákony světa, v němž až doposud žila. Cítila se volná, nevýslovně volná a povznesená, plná klidu, který byl součástí samotného bytí. Věděla teď, co měl na mysli Daniel, když hovořil o transmittéru. Slovy to samozřejmě vyjádřit nemohl, protože se to, co teď Charity cítila, nedalo vyjádřit lidskou, ba ani jakoukoliv jinou řečí. Ale najednou jako by došla k poznání, že něco jako nesmrtelná duše skutečně existuje.

Neexistovala už hmotně. Atomy jejího těla se rozpadly v téže chvíli, kdy vstoupila do transmittéru, proměnily se v energii, z níž kdysi povstaly, a to, co vyjde na druhé straně, už nebude ona, nýbrž dokonalá kopie, umělý obraz vytvořený podle matrice, kterou neuvěřitelná technika tohoto vysílače hmoty zaznamenala. Transmittér hmotu ve skutečnosti nevyzařoval, ale ničil ji a vytvářel novou.

A přece tady byla. Myslela, cítila, a to bylo skutečným tajemstvím transmittéru - to, co skutečně posílal od místa k místu, byla duše věcí, ono neuchopitelné cosi, bez čeho nebyl skutečný život možný.

Učinila nemotorný, váhavý krok, ztratila kontakt se Skudderovou paží a bezvládně padla na kolena. Zahalila ji tma a závan dusného, vlhkého vzduchu a jako z dálky zaslechla výkřik a ohlušující zvuk.

Pak dopadla drsně na zem a téměř ztratila vědomí.

Byla to pouze bolest, která ji udržovala v bdělém stavu. Každý nádech jí působil bolest. Zlomené žebro se jí zarývalo do těla jako ostrý nůž a Charity strávila několik minut tím, že pouze uklidňovala dech. Když bolesti postupně odezněly, otevřela oči.

To, co spatřila, ji téměř zklamalo. Žádná cizí planeta s pěti červenými slunci, pomyslela si Charity sarkasticky, pouze špinavá místnost. Ležela na zádech v nízké čtvercové komoře se stěnami ze zrezivělého železa. Místnost byla právě tak velká, že se do ní vešel transmittér. Po straně byl východ, jímž dopadalo světlo podivně nepříjemné barvy. Net seděla pár kroků opodál, zkroucená, s téměř pomatěným pohledem a celá rozechvělá strachem. A pak uviděla Gurkův pomačkaný obličej.

Posléze se nad ní sklonil Skudder. Ve tváři se měl strach.

"Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Ne," řekla Charity stísněně. "Ale žiju ještě - nebo snad ne?"

Vážně pohlédla na Gurka, který tentokrát neodpověděl úšklebkem ani hloupou poznámkou. Opětoval jen stejně vážně její pohled.

"Všichni zatím žijeme," řekl. "Ale nevím, jak dlouho to ještě potrvá."

"Co to má znamenat?" zeptal se Skudder. "Ty..."

"Nech ho, Skuddere," přerušila ho Charity. Kývnutím hlavy ukázala k východu z místnůstky. "Raději se podívej, kde to jsme - a kdo se potlouká venku, co říkáš?"

Skudderův pohled napovídal, že mu to rozhodně nepřipadá moudré - ale neodporoval. Rázně se otočil a zamířil ke dveřím.

Charity se opatrně sklonila k Net. Tvář mladé poušťářky docela ztratila barvu a oči jí těkaly, jako by byla šílená. Charity k ní natáhla ruku, ale pohyb nedokončila.

"Co je jí?" otočila se na Gurka.

"Nic," odpověděl skřet. "Dostane se z toho." Ukázal na černé chvění uprostřed transmittéru. "Každý tam uvnitř zažije něco jiného."

A není to pro všechny příjemné. Ale přejde to. Nechej ji chvíli v klidu."

"V klidu?" Také Charity se podívala na transmittér. "Obávám se, že to nepůjde," řekla. "Megaman ví, kde jsme."

"To nevadí," namítl Gurk. "Nebude nás pronásledovat. Sem ne."

Skudder dorazil ke dveřím a zastavil se. Ačkoliv se Charity nedívala přímo na něho, přece jen zahlédla, jak sebou náhle škubl.

Poplašeně se napřímila a přistoupila k němu. Oslepilo ji nepříjemné zelené světlo a tvář jí ovanul závan teplého vlhkého vzduchu.

"Bože můj," zašeptal Skudder. "Co je zas tohle?"